Ετος Α' Αριθ. 7. ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1931 ΔΡΑΧΜΑΙ ΤΡΕΙΣ

Τίκ-Τάκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΑΕΡΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΑΣ ΜΕ

SHELL TOX

ΕΧΕΤΕ ΤΗΝ ΘΕΤΙΚΩΤΕΡΑΝ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ

ΓΡΙΠΠΗΣ

SHELL, ΑΝΩΝΥΜ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ

'Η ἐξαίρετος λάμα «ΚΡΙΚΕΤ» ξυρίζει εὐχάριστα. Πωλεῖται παντοῦ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος :

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΛΩΡΟΣ

Κολοκοτρώνη 62—'Αθῆναι

ΛΑΜΕΣ "ΚΡΙΚΕΤ,,

Τιμᾶται δρχ. 2.50

Πούδρα

MATINÉE

ὑπερέχει ὅλων εἰς ποιότητα.

Προφυλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ καιρικὰς μεταβολάς.

Πωλεῖται παντοῦ.

Γεν. ἀποθήκη : Α. Κωνσταντινίδης, Ρόμβης 26.

Θὰ μείνετε ἔκπληκτος καὶ κατενθουσιασμένη μὲ τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάση ἄλλο τι τὸ ὁποῖον νὰ λευκαίνῃ καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δέρμα σας τόσον ἁπαλὸν καὶ δροσερόν.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ του συμβουλή.

ΓΡΑΦΕΙΑ
'Οδὸς Σταδίου 28
(Μέγαρον Εφεσίου)
ἀριθ. γραφείου 45
'Αθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
'Εσωτερικοῦ Δραχμαὶ 150
'Εξωτερικοῦ Λίρα 'Αγγλ. 1
'Αμερικῆς Δολλάρια 5
'Εξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Τίκ-Τάκ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντὴς - 'Ιδιοκτήτης : ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Εἰς τὴν 26ην σελίδα ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τοῦ νέου μεγάλου λαχείου μας ἐξ 100.000 δρχ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΩΝ

ΜΙΑ...ΔΙΚΗ ΔΙΑ ΤΑ...ΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ "ΜΙΣ,,

Οἱ κ. κ. Νιρβάνας καὶ Μελᾶς...ὑπόδικοι !—Εἶχαν λοιπὸν γένεια τὰ κορίτσια ποὺ διηγωνίσθησαν διὰ τὸν τίτλον τῆς «Μὶς 'Ελλάδος» ;—'Εγράφη ἡ ἀλήθεια.—Τί ἀπεφάνθη τὸ πειθαρχικὸν συμβούλιον τῆς «'Ενώσεως Συντακτῶν».—Οἱ κατηγορούμενοι...ἠθωώθησαν.

'Η «Μὶς 'Ελλὰς» εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὸ Παρίσι καὶ μάλιστα τὴν ὥραν ποὺ διαβάζετε αὐτὲς τὶς γραμμὲς ἑτοιμάζεται—ἐὰν δὲν ἔχει γίνει—καὶ ἡ ἐκλογὴ τῆς νέας «Μὶς Εὐρώπης». 'Εκεῖνο ὅμως ποὺ ἔχει ἐν πῷ μεταξὺ ἐνδιαφέρον ἐδῶ, εἶνε ἡ...συνέχεια τῶν ἰδικῶν μας καλλιστείων. Θὰ πῆτε τί εἴδους συνέχεια ἠμπορεῖ νὰ εἶχε ὁ ἑλληνικὸς διαγωνισμὸς καλλονῆς. Λοιπόν, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, τὸ νὰ παραπεμφθοῦν εἰς...δίκην—ναί, ναί, εἰς δίκην—ἕνας 'Ακαδημαϊκός, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μας συγγραφεῖς καὶ λογίους καὶ τρεῖς δημοσιογράφοι !

Τὸ πρᾶγμα ἴσως φαίνεται ἀπίστευτον, καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀληθέστατον. Πρέπει προκαταβολικῶς νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ ... δίκη αὐτὴ δὲν εἶχε δημόσιον χαρακτῆρα, ἦταν κάτι τὸ οἰκογενειακόν, διεξήχθη δηλαδὴ ἐνώπιον τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου τῆς «'Ενώσεως Συντακτῶν». Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει τίποτε. 'Εκεῖνο ποὺ ἐνέχει ἐν προκειμένῳ ἰδιαιτέραν σημασίαν ἦταν τὸ ὅτι διεξήχθη πράγματι μία τέτοια δίκη καὶ μὲ θέμα τὰ «Καλλιστεῖα».

'Αλλ' ἂς διηγηθοῦμε τὰ πράγματα κανονικά :

Εἴπαμε ὅτι τὸ δικαστήριον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου συνεζητήθη ἡ ὑπόθεσις ποὺ ἐξιστορεῖται ἦταν τὸ πειθαρχικὸν συμβούλιον τοῦ σωματείου τῶν 'Αθηναίων δημοσιογράφων, δηλαδὴ ἡ «Ἕνωσις Συντακτῶν», ἡ ὁποία—ὡς γνωστὸν—αὐτὴ εἶνε ἐκείνη ποὺ κάνει κάθε χρόνο καὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὡραιοτέρας κόρης τῆς 'Ελλάδος. Οἱ κατηγορούμενοι ; 'Ο ἀκαδημαϊκὸς κ. Παῦλος Νιρβάνας, ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς καὶ οἱ δημοσιογράφοι κ. κ. Ν. Γιοκαρίνης, 'Αχ. Μαμάκης καὶ Λαλάκης Χαιρόπουλος.

Τὸ ἔγκλημα τώρα.

'Ακούσατε καὶ...φρίξατε : Ὅτι ὑπέσκαψαν τὸν διαγωνισμὸν τῶν καλλιστείων μὲ χρονογράφημα ὁ πρῶτος, λακωνικὰς παρατηρήσεις ὁ δεύτερος καὶ μὲ περιγραφὰς οἱ τρεῖς τελευταῖοι, ὅπου ἀπεκαλύπτετο ὅτι πολλαὶ ἀπὸ τὰς ἐφετεινὰς ὑποψηφίους «Μὶς» ἦσαν ἄσχημες, γρηές κουτσοδόντες, μία δὲ εἶχε καὶ...γένεια! Δηλαδὴ μὲ ἄλλα λόγια οἱ κ. κ. Νιρβάνας, Μελᾶς, Γιοκαρίνης, Μαμάκης καὶ Χαιρόπουλος, ἐκλήθησαν νὰ λογοδοτήσουν ἐντελῶς δι' ἐνδοσωματειακοὺς λόγους, δεδομένου ὅτι ὁ διαγωνισμὸς τῆς καλλονῆς εἶνε ἔργον τῆς «'Ενώσεως Συντακτῶν» καὶ—κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ καταγγείλαντος αὐτοὺς—αὐτοί, ὡς μέλη τοῦ σωματείου, δὲν ἔπρεπε νὰ γράψουν πράγματα ποὺ θὰ ἔβλαπτον τὸν διαγωνισμὸν καὶ ὁπωσδήποτε θὰ δυσαρεστοῦσαν τὰ κορίτσια ποὺ διηγωνίσθησαν εἰς τὰ καλλιστεῖα. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐνδιαφέρει οὔτε σᾶς, οὔτε τὸν γράφοντα. Τί μᾶς νοιάζει ; Τὸ ἐνδιαφέρον δι' ὅλους σημεῖον εἶνε ἡ διεξαχθεῖσα διαδικασία καὶ ἡ προκύψασα διαπίστωσις διὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ ἔλαβον μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν πρὸς ἀνάδειξιν τῆς ἐφετεινῆς «Μὶς 'Ελλάδος».

Λοιπόν :

Οἱ κατηγορούμενοι — ὅπως ἔγινε γνωστὸν —ἀπολογούμενοι εἶπαν ὅτι ἔγραψαν τὴν ἀλήθειαν. Φυσικά, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ

Η "ΜΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑ,,
ἡ πιθανωτέρα «Μὶς Εὐρώπη»

ὡς ἔγκλημα ! Διάβολε ! Θὰ ἦταν πάρα πολὺ περίεργον νὰ ζητεῖται λόγος ἀπὸ ἕνα δημοσιογράφον διότι ἔγραψε τὰ πραγματικὰ γεγονότα. Τὸ ζήτημα κατόπιν τούτου μετετοπίσθη εἰς τὸ ἐὰν πράγματι ὅ,τι ἐγράφη ἀπὸ τὸν κ. Νιρβάναν, ὅ,τι ἐλέχθη μέσα στὴν ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸν κ. Μελᾶν καὶ ὅ,τι ἐπίσης ἔγραψαν ὁ κ. Γιοκαρίνης στὴν «Πρωΐα», ὁ κ. Μαμάκης εἰς τὸ «Ἔθνος» καὶ ὁ κ. Χαιρόπουλος στὴν «Καθημερινὴν» ἀντεπεκρίνοντο πρὸς τὰ πράγματα. Τί ὅμως ἐγράφη ἀκριβῶς ;

Ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ εἶχαν ὑποβάλῃ ὑποψηφιότητα ἦσαν τέρατα, σωστὲς Μέδουσες, ἄλλες χωρὶς δόντια καὶ ἄλλες μ' ἄσπρα μαλλιά. 'Ανεφέρετο δὲ καὶ τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸν ἐπεισόδιον. Μία ποὺ παρουσιάσθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν εἶχε....γένεια ! Διὰ νὰ μὴ φαίνονται δὲ τὰ εἶχε ἀλείψῃ μὲ στρῶμα κρέμας καὶ ἔδινε ἔτσι συνολικῶς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶχε στὰ μάγουλά της ἕνα εἶδος...ἐκζέματος. Ὅταν προσῆλθεν ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς, κάποιος ἀπ' αὐτὴν δὲν ἐκρατήθηκε καὶ τῆς εἶπε :

—Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ ἔχεις, παιδί μου ;

'Εκείνη ἀπήντησε :

—'Ο κουρέας μου μοῦ τὸ συνέστησε, κύριε....

Καὶ ὁ κριτής :

—Μὰ δὲν σὲ ξύριζε καλλίτερα ὁ χριστιανός ;

Αὐτὸ ἦταν ὅλο κι' ὅλο τὸ κυριώτερον ἐπιλήψιμον.

❁

'Ενώπιον τοῦ δικαστηρίου ἕνας - ἕνας χωριστὰ οἱ «κατηγορούμενοι» εἶπαν ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα συνέβη καὶ ὅτι τωόντι πάμπολλα ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ παρουσιάσθηκαν στὴν ἐπιτροπὴ ἔκαμαν μᾶλλον διὰ βασίλισσες τῆς....ἀσχημιᾶς.

'Ο κ. Γιοκαρίνης μάλιστα ἐζήτησε νὰ γίνῃ ἡ δίκη δημοσίᾳ, νὰ κληθοῦν νὰ γνωματεύσουν οἱ καλλιτέχναι ποὺ μετέσχον εἰς τὴν ἐπιτροπήν, νὰ προσκληθῇ ἡ «Μὶς 'Ελλὰς» νὰ πῇ τὴν γνώμην της καὶ γενικῶς νὰ ἐξετασθῇ καὶ ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων ἐὰν κατῆλθον καὶ πολλὲς ἄσχημες εἰς τὰ καλλιστεῖα καὶ ἐὰν ἦταν πραγματικῶς καὶ ἕνα κορίτσι ποὺ εἶχε... γένεια !

'Αποτέλεσμα :

Οἱ πέντε «κατηγορούμενοι» ἐκηρύχθησαν πανηγυρικῶς...ἀθῷοι τοῦ ἀποδοθέντος εἰς αὐτοὺς ἐγκλήματος εἰς βάρος τοῦ διαγωνισμοῦ, διότι—χωρὶς μάρτυρας καὶ ἄλλην διαδικασίαν—ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἐὰν εἶχε γίνῃ ἔγκλημα ἐπὶ τῶν καλλιστείων, αὐτὸ τὸ εἶχαν διαπράξῃ ἀποκλειστικῶς μερικὲς...ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν ἐκθέσῃ ὑποψηφιότητα ! Τὸ ὁποῖον μὲ ἄλλα λόγια σημαίνει — τὸ τονίζω καὶ σημειώσατέ το, παρακαλῶ — ὅτι δὲν ἦταν διόλου δημιούργημα φαντασίας τὰ...γένεια τῶν «Μίς». 'Εκεῖνος δὲ ποὺ ἔκαμε τὴν καταγγελίαν εἰς βάρος τῶν κ.κ. Νιρβάνα, Μελᾶ, Γιοκαρίνη, Μαμάκη καὶ Χαιροπούλου — διότι ἦταν καταγγελία, δι' αὐτὸ δὲ ἔγινε καὶ ἡ δίκη, σύμφωνα μὲ τὸ καταστατικὸν τῆς «'Ενώσεως Συντακτῶν» — ἀλλοιῶτικα ἐὰν δὲν ἦταν ὑποχρέωσις ἡ ἐκδίκασις, βέβαια τὸ πειθαρχικὸν συμβού-

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 26 ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ ΕΚ ΔΡΑΧ. 100.000

ΕΝΟΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τὸ αἰώνιο παράπονο τοῦ καϋμένου τοῦ Μίμη ἦταν ὅτι δὲν εἶχε λάβει ποτέ του ἐρωτικὲς ἐπιστολές. 'Η ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ ἡ ἐρωτικές του ἐπιτυχίες ἦταν σχεδὸν ἀσήμαντες. 'Ασφαλῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ καμμιὰν ἀξίωση ἐπὶ τοῦ τίτλου τοῦ Δὸν Ζουάν.

Σὰν νέος, φυσικὰ, εἶχε μερικὰ αἰσθηματικὰ δοῦναι—λαβεῖν μὲ κάτι κορίτσια, ἀλλὰ κανένα δὲν τοῦ εἶχε στείλει γράμμα. Τὸν τελευταῖο καιρὸ, προσπαθοῦσε νὰ καταφέρῃ μιὰ μικρούλα νὰ τοῦ γράψῃ. ἀλλὰ κατόπιν ἀνεκάλυψε ὅτι ἦταν ἀγράμματη.

Θὰ ρωτήσετε φυσικά : Τί τὰ ἤθελε τὰ ἐρωτικὰ γράμματα ὁ Μίμης ; Μήπως εἶχε καμμιὰ σύμβαση μὲ τὰ τρία Τ. γιὰ νὰ εἰσπράττῃ τὸ ἀντίτιμον τῶν γραμματοσήμων; Ὄχι. 'Απλῶς ἤθελε νὰ ἀποκτήσῃ μιὰ συλλογὴ αἰσθηματικῶν ἐπιστολῶν, γιὰ νἄχῃ ἀργότερα, ὅταν θὰ γερνοῦσε, ἀναμνήσεις. Δὲν εἶνε μικρὴ συγκίνηση γιὰ ἕνα γέρο μὲ ἄσπρα μαλλιὰ—ἢ καὶ χωρὶς μαλλιὰ—νὰ διαβάζῃ στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ξεθωριασμένα γραμματάκια, ποὺ θὰ τοῦ θυμίζουν νεανικὲς τρέλλες. Ἔπειτα ἦταν καὶ ζήτημα ἐπιδείξεως. Ὅλοι οἱ φίλοι του ἐλάβαιναν τακτικὰ παρφουμαρισμένα γραμματάκια μὲ χαριτωμένες ἀνορθογραφίες, καὶ τοῦ τὰ ἔδειχναν. Κι' ἐκεῖνος ἐζήλευε.

Ζήτημα ἐπειδίξεως λοιπόν. 'Αφίνουμε κατὰ μέρος καὶ τὸ ἄλλο: Τὸ ἐνδεχόμενο ἑνὸς ἐκβιασμοῦ, ἐν περιπτώσει ἀπολύτου ἀνάγκης. Πόσοι δὲν μεταχειρίζονται αὐτὸ τὸ μέσον ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, ὅταν παντρευτοῦ καμμιὰ φορὰ ἡ πρώην φιλενάδα τους ποὺ τοὺς εἶχε στείλει τὰ γεμᾶτα φλόγα κι' ἔρωτα γράμματά της.

Περισσότερο ἐζήλευε ἀπὸ τοὺς φίλους του τὸν Τάκη. Αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος, ἐλάβαινε τοὐλάχιστον τρία γράμματα τὴν ἡμέρα, ὅλα σχεδὸν κλεισμένα σὲ ρὸζ φακελλάκια. 'Αλλὰ ὁ Τάκης δὲν τὰ διάβαζε οὲ κανένα. Ἦταν ἐχέμυθος.

'Ο Μίμης ὅμως ἤθελε νὰ διαβάζῃ ἐρωτικὰ γράμματα, ἔστω καὶ ξένα. Ἕνα ἀπόγευμα λοιπὸν βρῆκε τὴν εὐκαιρία. Ἔλειπε ὁ Τάκης ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ὁ Μίμης, ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ τράβηξε μιὰ δεσμίδα ἐπιστολῶν, ποὺ ἦσαν δεμένες μὲ μιὰ πράσινη κορδελλίτσα.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ τί γράφουν αὐτὲς ἡ παληογυναῖκες! ἐψιθύρισε λύνοντας τὴ κορδέλλα.

Ἄνοιξε λοιπὸν τὸ πρῶτο γράμμα καὶ διάβασε :

«'Αγαπημτνε μου Τάκη,

Ἔχω τρεῖς μέρες νὰ σὲ ἰδῶ καὶ δὲν ξέρεις πόσο ὑποφέρω. Γιατὶ δὲν ἦρθες στὸ χθεσινὸ ραντεβοῦ; Μοῦ ἔχει τάξει μιὰ ἀσημένια τσάντα καὶ ὅμως ἀκόμα τὴν περιμένω.

Μὲ πολλὰ φιλιὰ

Μ α ρ ὶ »

Ἄφησε τὸ πρῶτο καὶ ἄνοιξε τὸ δεύτερο. Ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«'Αγάπη μου.

Γιατὶ δὲν φάνηκες πιά; Τόσο γρήγορα λησμονεῖς: Τὸ καπέλλο ποὺ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ μοῦ πάρῃς, τὸ βλέπω κάθε μέρα στὴ βιτρίνα. Χίλιες πεντακόσιες δραχμὲς, γιὰ ἕνα τόσο χαριτωμένο καπελλάκι νομίζω

Οἱ φίλοι του ἐλάβαιναν τακτικὰ ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς

ὅτι εἶνε μοναδικὴ ὀκαζιὸν. Τί λὲς κι' ἐσύ; Ἄχ! Τί εἴσαστε ἐσεῖς οἱ ἄνδρες.

Τὸ βράδυ σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο.

Σὲ φιλῶ γλυκὰ στὸ στόμα

'Η Ν α ν ά σου»

❁

—'Ωραῖα! ψιθύρισε ὁ Μίμης...

Καὶ ἄνοιξε τρίτο γράμμα. Νὰ τὶ ἔγραφε τὸ τρίτο :

«Λατρεία μου,

..'Εχτὲς τὸ βράδυ ἐπῆγα στὴ μοδίστρα καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα θαυμάσιο φιγουρίνι, ντερνιὲρ κρὶ. Δὲν φαντάζεσαι τί ἔξοχο πρᾶγμα εἶνε καὶ πόσο μοῦ πηγαίνει. Θυμᾶσαι τί μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἀγάπη μου; Ἦρθε ἡ στιγμὴ λοιπὸν νὰ μοῦ ἀποδείξῃς, ὅτι μ' ἀγαπᾷς ἀληθινὰ καὶ ὅτι ὅσα λὲς δὲν εἶνε μονάχα λόγια. Θὰ περιμένω λοιπὸν κι' ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ ἀποδείξῃς τὴν ἀγάπη σου. Ἄχ! νἄξερες πόσο σὲ ἀγαπῶ.

Χίλια φιλιὰ

Ζ ω ζ ὼ »

❁

— Μπράβο, ἀγάπη! εἶπε ὁ Μίμης, ἀνοίγοντας τὸ τέταρτο καὶ διαβάζοντας τὴν ἔγγραφη ἐκδήλωση νέων αἰσθημάτων. 'Ορίστε καὶ τὸ τέταρτο γράμμα:

«Πολυαγαπημένε μου Τάκη,

Σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω...Ξέρεις ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, καὶ τρομάζω στὶς σκέψη ὅτι θὰ μὲ ἀφήσῃς καμμιὰ φορά. Νὰ ξέρῃς ὅτι θ' αὐτοκτονήσω.

'Υστερόγραφον: 'Ακόμα νὰ περιμένω τὸ ρωλογάκι τοῦ χεριοῦ; Ὥστε ψέμματα μοῦ ἔλεγες ;

Σὲ γλυκοφιλῶ

'Α σ π α σ ί α»

❁

Ὕστερα ἀπὸ τὸ τέταρτο, ὁ Τάκης, μὲ τὴν ἴδια ἔκπληξη, διάβασε πεντέξη ἐρωτικὰ γράμματα ἀκόμη. Τὸ περιεχόμενο ἦταν τὸ ἴδιο. 'Η μιὰ ζητοῦσε τουαλέττα, ἡ δεύτερη καπέλλο, ἡ τρίτη παπούτσια, ἡ τετάρτη περιώριζε τὶς ἀξιώσεις της σὲ ἕνα ζευγάρι μεταξωτὲς κάλτσες, ἐνῷ ἄλλη προτιμοῦσε τὴν ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης εἰς χαρτονομίσματα.

Βιαστικὰ-βιαστικὰ, ὁ Μίμης ἔκλεισε τοὺς μυρωμένους φακέλλους καὶ τοὺς ἔβαλε πάλι στὸ συρτάρι, ἐνῷ ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἔβγαινε ἀπὸ τὰ στήθη του.

'Απὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὸ Μίμη τὸν ἔπιασε ἕνας φόβος: Μήπως ἐλάβαινε κανένα ἐρωτικὸ γράμμα...Καὶ κάθε μέρα, προσηύχετο στὸ Θεὸ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ κανένα τέτοιο ἐνδεχόμενο...

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Μικροί διάλογοι

—'Αδύνατος χαρακτῆρας

—'Ορκίσου, Νῖκο μου, ὅτι δὲν θὰ μὲ ξαναεπισκεφθῇς τὴν ὥρα ποὺ λείπει ἡ μαμᾶ ἀπὸ τὸ σπίτι...

—Γιατί, μήπως μὲ φοβᾶσαι ;

—Ὄχι, ἀλλὰ φοβοῦμαι τὸν ἑαυτό μου. Ἔχω, ξέρεις, πολὺ ἀδύνατο χαρακτῆρα καὶ θὰ ὑποχωροῦσα σ' ὅ,τι κι' ἂν μοῦ ἐπρότεινες.

❁

—Πιστὴ γυναῖκα

—Λοιπόν, εἶν' ἀλήθεια ὅτι πανδρεύθηκες μὲ τὴ μόνη γυναῖκα ποὺ μ' ἀγάπησε στὸν κόσμο;

—Ναί, καὶ νὰ ἰδῇς ποὺ ὅσες φορὲς μὲ φιλᾷ, διαρκῶς μὲ φωνάζει μὲ τ' ὄνομά σου «Γεώργο !»

—Μὰ ἐμένα μὲ λένε Παῦλο.

—Ἔ, τότε, Γεώργος θὰ εἶνε ὁ ἄλλος !

❁

—'Ωραῖες γυναῖκες

—Πιστεύω νὰ μᾶς τιμήσετε, κύριε, στὸ αὐριανὸ τσάϊ ποὺ δίνω. Θὰ γνωρίσετε ἐκεῖ πολλὲς ὡραῖες γυναῖκες.

—Εὐχαρίστως, κυρία μου. Δὲν θὰ ἔλθω ὅμως γιὰ τὴς ὡραῖες γυναῖκες, ἀλλὰ γιὰ σᾶς!

❁

—Λάθος

—Γιατὶ ἀνάβῃς τὸ φῶς, Κώστα ; Ἄ, συγγνώμην, εἶσαι σύ, Πέτρο, ἀνδρούλη μου ; Πῶς τὰ πέρασες στὸ θέατρο, ὅσην ὥρα ἐγὼ κοιμώμουνα μόνη ;

❁

—'Ο σύζυγος

—Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς, φίλη μου, πόσο πρέπει νὰ κοπιάσῃ κανεὶς γιὰ νὰ πετύχῃ ἕναν καλὸ ὑπηρέτη. Εἶνε ἤδη ἡ τρίτη φορὰ ποὺ πανδρεύομαι !...

❁

—'Η ἀξία τῆς ὥρας

—'Ο χρόνος εἶνε χρῆμα, κύριε. Κάθε εἰκοσιτετράωρο ἀξίζει γιὰ τὸν ἄνθρωπο 14 δραχμὲς καὶ 40 λεπτά.

—Καὶ πῶς αὐτό ;

—Ἂν ὑπολογίσετε πῶς ἡ κάθε ὥρα ἔχει 60 λεπτά !...

❁

Βέβαια τίποτα.

'Ο σύζυγος πρὸς τὴν 'Ερασμίαν του.

—Καὶ πόσα ἐπλήρωσες διὰ τὸ καπέλλο;

—Τίποτα.

—Τίποτα ;

—Τίποτα. Εἶπα τῆς καπελλοῦς νὰ σοῦ στείλει τὸ λογαριασμό.

λιον τῆς «Ἑνώσεως» δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀσχοληθῇ γιὰ τέτοια ἀστεῖα πράγματα — ἐκεῖνος, λοιπόν, ποὺ ἔκαμε ἐνώπιόν της τὴν καταγγελίαν, ἐπείσθη, μετὰ τὴν ἀπόφασιν, ὅτι καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται διὰ....γένεια μόνον, ἰσχύει τὸ λεγόμενον «πῆγε γιὰ....μαλλὶ καὶ βγῆκε κουρεμμένος».

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

(Γράφεται ἐπὶ τῇ βάσει πολυτίμων ἀπομνημονευμάτων πασιγνώστου αὐλικοῦ)

('Απαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α!

3ον

'Ο ἄγνωστος ἐπιστολογράφος, τοῦ ἔγραφε γαλλικὰ καὶ ξηρότατα :

«'Η γυναῖκα σας ἔχει ἐραστήν.»

Τὴν ἑπομένην ἐλάμβανε δευτέραν ἐπιστολὴν εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ μὲ τὸν αὐτὸν γραφικὸν χαρακτῆρα :

«'Η γυναῖκα σας σᾶς ἀπατᾶ».

'Η τρίτη ἐπιστολὴ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἦτο σαφεστέρα.

Τὸ αὐτὸ πρόσωπον τοῦ ἔγραφε γαλλιστὶ, πάντοτε :

«'Η γυναῖκα σας ἔχει ἐραστὴν τὸν Βασιλέα!... Εἶνε ἡ εὐνοουμένη του... συναντᾶται μαζί του εἰς ἕνα ἀπομεμονωμένον παλαιὸν οἴκημα ὡς τρία χιλιόμετρα πέραν τοῦ Π.Φαλήρου. Τὸ μέρος λέγεται Χασάνι... Πηγαίνει συχνὰ μὲ τὸ κόττερο ντυμένη ναύτης. Τὴν συνωδεύει ἕνας μικρὸν ἀφοσιωμένος μοῦτσος...»

'Απεδείχθη κατόπιν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ καθὼς καὶ αἱ προηγούμεναι ὠφείλοντο εἰς τὴν Ρόζαν Φαίμπουργ.

'Αλλὰ πῶς ἔγινε ἡ Τευτονὶς ἐκείνη κάτοχος τοῦ ἀπορρήτου.

Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστεύσῃ τὴν μοίραν ;

Τὰς ὑπερκοσμίους ἐκείνας καὶ ἀοράτους δυνάμεις τῆς φύσεως, αἵτινες δημιουργοῦν τὰς ἀτυχεῖς ἢ τὰς δυστυχεῖς συμπτώσεις καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ τύχη κι' ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τὸ μοιραῖον ἐπῆλθε μία ἀνοιξιάτικη μέρα τοῦ Μαρτίου, ἐπῆλθε δὲ κατὰ τρόπον ὅστις ἐξησφάλιζε τὴν καταστροφὴν, διότι τὸ ἀπόρρητον τῶν δύο ἐραστῶν, ἡ ἀνεξήγητος ὅσον καὶ μυστηριώδης δύναμις τῶν κακοποιῶν πνευμάτων, τὰ ὁποῖα οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ ἀποδίδουν εἰς τὸν Σατανᾶ, ἔπεσεν εἰς χεῖρας ἑνὸς ἐπικινδύνου καὶ μοχθηροῦ πλάσματος τῆς Ρόζας Φαίμπουργ.

'Ο Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐπικίνδυνος μῆνας εἰς τὴν 'Αττικὴν, ὄχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπροσδοκήτου ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐπικινδύνων καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

'Η πάλη τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, τὴν ὁποίαν τόσον ποιητικῶς καὶ παραστατικῶς μᾶς περιέγραψεν διὰ τὰς 'Ελληνικὰς θαλάσσας ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν 'Οδύσσειαν, γίνεται πλέον πεισματώδης τὸν Μάρτιον. Σφοδραὶ πνοαὶ καὶ θυελλώδεις συγκρούσεις τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὑδάτων προκαλοῦν τὸν Μάρτιον εἰς τὴν 'Αττικὴν ὁρμητικὰς καταιγίδας τῶν ὁποίων ἡ διάρκεια συνήθως εἶνε βραχεῖα ἀλλ' ἀρκετὴ διὰ νὰ θέσῃ ἐν κινδύνῳ ἰδίως ἕνα ἐκδρομέα πεζοπόρον ἢ ἔφιππον.

'Η Ρόζα Φαίμπουργ, τῆς ὁποίας ἡ παραμονὴ ἐν 'Αθήναις δὲν ὑπερέβη τὰ τρία ἔτη, ἐσυνείθιζε τὰς ἐκδρομὰς ἰδίως τὰς ἐφίππους εἰς τὰ περίχωρα τῶν 'Αθηνῶν.

Εἰς τὰς ἐκδρομάς της ἐκείνας, ἀνεξαρτήτους τῶν ἐφίππων ἐκδρομῶν τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς ἀριστοκρατίας εἰς τὰς ὁποίας συμμετεῖνεν ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ πατρός της ἡ Ρόζα ἐσυνωδεύετο ἀπὸ ἕνα μικρόσωμον καὶ ἰσνὸν ἱπποκόμον Οὔγγρον δυνατὸν ἱππέα ὀνόματι Χόλσταφ.

'Ο Χόλσταφ ἦτο γνωστὸς εἰς τὰς 'Αθήνας ὄχι διότι ἦτο ἀρχιϊπποκόμος τῶν σταύλων τῆς Αὐστριακῆς πρεσβείας ἀλλὰ διότι ἦτο δεινὸς ἱππεὺς καὶ μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ πρεσβευτοῦ ἔδιδε μαθήματα ἱππασίας εἰς 'Αθηναίους καὶ 'Ατθίδας ἀντὶ πέντε φράγκων τὸ μάθημα.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἰσχνὸν καὶ μικρὸν σῶμα ἦτο ἱππεὺς φοβερὸς.

'Εκολλοῦσε ἐπάνω στὸ ἄλογο σὰν πίθηκος καὶ ἐνῷ ἐστερεῖτο μεγάλων κνημῶν, ἀπαραιτήτων δι' ἕνα καλὸν ἱππέα, κατώρθωνε νὰ τιθασσεύῃ καὶ τὰ πλέον ἄγρια καὶ τσινιάρικα ἄλογα.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἱππικοῦ, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἐχώνευον, τοῦ ἔστησαν κάποτε μία παγίδα διὰ νὰ τοῦ καταρρίψουν τὸ γόητρον. Εἶχε προμηθευθῆ τὸ κράτος τότε καμμιὰ διακοσαριὰ ἄλογα ἀπὸ τὴν Οὐγγαρίαν, τὰ ὁποῖα ἐξεγύμναζον καὶ ἐμάνθανον εἰς τὴν

Μία φωτογραφία τοῦ Βασιλέως Γεωργίου κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας του.

σχολὴν τοῦ ἱππικοῦ εἰς τὸ Πολύγωνον. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄλογα ἀπεδείχθησαν ἄγρια καὶ ἀτίθασσα καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκάλεσαν τὸν Χόλσταφ, ὁ ὁποῖος ἀντελήφθη τὴν παγίδα, ἀλλ' εἶχε πεποίθησιν στὴν δύναμίν του καὶ τὴν τέχνη του, ἐπῆγε εἰς τὸ Πολύγωνον καὶ κατώρθωσε νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ κουράσῃ καὶ νὰ τιθασσεύσῃ τὰ δύο τρία ἄγρια ἄλογα.

Ἔκτοτε ἡ φήμη τοῦ εἶχε ἐμπαιδωθῆ καὶ ὅλοι τὸν ἀνεγνώριζον ὡς δεινὸν καβαλλάρην, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ ἀντὶ νὰ τὸν ἐξευτελίσουν, ὡς ἐπερίμεναν, τοῦ ἔκαμαν καλὸ διότι ὁ Χόλσταφ ὕψωσε τὴν τιμὴν τῶν μαθημάτων τῆς ἱππασίας ἀπὸ πέντε φράγκων εἰς δέκα.

❁

Η ΘΥΕΛΛΑ

Ἕνα πρωῒ ἡ Ρόζα Φαίμπουργ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Χόλσταφ εἶχεν ἐκδράμει πρὸς τὴν Βουλιαγμένην. 'Αλλ' ὁ ὡραῖος Μαρτιάτικος καιρὸς τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν ἔγινεν ἀποτόμως ἀπειλητικὸς καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ὀλίνον πρὸ τοῦ 'Αγίου Κοσμᾶ ἐξερράγη ἡ θύελλα.

'Η Μαρτιάτικες θύελλες ἔρχονται συνήθως ἀπὸ οὐρανὸ ζοφερὸ καὶ συνάμα πυκνὰ καὶ σκοτεινὰ, συνοδεύονται ἀπὸ ραγδαιοτάτη βροχὴ καὶ ἀπὸ πολλοὺς κεραυνοὺς καὶ ἀστραπές.

Τέτοια ἦταν ἡ θύελλα ἐκείνη.

'Η Ρόζα καὶ ὁ συνοδός της ἐφοβήθησαν τὸ ξάφνισμα τῶν ἀλόγων, διότι ὅσον καὶ ἂν ἦσαν γυμνασμένα τὰ ἄλογα καὶ ὅσον καλοὶ οἱ καβαλλάρηδες, ἡ ραγδαία βροχὴ ποὺ κτυποῦσε στὰ μάτια τους καὶ τὸ πρόσωπο, αἱ ἐκτυφλωτικαὶ λάμψεις τῶν ἀστραπῶν καὶ οἱ βαρεῖς καὶ συγκλονιστικοὶ κρότοι τῶν κεραυνῶν, τὰ τρόμαζαν καὶ καθὼς ἦσαν νέα καὶ γερὰ ἄλογα, τιναζόντουσαν ὄρθια στὰ πισινά των πόδια καὶ μάσαγαν ἀπειλητικὰ τὰ χαλινάρια τους.

Ἔπρεπε κάπου νὰ καταφύγουν ὡς νὰ περάσῃ ἡ φούρια καὶ ἡ μανία τῆς θυέλλης καὶ μετριασθῆ τὸ πλῆθος τῶν κεραυνῶν καὶ τῶν ἀστραπῶν.

Μποροῦσαν νὰ καταφύγουν ὑπὸ τὰ δένδρα ποὺ ἦσαν μεγάλα, ὑψηλὰ καὶ μὲ πυκνὰ φυλλώματα ἀλλὰ θὰ ἐξετίθετο εἰς τὸν κίνδυνον κεραυνοβολήσεως.

Μπροστά τους καὶ εἰς ἀπόστασιν ἐνεφανίζοντο δύο στέγαι.

'Η μία ἦτο ὁ πύργος τοῦ Χασάνι καὶ ἡ ἄλλη τὸ ἐρημοκλῆσι τοῦ 'Αγίου Κοσμᾶ.

Οὔτε εἰς τὸ ἕνα, οὔτε εἰς τὸ ἄλλο εἶχε πάει ποτὲ ἡ Ρόζα καὶ ὁ Χόλσταφ.

'Ο πύργος ἦτο μακρυὰ ὡς ἐνάμισυ χιλιόμετρο, ἐνῷ τὸ ἐρημοκλῆσι ἦτο πολὺ κοντά.

Ἔπειτα σιμὰ στὸ ρημοκλῆσι εἶδον τὸ ψηλὸ κατάρτι κάποιου καραβιοῦ.

Προτίμησαν τὸ ρημοκλῆσι.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἔφθασαν, ἀφίππευσαν, πέρασαν τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων στὶς μασχάλες τους, ἐχάϊδεψαν τὴ μούρη καὶ τὰ ρουθούνια των γιὰ νὰ τὰ συνεφέρουν καὶ ἀφοῦ τὰ καθησύχασαν τἄδεσαν στὸ ὑπόστεγο ἀπὸ μιὰ ξύλινη κολῶνα καὶ μπῆκαν μέσα στὸ ρημοκλῆσι.

❁

ΣΤΟ ΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Τὸ ρημοκλῆσι τοῦ 'Αγίου Κοσμᾶ εἶνε πολὺ παληὸ. Λένε πῶς εἶχε κτισθῆ μὲ ξερολιθιὰ πολὺ πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως ἀπὸ κάποιον καλόγηρο ἢ παπᾶ ὀνόματι Κοσμᾶ.

Στὴν ἐπανάστασι ἦταν κτισμένο καὶ ἀπείραχτο ἀπὸ τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἐσέβοντο συνήθως τὰς ἐκκλησίας τῶν Ρωμηῶν, ὅταν μάλιστα ἡ φήμη ἢ οἱ θρῦλοι συνέβαινε νὰ συνδυάζουν μὲ τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐκκλησίας κανένα θαῦμα ἢ θαυματουργικὲς ἰδιότητες.

Καὶ περὶ τοῦ 'Αγίου Κοσμᾶ ἦταν κάποιος θρῦλος, ὅτι ἔσωζε ὅσους ναῦτες ναυαγοῦσαν στὰ νερά του.

Στὴ μεγάλη καταστροφὴ τοῦ Φαλήρου στὰ 1827 οἱ Τοῦρκοι τοῦ Κιουταχῆ κατεδίωξαν ὡς τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ τοὺς ὑποχωροῦντας Ἕλληνας καὶ ἐπάνω στὸ ἀκρωτήριο καὶ στὸ ρημοκλῆσι ἔγινε πεισματώδης μάχη, ἕως ὅτου ἔφθασαν τὰ καράβια καὶ ἔσωσαν τοὺς λιγοστοὺς ποὺ εἶχαν ἀπομείνει ζωντανοί.

Τότε οἱ Τοῦρκοι ἔβαλαν φωτιὰ στὸ ρημοκλῆσι.

Ἔπειτα στὰ 1833 ὁ Τσιτσιμπᾶκος ποὺ ἀγόρασε τὸν πύργο τοῦ Χασάνι τὸ ξανάχτησε καὶ ἡ κερὰ Διαμάντω τὸ ἐξωράϊσε μὲ ὑ-

πόστεγο τέμπλο καὶ κηροπήγιο μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ 'Αγίου.

Τοῦ ρημοκλησιοῦ ἡ πόρτα δὲν ἔκλεινε ποτέ.

Οἱ ψαράδες ποὺ τὸ εἶχαν καταφύγιο ἀνάβαν μὲ εὐλάβεια τὸ κεράκι τους τὸ πεντάρικο καὶ βρῆσκαν ἄσυλο στὴ στέγη του, στοὺς κακοὺς καιρούς.

'Η Ρόζα ποὺ δὲν εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸ ρημοκλῆσι καὶ τώρα ποὺ ἄθελα βρέθηκε δὲν πρόσεξε τίποτε ἀπ' αὐτό, ἀλλὰ τὴν προσοχή της ὅλη προκάλεσε τὸ καράβι ποὺ ἦταν ἀραγμένο πλαγίως σ' ἕνα μυχὸ μικροῦ κολπίσκου.

Στὴν ἀρχὴ πίστεψαν πῶς ἦτανε ψαράδικο, ἔπειτα εἶδανε πῶς ἦταν κόττερο, καὶ

'Η Φαίμπουργκ καὶ ὁ σύνοδός της κατελήφθησαν ἔξαφνα ὑπὸ καταιγίδος.

ἡ Ρόζα ἐγνώρισε καλὰ τὸ κόττερο τοῦ Μ. Αὐτὴ ἡ ἀναγνώρισις τὴ συγκίνησε γιατὶ εἶχε λόγο νὰ συγκινηθῆ.

'Επίστεψε πῶς μέσα εἰς τὸ κόττερο εὑρίσκετο ὁ ἀγαπημένος της ἄνδρας καθὼς ἐψιθυρίζετο. Πῶς ἡ θύελλα τὸν εἶχε φέρει ἕως ἐκεῖ διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν κυμάτων καὶ τὴν ὁρμὴν τῶν ἀνέμων.

'Η εὐκαιρία δημιουργεῖ τὸν πειρασμόν, καὶ ἡ Ρόζα ἐπίστευε πῶς ἡ εὐκαιρία μιᾶς ἰδιαιτέρας συναντήσεως ὑπὸ τόσον ρωμαντικὰς περιστάσεις μὲ τὸν ἄνδρα πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεφεν ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν εἶχε σκηνοθετηθῆ ἀπὸ τὴν ἀγαθοποιὸν θεότητα, τὴν προστατεύουσαν τοὺς μυστικοὺς ἔρωτας τῆς νεότητος.

'Ο Χόλσταφ ἦτο ἄνθρωπος τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης της.

Τὸν ἄφησε εἰς τὸ ρημοκλῆσι καὶ διὰ μέσου τῶν βράχων μόνη ἔφθασε πρὸς τὸν ὁρμίσκον ὅπου ἦτο ἠγκυροβολημένο τὸ κόττερο.

'Εκεῖ τὴν ἐπερίμενε ἄλλη ἔκπληξις.

Τὸ κόττερο ἦταν ἔρημο.

Ἔτσι τοὐλάχιστον τῆς ἐφάνη.

'Η Ρόζα θαρραλέα καθὼς ἦτο κατῆλθε μέχρι τῶν βράχων τοῦ μικροῦ ὅρμου καὶ ἐπήδησε τολμηρὰ ἀπάνω στὴ κουπαστὴ τοῦ μικροῦ σκάφους, τὸ ὁποῖον πλὴν τῆς ἀγκύρας ἦτο δεμένο ἀπὸ ἕναν αἰχμηρὸν βράχον μὲ ἕνα γερὸ σιρματένιο πλεκτὸ σχοινί.

Τότε ἕνας μοῦτσος ἐπρόβαλε σὰν νὰ ἐφύτρωνε ἀπὸ τὴν καρίνα.

'Η Ρόζα δὲν ἐγνώριζε 'Ελληνικὰ καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔλθη εἰς καμμίαν συνεννόησιν μὲ τὸν μοῦτσον τοῦ ὁποίου ἡ ἔκπληξις δὲν ἦτο μικρά.

'Η Ρόζα ἀντελήφθη ὅτι τὰ λόγια του καὶ αἱ ἐκφραστικαὶ χειρονομίαι του ἐσήμαινον τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ τὴν βγάλη ἀπὸ τὸ κόττερο.

'Η Ρόζα προσεπάθησε νὰ τὸν δωροδοκήση διὰ χρημάτων, ἀλλ' ὁ μικρὸς ἀπέρριψε τὰ χρήματα μὲ ἀγανάκτησιν καὶ ἡ ὀργή του θὰ ἔφθανε, καθὼς ἔδειχνε, μέχρι χειροδικίας διὰ νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ φύγη ἀπὸ τὸ κόττερο.

'Αγανακτησμένη καὶ ἡ ἐπικίνδυνη ἐκείνη Αὐστριακὴ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψη τὸ κόττερο.

❁

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ὅταν ὅμως ἐπανήρχετο πρὸς τὸ ρημοκλῆσι διὰ μέσου τῶν βράχων εἶδεν εἰς τὸ ὕψος αὐτῶν πλαγίως, ὅπου ἐσχηματίζετο κάποια ἄλλη σχισμή, διὰ τῆς ὁποίας ὑπῆρχε κάθοδος πρὸς τὸν ὁρμίσκον ἕναν πολίτην καὶ ἕναν ναύτην, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο βραδέως πρὸς τὴν ἀνώμαλον καὶ βραχώδη κατωφέρειαν.

'Η Ρόζα ἔσκυψεν ἀμέσως, ἐκρύβη καὶ περιμένουσα κατεσκόπευε τὸν πολίτην καὶ τὸν ναύτην, τοὺς ὁποίους δὲν ἐγνώρισεν ἀμέσως.

Ὅταν ὅμως τοὺς ἐπρόσεξεν ἔμεινε κατάπληκτος.

'Ο ὑψηλὸς καὶ ξανθὸς πολίτης ἦτο ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν μικρὸν δὲ καὶ κομψὸν ναύτην ἡ Ρόζα ἀνεγνώρισε τὴν ὡραίαν σύζυγον τοῦ Μ.

❁

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ

'Η θύελλα εἶχε παρέλθει, ἡ βροχὴ εἶχε κοπάσει καὶ αἱ ἀστραπαὶ καὶ οἱ κεραυνοὶ εἶχον φύγει μακρὰν πέραν τοῦ Σαρωνικοῦ πρὸς τὸ Αἰγαῖον. 'Ο οὐρανὸς ἐν τούτοις παρέμεινε ζοφερὸς καὶ ἡ βροχὴ ἀραιὰ καὶ ἀσθενής.

Μὲ χαιρεκακίαν, ἥτις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν κακῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζει πρὸς τὴν βουλιμίαν τῆς αἱμοδιψίας τῶν θηρίων, ἡ κόρη τοῦ γραμματέως τῆς Αὐστριακῆς πρεσβείας παρηκολούθησεν ἀθέατος τὸ ζεῦγος τῶν ἐραστῶν.

Τοὺς εἶδε νὰ κατευθύνωνται εἰς τὸ σχίσιμο τῶν βράχων ποὺ ἠνοίγετο πρὸς τὸν ὅρμον καὶ ριψοκινδυνεύουσα νὰ κρημνισθῆ ἀντελήφθη ὅτι πρὶν χωρισθοῦν ἀντήλλαξαν θερμὸν φίλημα καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι κανένα ἀνθρώπινο μάτι δὲν ἔβλεπεν, οὔτε μποροῦσε νὰ ἰδῆ τὸν ἐναγκαλισμόν τους, ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ ἡ Ρόζα εἶδε τὸν Γεώργιον νὰ σηκώση εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸ χαριτωμένο ναυτάκι καὶ νὰ τοῦ καταφιλῆ τὸ πρόσωπον καὶ τὰ χείλη καὶ τὰ ἡμίγυμνα στήθη.

Κρυμμένη στὸ βράχο εἶδε κατόπιν τὸ κόττερο νὰ ἀπομακρύνεται καὶ τὴν Λουκίαν Μ. ὡς ναύτην βοηθουμένην ἀπὸ τὸ μικρὸ μοῦτσο νὰ λύνη τὰ πανιὰ νὰ ἁρπάζη τὸ τιμόνι, ἐνῷ δὲ τὸ μικρὸ σκάφος ἐχώνετο ἐπάνω στὴ κυματώδη θάλασσα μὲ ὁρμὴ καὶ γενναιότητα ὁ Γεώργιος Α΄ κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους στὴ χαμηλὴ ἀμμουδιὰ τοῦ ὅρμου κινοῦσε τὸ χέρι του σὰν νὰ ἀποχαιρετοῦσε τὸ χαριτωμένο ναυτάκι ποὺ ἔφευγε μακρὰν μὲ τὸ γραφικώτατο καὶ γοργὸ καράβι.

'Η Ρόζα Φαίμπουργ ἦτο εὐτυχής.

Κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα ἀπόρρητο τοῦ Βασιλέως καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ τὴν ἐκδίκησιν ἐναντίον μιᾶς γυναικὸς ποὺ μισοῦσε ὄχι διότι εἶχεν ἐραστὴ τὸν Βασιλέα, ἀλλὰ διότι αὐτὴ ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της.

Ἔμεινε κρυμμένη καὶ ἀθέατος μέχρις ὅτου τὸ κόττερο ἐχάθηκε στὸ ἄνοιγμα τοῦ κόλπου καὶ τότε μόνον εἶδε τὸν Γεώργιον νὰ ἀπομακρύνεται, νὰ ἀφήνη τὴν παραλίαν καὶ νὰ κατευθύνεται μὲ ἀργὰ βήματα μόνος πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐρημικῆς καὶ μοναδικῆς ἐπαύλεως τοῦ παληοῦ πύργου τοῦ Χασάνι.

Τότε καὶ μόνον ὅταν ἐπείσθη πῶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἰδῆ ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν κρύπτην της καὶ παρηκολούθησε τὸν Γεώργιον ἕως ὅτου τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στὴν πόρτα τοῦ πύργου καὶ νὰ ἐξαφανίζεται.

— Χόλσταφ, εἶπε πρὸς τὸν ἀκόλουθό της, δὲν ξέρω ἂν θὰ ἔχω πολλὲς ἢ ὀλίγες ἡμέρες εὐτυχεῖς στὴ ζωή μου, ἀλλὰ ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε μία ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες ἕως τώρα.

Ὁ Γεώργιος κατὰ μίαν φωτογραφίαν τοῦ 1908.

'Ο Χόλσταφ, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο στὸ ὑπόστεγο τοῦ ρημοκλησιοῦ καὶ ἐκάπνιζεν ἀμέριμνος τὴν πίπα του δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ, οὔτε προσέξει τίποτε.

'Αλλ' ἡ Ρόζα δὲν ἔφυγε ἀμέσως.

'Ετοίμασε τὸ ἄλογο καὶ περίμενε, μόνον δὲ ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὅταν εἶδε νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸν περίβολον τοῦ πύργου δύο ἔφιπποι καὶ ἀνεγνώρισεν εἰς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν τὸν Βασιλέα, ἵππευσε καὶ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Χόλσταφ ἠκολούθησεν ἀπὸ ἱκανῆς ἀποστάσεως τὸν Βασιλέα καὶ τὸν ἀκόλουθόν του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πρὸς τὸ Παλαιὸν Φάληρον.

❁

'Η καταιγὶς τώρα εἶχε παρέλθει ἐντελῶς. 'Ο ζοφερὸς οὐρανὸς εἶχεν αἰθριάσει.

'Ενῷ δὲ τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ χαρὰ τοῦ κακοῦ ἐπλημμύριζον τὴν ψυχὴν τῆς ὡραίας ἀλλὰ μοχθηρᾶς Τευτονίδος, ὁ ἥλιος εἶχεν ἐμφανισθῆ πάλιν λαμπρὸς εἰς τὸν 'Αττικὸν οὐρανὸν καὶ αἱ ζωογόνοι ἀκτίνες γεμάτες ἀπὸ χρυσὸν καὶ χαρωπὲς ἐλπίδες καὶ γλυκειὰ θαλπωρή, ἐπλημμύριζον τὸν κάμπον καὶ τὸ ἀκρογυάλι τὸ ὁποῖον ἐστεφάνωνεν ὁ ἀφρὸς τῶν κυμάτων τῆς θυμωμένης ἀκόμη θαλάσσης.

Α.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.—Ἡ τραγικὴ καταστροφή.

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

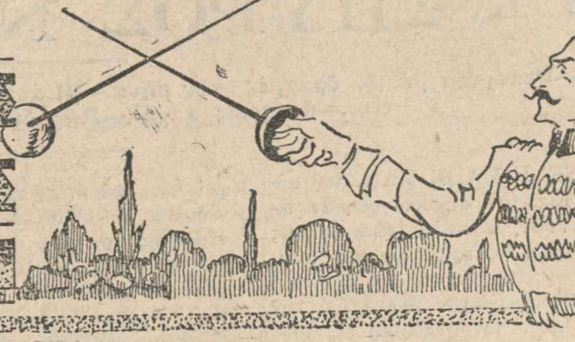

7ον

('Απαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

'Η εἰσβολὴ εἰς τὸ καφὲ σαντὰν τοῦ Μανέα ἔγινε τὰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ὡραία Γαβριέλλα τραγουδοῦσε ἔπειτα ἀπὸ μανιώδη μπιζαρίσματα τὸ γαργαλιστικὸ τραγουδάκι τῶν τριῶν ψύλλων.

'Απὸ τοὺς κρότους καὶ τὰς κραυγὰς τῶν ἵππων ποὺ ἀνέβαζαν τὰ ἄλογά τους ἀπὸ τὴ ξύλινη σκάλα, οἱ θαμῶνες ἐπίστευσαν πῶς κάποια γερὴ συμπλοκὴ συνέβαινε εἰς τὴν εἴσοδον. Κάποιος καυγᾶς ἀπὸ τοὺς συνήθεις εἰς τὰ καφὲ-σαντὰν καὶ τὰ καφὲ ἀμὰν τῆς ἐποχῆς καὶ περίμεναν ἄλλοι ψύχραιμοι καὶ ἄλλοι περιδεεῖς ν' ἀκούσουν τὴς πρῶτες κουμπουριές.

Γιατὶ γλέντι καὶ καυγᾶς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χωρὶς κουμπουριὲς ἦταν ἀδύνατο, ἦτανε καθὼς λὲν οἱ 'Ιταλοὶ σαλάτα χωρὶς λάδι.

Στὴ γεμάτη σάλα τοῦ καφὲ σαντάν, ἐνῷ τὰ «κορίτσια» ἀπὸ τὸ παλκοσσένικο ἢ ἀπὸ τὴν πλατεῖα ἐτρέποντο εἰς φυγὴν πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ὅπου ἦσαν τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια, καὶ ἐκ τῶν θαμώνων οἱ δειλότεροι ἢ ὅσοι δὲν εἶχον πληρώσει τὴν κονσομασιόν, ἤρχισαν νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ τὸ σχετικὸ κανόνι, εἰσέβαλον στὴ σάλα οἱ ἔφιπποι.

Τὰ ἀγριεμένα ἄλογα ποὺ μάσαγαν τὰ χαλινάρια τους, ἡ κραυγὲς τοῦ Μουρούζη καὶ τῶν φίλων του, τὰ γυμνὰ σπαθιά τους, γιατὶ ἦσαν ὅλοι ξιφήρεις, οἱ κρότοι καὶ οἱ κτύποι, ἡ φωνὲς τῶν γυναικῶν, ἡ κραυγὲς τῶν ἀνδρῶν, τὰ σπασίματα τῶν σερβίτσιων, τὰ ἀναποδογυρίσματα τῶν τραπεζιῶν καὶ τῶν καρεκλῶν, καὶ τρεῖς πυροβολισμοὶ ποὺ ἐρρίφθησαν ἄγνωστον πῶς καὶ ἀπὸ ποίους, ἐδημιούργησαν ἐντὸς ὀλίγων ὄχι λεπτῶν, ἀλλὰ δευτερολέπτων ἕνα πανδαιμόνιον.

— 'Αλλοίμονό μας χαθήκαμε, φώναξαν τὰ γκαρσόνια.

'Αλλ' ὁ Μανέας ψύχραιμος μπροστὰ στὴν καταστροφή, ψύχραιμος ἀπὸ ὑπολογισμὸν ἔμενε ἀπαθὴς καὶ φώναξε στὴν ὑπηρεσία του τὴν πανικόπληκτη, μὲ τὴν κουρασμένη, τὴ συριστικὴ καὶ κλαψιάρικη φωνή του.

— 'Αφῆστε τους... ἀφῆστε τους...ἀφῆστε τ' ἀρχοντόπουλα νὰ γλεντήσουν...

'Ο Μανέας ἤξερε καλά, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ καταστηματάρχαι τῆς 'Ομονοίας, ὅτι τὴ ζημία ποὺ θὰ ὑφίστατο ἀπὸ τὸν Μουρούζη θὰ τὴν ἐπληρώνοντο τὴν ἐπομένην εἰς τὸ διπλάσιον καὶ τὸ τριπλάσιον ἢ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἢ ἀπὸ τὴν σεβασμίαν μητέρα του.

Δὲν εἶχε παρὰ νὰ στείλη ἕνα λογαριασμὸν μὲ μιὰ δικαιολογητικὴ ἐπιστολὴ καὶ ἤξερε καλὰ πῶς θὰ ἐξωφλεῖτο ὁ λογαριασμός του σὰν τσὲκ ἀπὸ τὴν 'Εθνικὴν Τράπεζαν.

'Αριστοτέχνης εἰς αὐτὸν τοῦ εἴδους τοὺς λογαριασμοὺς ἦτο ὁ μακαρίτης ὁ Γιακουμάκης, ὁ ἱστορικὸς εἰς τὴν νυκτερινὴν ζωὴν τῆς πρωτευούσης Γιακουμάκης, ὁ ἱδρυτὴς τῆς «Ἥβης» εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Μουρούζης θὰ κατέληγε πάντοτε μετὰ κάθε περιπετειῶδες γλέντι του καὶ δὲν θὰ ἄφινε τίποτε γερό.

'Ο Γιακουμάκης ἔστελνε εἰς τὴν μητέρα τοῦ Μουρούζη γράμματα, μεθ' ἑκάστην θύελλαν τοῦ υἱοῦ της, συντεταγμένα ὡς ἑξῆς : τοῦ τὰ συνέτασσε κάποιος μακαρίτης δημοσιογράφος καὶ δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἕνα βράδυ ἔπαθε ἀπὸ τὸν Μουρούζην, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Κανελλίδη τοῦ Πέτρου «τοῦ λιναριοῦ τὰ βάσανα».

'Υψηλοτάτη καὶ Σεβασμία Δέσποινα,

«Κατὰ τὴν προχθεσινὴν διασκέδασίν του ὁ εὐγενέστατος καὶ γενναιότατος πρίγκηψ υἱός σας Γεώργιος ἐν τῇ ζωηρότητι αὐτοῦ προὐξένησε ζημίας τινὰς εἰς τὸ κατάστημά μου, τὰς ὁποίας ἡ Σεβασμία 'Υψηλότης σας ἐλπίζω, ὅτι θὰ εὐδοκήση νὰ ἐπανορθώση».

'Υποσημειοῦμαι μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Δοῦλος σας

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐσωκλείετο καὶ ὁ κατάλογος τῶν ζημιῶν λεπτομερὴς εἰς γυαλικά, ποτὰ φιάλας, φαγητὰ καὶ ἔπιπλα.

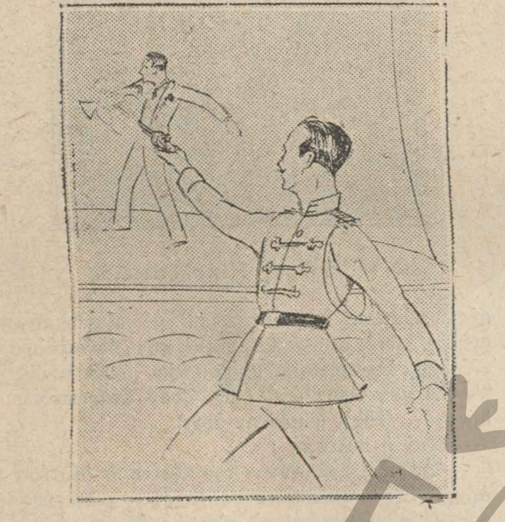

'Επυροβόλησε κατὰ τῆς κλαπαδόρας.

'Αλλ' ὁ ἰδιόρρυθμος ἐκεῖνος καὶ ἐντιμότατος «καμπούρης» τῆς «Ἥβης» δὲν ἐζήτησε ποτὲ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὰς ζημίας του. 'Εζητοῦσε καὶ ἐπληρώνετο πάντοτε ὅτι εἶχεν ἀπολέσει. 'Ενῷ ἄλλοι καταστηματάρχαι ἐξεμεταλλεύοντο τὴν περίστασιν καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζον πῶς θὰ πληρωθοῦν ἐζητοῦσαν τριπλάσια καὶ πενταπλάσια. Ἴσως καὶ γι' αὐτὸ ὁ Μουρούζης πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, προτιμοῦσε «νὰ τὰ σπάζη» στὴ «Ἥβη».

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Γιακουμάκης οἱ κληρονόμοι του εὗρον στὰ ὑπόγεια τῆς «Ἥβης» τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ὅπως τώρα, ἕνα διαμέρισμα γεμάτο ἀπὸ χιλιάδες σπασμένα γυαλικά. Ἦταν ὅλα λείψανα τῶν γλεντιῶν τοῦ Μουρούζη.

❁

Εἰς τὰς ἐπιθέσεις κατὰ τὰ γλέντια του ὁ Μουρούζης ἐσυνείθιζε μίαν φράσιν: «'Εμπρὸς τὸ ἱππικόν». Ἦτο στρατιωτικὴ φράσις λείψανον τῶν παλαιῶν πολέμων καὶ τῶν τακτικῶν πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἐπαναληπτικῶν ὅπλων, ὅπου τὸ ἱππικὸν προηγεῖται πάσης ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Κραυγάζων καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τὴν προσφιλῆ του φράσιν ἐπροχώρει ἔφιππος κατὰ τῶν θαμώνων καὶ κραδαίνων τὴν σπάθην του, μὲ τὸ πηλίκιον βαθειὰ χωμένο στὸ κεφάλι του καὶ δεμένο μὲ τὸ λουρὶ ὑπὸ τὴν σιαγόνα του, ἐκκαθάρισε ἐντὸς πέντε λεπτῶν τὴν αἴθουσαν.

'Αλλὰ μαζῆ μὲ τοὺς θαμῶνας, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι ἔχανον τὰ παλτά των, ἄλλοι τὰ καπέλλα των καὶ ἄλλοι τὰ μπαστούνια τους καὶ ὅλοι μαζὶ τὰ αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια τῆς παροιμίας, μαζὶ μὲ τοὺς θαμῶνας ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ἀρτίστες.

Τὸ πιάνο δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰσαχθῆ εἰς τὴς ὀρχήστρες τῶν καφὲ σαντάν. 'Εκυριάρχει τὸ βιολὶ τὸ κόντρα μπάσο, ἐσεγκοντάριζε τὸ κλαρίνο, τὸ φλάουτο καὶ ἡ κλασσικὴ κλαπαδόρα.

Κλαπαδορίτσας ἦτανε ὁ περίφημος μπάρμπα Λιᾶς καὶ βιολινίστας ὁ καπετὰν Σταμάτης.

'Ο πρῶτος ἐγνώριζε καλὰ τὸν Μουρούζη.

Ἦτανε παληὸς ἀπόμαχος τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς. Αὐτὸς μόνον δὲν ἐτράπη εἰς φυγήν.

'Ενῷ δὲ ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ τὰ ὄργανά τους ἢ χωρὶς αὐτὰ εἶχον χαθῆ, ὁ μπάρμπα Λιᾶς ἀγκάλιασε τὴν κλαπαρόρα του σκαρφάλωσε ἀπάνω στὸ ἔρημο παλκοσσένικο καὶ σταθεὶς στὴ μέση ἄρχισε νὰ παίζη μιὰ φρικώδη παραφωνία καὶ νὰ φυσᾷ καὶ νὰ ξεφυσᾷ σὰν λοκομότιβα τὸ μὰρς τοῦ Μπουλανζὲ ποὺ ἦτανε τῆς μόδας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Οἱ καβαλλαρέοι ποὺ δὲν ἦτανε δυνατὸν νὰ κινηθοῦν εὐκόλως μέσα στὴν εὐρεῖα αἴθουσα τὴ γεμάτη ἀπὸ ἀναποδογυρισμένα καθίσματα καὶ τραπέζια, ξεπέζεψαν.

Τὸ μὰρς τοῦ Μπουλανζὲ καὶ οἱ βροντώδεις ἦχοι τῆς κλαπαδόρας τοὺς ἐνθουσίασαν.

— Μπράβο κλαπαδόρα ! ἐφώναξε ὁ Μουρούζης.

— Μπράβοοοοοο

— 'Απάνω του ὁ κολοβός.....

Καὶ ἡ φράσις αὐτὴ ἦτο ἀπὸ τὰς προσφιλεῖς τοῦ δυστυχοῦς νέου.

Εἰς τὴν Θεσσαλίαν εἶχε κάποτε ἕναν σκύλον γκέγκικο καὶ τὸν ἔλεγε «κολοβὸν» γιατὶ τοῦ εἶχε κόψει τὴν οὐρά, τὸν εἶχε μάθει δὲ καὶ ἦτο ἐπιθετικώτατος.

Εἰς τὴν φράσιν «ἀπάνω του ὁ κολοβὸς» ὁ σκύλος ἐπιτίθετο στὰ καλὰ ἐναντίον οἱουδήποτε ἐχθροῦ.

'Ο Μουρούζης ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκεῖνο τὸ βράδυ στουπὶ αἰφνιδίως ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ ἐπυροβόλησε κατὰ τῆς....κλαπαδόρας !

'Ο μπάρμπα Λιᾶς πέταξε ἔντρομος τὴν κλαπαδόρα καὶ ἀφοῦ πήδηξε σὰν γατὶ στὴς κουΐντες ἐξηφανίσθη κακὴν κακῶς.

('Ακολουθεῖ)

ΟΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

Ο κ. ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πῶς ἄρχισε.—Ρεπόρτερ μὲ...30 δραχμὲς τὸν μῆνα.—Ἡ ἀρχὴ τῆς καρριέρας του. —Τὸ «Ἔθνος» καὶ ὁ τόμος τῆς δεκαετίας.—Αἱ τρεῖς ἀρχαί.—Πῶς διευθύνει.—Γεννημένος δημοσιογράφος.

Ὁ τύπος τοῦ SELF MADE MAN, τοῦ αὐτοδημιουργήτου. Εἰς τὴν δημοσιογραφιαν εἰσερχεται προ 17 ετων. Φοιτητης τοιε παληᾶς καλης φαμιλιας — ὁ πατερας του εἰνε ἀνωτερυς δικαστικος — σπρώχνεται ἀπὸ ἕνα ὑποσυνειοητον καὶ ακαταγωνιστον ερωτα διὰ τὴν δημοσιογραφιαν. Ἰδοὺ τον ρεπορτερ εἰς τοὺς «Καιρους». Ἔχει τὸ Ἀρχηγειον Χωροφυλακῆς, τα προσοντα του, το δημοσιογραφικόν του παλέντο και....τριάντα δραχμες τον μῆνα! Διευθυντής του εἰνε ὁ κ. Γ. Βουτσινᾶς. Ὁ ὁποιος διαβλεπει ὑπὸ τὸν μικρὸν ρεπόρτερ τὸν δημοσιογραφον. Ἐπέρχονται τὰ γεγονότα τῆς Μπαρμπασαινας. Πρεπει νὰ φυγη ενας συντακτης για κεῖ. Εἰνε ἡ ωρα μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ το τραινο φευγει εις τας πέντε. Ταξειδι μπελᾶς. Καὶ επειτα ἐκεῖ κάτω στην Ἠλεια εἰνε πραγματικὴ επαναστασις. Οἱ χωρικοὶ τουφεκοῦν διὰ νὰ ἐμποδισουν τὸν νομαρχη νὰ ομιληση. Οἱ «μεγαλοι» δεν ἀκούουν εὐχαριστως τὴν πρότασι μιᾶ» τέτοιας ἀποστολης. Τότε ὁ κ. Γ. Βουτσινᾶς εξακοντιζει τον νεαρον ρεπόρτερ, ὁ ὁποῖος φλεγεται ἀπὸ τὸν πουον «να παη αὐτός». Εινε η πρωτη του ἀποστολη. Την ἐκπληρώνει κατὰ τροπον ἄξιον δημοσιογραφου ἐξ ιοιοφυιας. Ψευγει εἰς τὰς πεντε. Χρησιμοποιεῖ τα σταματήματα του τραίνου εἰς την Κορινθον καὶ παρα κάτω διὰ νὰ πάρη συνεντευξεις ἀπὸ τοὺς μαζευμενους εἰς τὰ καφφενεια τῶν σταθμῶν κατα την διάβασιν των τραίνων τοπικοὺς εἰδικοὺς τοῦ ζητήματος τῆς σταφιδος πολιτευομενους, δημάρχους, παραγοντας. Ἐκλεγει υλικον ζωντανὸν παρεχον γερην καὶ νοικοκυρευμενην εικονα τῶν ἀπόψεων τῶν σταφιδικῶν πληθυσμῶν διὰ τὸ ἐπιμαχον ζήτημα. Τὴν ἀνταπόκρισιν του γράφει εις τὸ τραῖνον. Καὶ εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν τὴν παραδίδει εἰς το ἐρχομενον εις Ἀθηνας τραῖνον. Τὸ βράδυ τὴν εχουν οἱ «Καιροί».

Εἰνε ἡ ἀφετηρία τῶν θριάμβων του. Ὁ κ. Γ. Βουτσινάς ἀδισταχτα τον παρουσιάζει εἰς τὸ κοινὸν τῶν «Καιρῶν» ὡς δημοσιογράφον. Ὁ Σ. Νικολοπουλος παύει νὰ εἰνε ρεπορτεράκος. Γίνεται συνεργάτης καὶ λαμβάνει μίαν τρομακτικὴν διὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον αὔξησιν μισθοῦ. Ἀπὸ 30 τοῦ δίνουν 100 δραχμὲς τὸν μῆνα.

Ἔπειτα εἰς τὸ Θέρισον. Νέαι δημοσιογραφικαὶ ἐπιτυχίαι μεγάλης ὁλκῆς. Γνωριμία μὲ τὸν Βενιζέλον. Ἔκτοτε χρονολογεῖται μία ἀπαρασάλευτος πίστις πρὸς τὰς φιλελευθέρους πολιτικὰς ἀρχάς, τὴν ἰδεολογίαν τῶν Φιλελευθέρων, μία πίστις ὑπὲρ πᾶσαν δοκιμασίαν καὶ ἕνας ἐνθουσιασμὸς διὰ τὰς ἰδέας, ὅμως ὡς ποιαύτας καὶ μόνον διὰ τὰς ἰδέας, θερμός, ὁλόκαρδος, πάναγνος, ἀνίκητος.

Διευθυντὴς τῶν «Καιρῶν» ἔπειτα, ἰδού τον τῷ 1913 ἐκδίδει — μὲ κεφάλαια...12.000 δραχμῶν — τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἐπρόκειτο ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του νὰ ἀποβῆ ὁ σημερινὸς καλοσσὸς τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, τὸ «Ἔθνος», τὸ «Ἔθνος» μας, ὅπως λέγουν ὅλοι οἱ συνεργάται του.

Πῶς ἔγινε ἡ θαυμασία αὐτὴ δημιουργία; Πῶς ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ μπόρεσε νὰ νικήσῃ τὸν φοβερὸν νόμον τῆς «δεκαετίας» τοῦ Τσαγκάρη, ἕνα νόμον ἀνεξιλέωτον πρὸ τοῦ «Ἔθνους» ὡς ἡ κοῦρα, ἕνα νόμον θέλοντα ὥστε μία ἐφημερὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐξάνουσα εἰς ἀκμὴν πέραν μιᾶς δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς της; Πῶς; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς τὸ πῇ καλύτερα ἀπὸ τὸν δημιουργόν της;

Τὸν εἶδα ἕνα βράδυ εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ κ. προέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, στὸ Ψυχικό. Ἄνετα καθισμένοι στὸ ντιβανάκι, σὲ μιὰ «ραντρὲ» τοῦ χώλ, κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα, ὡπλισμένος μὲ ἕνα ὡραῖο τσιγάρο, ὁ διευθυντὴς μιλοῦσε. Μοῦ κάνει τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι φίλος του. Ὅθεν μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ γίνω...ἀδιάκριτος. Κάμνω χρῆσιν καὶ...κατάχρησιν.

—Πῶς ἔγινεν ὅ,τι εἶνε τὸ «Ἔθνος»; Εἶνε ἀφάνταστον. Ἐτήρησεν ἀπαρεγκλίτως τρεῖς ἀρχάς. Πρῶτον ποτέ μου δὲν εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ «Ἔθνος» ἀνήκει εἰς ἐμέ, τὰ αἰσθήματά μου τὰς συμπαθείας μου ἢ τὰς ἀντιπαθείας. Ἐθεώρησα πάντοτε ὡς δόγμα ὅτι ἡ ἐφημερὶς ἀνήκει εἰς πούς ἀναγνώστας της. Γι'

Ὁ κ. Σπῦρος Νικολόπουλος

αὐτὸ πάντοτε θρησκευτικῶς, μὲ οἱανδήποτε θυσίαν, ἀπέφυγε κάθε ἐκδήλωσιν δυναμένην νὰ ἔχῃ ὁπωσδήποτε χαρακτῆρα προσωπικόν. Ἀντικειμενικότης ἀπόλυτος, ὅσον ἀνθρωπίνως δυνατόν. Ἰδοὺ ἡ πρώτη ἀρχή.

—Καὶ ἡ πολιτική;

—Ἀκριβῶς μὲ αὐτὴν σχετίζεται ἡ δευτέρα ἀρχή. Εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπῆρξα φιλελεύθερος. Φιλελεύθερος μετὰ πίστεως ἀδιαταράκτου καὶ ἐμμόνου, ἀλλὰ ἄνευ φανατισμοῦ.

—Πῶς εἶνε δυνατόν;

—Διότι εἶμαι φιλελεύθερος πιστεύων εἰς τὴν ὠφελιμότητα τῶν φιλελευθέρων ἰδεῶν, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τόπου, μόνον καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο λογαριαζόμενον. Ἀλλὰ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ τόπου πρώτιστον ἀγαθὸν εἶνε ἡ ἑνότης τῶν πολιτῶν. Πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συμβιβασθῇ αὐτὴ ἡ ἑνότης μὲ φανατισμούς;

—Καὶ ἡ τρίτη ἀρχή;

—Ἡ ἐξασφάλισις πάντοτε εἰς τὸ ὕψιστον τῆς εἰδησεογραφικῆς ἐνημερότητος.

Καὶ ἡ κουβέντα ἐξακολουθεῖ ἔτσι ἐπὶ ὥραν. Ὁ κ. Νικολόπουλος βέβαια δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀναφέρῃ, ἰδίως ὡς πρὸς τὰς δημοσιογραφικὰς ἐπιτυχίας τοῦ «Ἔθνους», κανὲν συγκεκριμένον παράδειγμα. Ὁ ὑποφαινόμενος συμβαίνει νὰ ξέρῃ μερικάς, ποὺ ἐννοεῖται δὲν πρόκειται περὶ τῶν καθημερινῶν, τῶν συνήθων δημοσιογραφικῶν ἐπιτυχιῶν, ποὺ εἶνε κανὼν διὰ τὸ «Ἔθνος». Πρόκειται περὶ μερικῶν ἐπιτυχιῶν πράγματι «ἱστορικῶν». Ἰδοὺ δυὸ - τρεῖς:

Τῷ 1924 ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Χατζηδάκης, ὡς πρόεδρος λαϊκῆς ἐπιτροπῆς, ἐκάλεσε τὸν κ. Βενιζέλον, ἰδιωτεύοντα, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς κυβερνήτης, μετὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τοῦ 1924. Τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Βενιζέλου πρὸς τὸν κ. Χατζηδάκην τὸ «Ἔθνος» ἠδυνήθη νὰ τὴν ἔχῃ καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσῃ εἰς τὰς 8 1/2 δηλαδὴ δυόμισυ ὥρες ἐνωρίτερα τῆς ὥρας καθ' ἣν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα ὁ ἀποδέκτης του κ. Χατζηδάκης!

Ἐπίσης ὅταν ἡ ἐπαναστατικὴ κυβέρνησις ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν κ. Βενιζέλον νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν Λωζάννην, τὸ «Ἔθνος» αὐθημερὸν ἐδημοσίευσε αὐτούσιον τὸ σχετικὸν τηλεγράφημα. Πῶς τὸ εἶχε; Ἀπέμεινεν ἄγνωστον, καὶ μετὰ τὰς σχετικὰς ἀνακρίσεις τὰς ἐνεργηθείσας διαταγῇ τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ κ. Γονατᾶ.

Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν θέλῃ ὁ κ. Νικολόπουλος ν' ἀποδίδῃ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ «Ἔθνους» μόνον εἰς τὰς παραπάνω ἀρχὰς καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν συνεργατῶν του (οἱ κυριώτεροι εἶνε εἰς τὸ «Ἔθνος» ἀφ' ὅτου αὐτὸ ἐξεδόθη, 18 χρόνια τώρα!), νομίζω ὅτι ἕνας ἀποφασιστικός, ὁ ἀποφασιστικώτερος παράγων τῆς ἐπιτυχίας τοῦ «Ἔθνους» χρεωστεῖται εἰς τὸ ὅτι ὁ ἱδρυτής του αἱ πράγματι διευθυντής του ἐν τῇ κυριολεξίᾳ τοῦ ὅρου, βλέπει καὶ παρακολουθεῖ τὰ πάντα μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, εἰς τὸν πλουσιώτατον αὐτὸν ὀργανισμόν, ποὺ εἶνε μία σύγχρονος μεγάλη ἐφημερίς.

Ὁ Σπῦρος Νικολόπουλος ἔχει τὸ μυστικὸν νὰ κάνει τοὺς συνεργάτας του νὰ τοῦ ἀποδίδουν τὸ μέγιστον δυνατὸν ὠφέλιμον ἔργον. Πῶς; Διατί; Νομίζω διότι τὰ καταφέρνει νὰ εἶνε συγχρόνως νοικοκύρης καὶ γενναιόδωρος, αἰσθηματικὸς ἄνθρωπος σὰν παιδὶ καὶ στερεὸς διευθυντὴς σὰν βαλανιδιά. Προϊστάμενος, ἀλλὰ καὶ φίλος. Κυρίως ὅμως δημοσιογράφος. Πραγματικός, σωστός, μὲ τὴν ψυχήν, τὰς αἰσθήσεις του, τὸ τετράγωνο μυαλό του. Αὐτὸς δὲν μπῆκε στὴ δημοσιογραφία σὰν σὲ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ σὰν σὲ λειτουργία. Λέγουν ὅτι ἡ δημοσιογραφία ὁδηγεῖ παντοῦ, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ βγῇ κανεὶς ἐγκαίρως ἀπὸ αὐτήν. Σύμφωνοι. Μὲ τὴν ἑξῆς διαφοράν. Σᾶς ὁδηγεῖ παντοῦ ἐὰν τὴν ἀφίσετε. Ἀλλὰ δὲν ὁδηγεῖ πράγματι ἕως τὸ βάθος ὅλων τῶν μεγάλων της χαρῶν παρὰ μόνον ἐκείνους ποὺ τῆς μένουν πιστοὶ ἀπολύτως. Ποὺ τὴν προτιμοῦν δι' ἑαυτὴν καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο. Δὲν εἶνε μόνον οἱ ποιηταὶ ποὺ γεννῶνται, ἀλλὰ δὲν γίνωνται. Εἶνε καὶ οἱ δημοσιογράφοι. Δεκαεπτάμισυ χρόνια τώρα διευθύνει τὴν ἐφημερίδα του κυριολεκτικῶς πάντοτε ὁ ἴδιος. Μία γραμμὴ δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μὴ βάζεται ἀπὸ τὸν ἴδιον καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθανθῇ κανεὶς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνεύματός του, ἀπὸ τὴν δεύτερη ἡμέρα τῆς συνεργασίας του. Τὸ «Ἔθνος» ἀνήκει εἰς τοὺς ἀναγνώστας του. Ἀλλὰ ἔχει τὴν ψυχὴν τοῦ Σπύρου Νικολοπούλου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔδωσε εἰς τὸ κοινόν του τὸν ἑαυτόν του. Τὸ κοινόν του τὸ ἀνταποδίδει περίλαμπρα. Τὸ ἀπέραντον πλῆθος τῶν σταθερῶν του ἀναγνωστῶν εἶνε ἡ περιφημότερη ἀπόδειξις. Ὁ βουλευτής, ὁ δημοφιλὴς πολιτικός, ψηφίζεται κάθε τέσσαρα χρόνια. Ὁ Νικολόπουλος θριαμβεύει ψηφιζόμενος ἀπὸ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῆς Ἑλλάδος (τὸ «Ἔθνος», ἂν καὶ ἀπογευματινὴ ἐφημερίς, κυκλοφορεῖ εὐρέως καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας), κάθε βράδυ ἐπὶ δέκα ὀκτὼ σχεδὸν ἤδη χρόνια.

Σταθεραὶ αἱ ἀρχαί, ἡ «φορμοῦλα» τῆς ἐφημερίδος. Σταθερὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν διευθύνει. Σταθερὰ καὶ ἡ προτίμησις τοῦ κοινοῦ ποὺ διαβάζει. Ὅταν ἰσχυριζόμεθα ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη εἶνε ἀσταθὴς εἰς τὰς προτιμήσεις της, πρέπει νὰ προσθέτωμεν ὅταν αἱ τελευταῖαι δὲν φροντίζουν νὰ εἶνε σταθεραί, ἀξίαι τῆς κοινῆς ἐκτιμήσεως.

Π. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗΣ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΠΙΛΛ ΟΖΑΒΟΛΝΤ

ΔΩΔΕΚΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΟΛΙΒΕΡ ΡΕΪΤΟΡ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Ὄλιβερ Ρέϊτορ τὸν ἔλεγαν οἱ συνάδελφοί του «Ὀρέϊτορ» (ποὺ στὰ ἐγγλέζικα σημαίνει Ρήτωρ), ὄχι τόσο γιὰ τὴ μανία τῶν Ἐγγλέζων νὰ κάνουν ἀπὸ τὰ κύρια ὀνόματα παρατσούκλια (Ὄ-(λιβερ) Ρέϊτορ=Ὀρέϊτορ) ἀλλὰ γιὰ τὴν πρωτοφανῆ μουγγαμάρα του. Ὁ κ. Ρέϊτορ—Ὀρέϊτορ ἔλεγε πολὺ λίγα πράγματα, ἀλλὰ γενικῶς ἐθεωρεῖτο ὅτι ἐσκέπτετο πάρα πολλά.

Ἤτανε ψηλός, μὲ πλατειοὺς ὤμους, καὶ μεγάλη πλατειὰ μορφὴ χωρὶς καμμιὰ ἔκφραση. Ὅταν μιλοῦσες ἐδοκίμαζες πάντα τὴν ἐντύπωση πὼς δὲν σὲ πίστευε. Τὸν ἄφηνες μὲ τὴν πεποίθηση, ὅτι τὸ λεξιλόγιό του δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ δέκα λέξεις. Πολλοὶ ἐγκληματίες μπροστὰ στὸν Ὀρέϊτορ τάχαναν κυριολεκτικῶς Ἂν καὶ εἴχανε νὰ παρατάξουν ἕνα «ἄλλοθι» ἀναμφισβήτητο, ἡ μουγγαμάρα του τοὺς ἀπέλπιζε καὶ τοὺς ἀνάγκαζε νὰ τὰ ἐξομολογοῦνται ὅλα νεράκι...

— Ἔχει ἕνα ἐλάττωμα, ἐσυνείθιζε νὰ λέῃ ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας: Εἶνε πολὺ μεγάλος φιλόσοφος!

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Φεβρουαρίου, ὁ Ὀρέϊτορ ἐστεκόταν στὴ γωνία ἑνὸς μεγάλου δωματίου ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπὸ γαμήλια δῶρα καὶ ἐκύτταζε ἀμίλητος μιὰ κομψὴ ὁμήγυρη ποὺ ἔρριχνε ἐπίμονες ματιὲς στὰ δῶρα τῆς νύφης καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ ποιανοῦ τὸ δῶρο ἦταν τὸ καλύτερο καὶ πιανοῦ τὸ χειρότερο...

Δὲν θὰ σκεφθῇ κανένας ἀπὸ σᾶς πραγματικά, νὰ καλέσῃ ἕναν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ νὰ τοῦ προσέχῃ τὰ δῶρα ὅταν πανδρεύεται, ἀλλὰ ὁ Ὀρέϊτορ εἶχε φαίνεται ἀναλάβη τὴ δουλειὰ αὐτὴ ἀπὸ δική του πρωτοβουλία. Ἤτανε κι' αὐτὸς καλεσμένος στὸ γάμο; ἐπειδὴ ὁ πατέρας τῆς νύφης ὁ μακαρίτης ὁ Μάρκεν ἤτανε μιὰ φορὰ στενὸς φίλος του. Ἡ Ἀγγέλα Μάρκεν, ὅταν ἔγραφε τὰς προσκλήσεις τὸν εἶχε θυμηθῆ.

— Ἀγαπητό μου παιδί, τῆς εἶχε πῇ ἡ μητέρα της ἐπιπληκτικά. Δὲν θὰ κάνῃς βέβαια τὴν κουταμάρα νὰ καλέσῃς στὸ γάμο σου ἕναν ἀστυνομικό. Μὴ γίνεσαι γελοία.

Ἡ Ἀγγέλα ἀναστέναξε καὶ ἔγυρε πίσω στὴν καρέκλα της δαγκώνοντας τὴν ἄκρη τοῦ μολυβιοῦ της.

— Δὲν βλέπω τὸν λόγο γιατί, νὰ μὴν τὸν προσκαλέσουμε, εἶπε λιγάκι παραπονετικά. Θὰ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους σοβαροὺς καλεσμένους μας. Ἐδίστασε λιγάκι καὶ ἐπρόσθεσε: «Θὰ μποροῦσα νὰ καλέσω τὸν Ντόναλδ Γκρέϋ». ἐρώτησε.

Ἡ ἀριστοκρατικὴ μύτη τῆς κυρίας Μάρκεν ἔκανε ἕνα μορφασμό.

— Βεβαίως ὄχι! Μὴ λὲς ἀνοησίες, Ἀγγέλα. Ὁ Ντόναλδ εἶνε ἕνα πολὺ καλὸ παιδὶ καὶ μοῦ ἀρέσει ὑπερβολικά—ἀλλὰ δὲ μπορεῖς νὰ παίρνῃς στὰ σοβαρὰ καὶ νὰ κάνῃς ὑποχωρήσεις σ' ἕνα νέο ποὺ παίρνει ὅλες-ὅλες τρακόσιες λίρες τὸ χρόνο.

— Ἔχεις δίκηο! εἶπεν ἡ νέα ἠρεμώτατα καὶ τότε ἔγραψε ἕνα φάκελλο πρὸς τὸν Ἀστυνομικὸ Ἐπιθεωρητὴ Ρέϊτορ. «Θὰ μᾶς προσέχῃ καὶ τὰ κοσμήματα...εἶπεν ἡ Ἀγγέλα εἰρωνικά, καὶ ἔτσι θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπώλεια μερικῶν στερλινῶν!...»

Καὶ πραγματικὰ ἡ Ἀγγέλα Μάρκεν δὲν ἠσθάνετο καὶ μεγάλην κλίσιν πρὸς τὸν γάμον αὐτόν. Ὁ λόρδος Εὐστάθιος Λάϊτλυ ἦταν πλούσιος μέλλων κληρονόμος ἑνὸς μεγάλου δουκάτου, μὲ ὡραῖα χαρακτηριστικά, λιγάκι ποιητής—μὲ λίγα λόγια ἕνας πολὺ ἱκανοποιητικὸς νέος γιὰ τὴν κόρη ἑνὸς ἀπένταρου συνταγματάρχη ποὺ εἶχε μιὰ ψύχωση στὴ ζωή του, πὼς θὰ γινόταν στρατηγὸς τὸ γρηγορώτερο!

Ἡ Ἀγγέλα ἦταν λεπτὴ καὶ ἀρκετὰ ὡραία. Ὁ Ὀρέϊτορ ὅταν τὴν εἶδε μὲ τὸ νυφικό της φόρεμα, τὴν ἐπεδοκίμασε μὲ μιὰν ἐλαφροτάτην κλίσιν τῆς κεφαλῆς. Ἐπεδοκίμαζε γενικῶς τόσο λίγο κόσμο, ὥστε ἡ στάσις του αὐτὴ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ὡς θερμότατος ἐνθουσιασμός. Ἀργότερα, ὅταν εἶδε τὸν γαμπρό, δὲν τὸν εὑρῆκε διόλου τοῦ γούστου του. Ἦταν ἕνας ἀδύνατος νέος μὲ στενὸ μέτωπο καὶ μὲ τὴν ἐμφάνισιν κοριτσιοῦ παρὰ τὰ 35 του χρόνια. Ὁ λόρδος Εὐστάθιος Λάϊτλυ δὲν ἦταν καθόλου ὁ τύπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἑλκύσῃ τὸν Ὀρέϊτορ. Ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἂν ὁ Παντοδύναμος τὸν ἐπεφόρτιζε νὰ πλάσῃ τὸν ἄνθρωπο δὲν θὰ χρησιμοποιοῦσε ποτὲ γιὰ καλοῦπι τὸν λόρδο Εὐστάθιο Λάϊτλυ.

Ὁ λόρδος ἦταν ὀξύθυμος μέχρι τραχύτητος καὶ ἡ πρώτη καὶ τελευταία συνάντησίς του δὲν ἄφισε διόλου καλὰς ἐντυπώσεις εἰς τὸν Ὀρέϊτορ.

— Εἶσθε ὁ ντετέκτιβ; τὸν ρώτησε.

Ὁ Ὀρέϊτορ κατένευσε, πρᾶγμα ποὺ ἦταν γι' αὐτὸν ὁλόκληρη δημηγορία.

— Τότε τί διάβολο κάθεστε σ' αὐτὴ τὴ γωνιά; ἐσυνέχισεν ὁ Λόρδος. Φαίνεσθε σὰν νὰ εἶσθε μέσα στὰ γραφεῖα τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ...

— Καὶ ἐκεῖ πρόκειται νὰ πάω ἀμέσως τώρα, εἶπεν ὁ Ὀρέϊτορ καὶ ἐγκατέλειψε τὸν λυσσασμένο γαμπρό, χωρὶς ἄλλη λέξη.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ ποὺ εἶχε ἰδῇ τὸν λόρδο Εὐστάθιο Λάϊτλυ, ἀλλ' εἶχε μάθει ἕνα σωρὸ πράγματα γι' αὐτὸν κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα λεπτῶν ποὺ εἶχε σταθῇ εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς εἰσόδου τοῦ σπιτιοῦ, διότι τὸν ἐπλησίασε κάποιος νεαρὸς κύριος κρατῶντας εἰς τὸ χέρι του ἕνα μικρὸν δεματάκι καὶ ἠρώτησε τὸν Ὀρέϊτορ πῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ συναντήσῃ αὐτοπροσώπως τὸν λόρδον. Προφανῶς ἐγνώριζε τὸν κ. Ὀρέϊτορ ἐξ ὄψεως, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἦτο διόλου παράδοξον, διότι ἡ φωτογραφία τοῦ Ὀρέϊτορ εἶχε δημοσιευθῆ κατ' ἐπανάληψιν στὶς ἐφημερίδες.

— Δὲν εἶνε περίεργο κύριε Ρέϊτορ πόσα ἀληθινὰ ρομάντσα κλείνει ἡ πραγματικὴ ζωή; Πράγματα ποὺ εἶνε ἀδύνατο καὶ νὰ τὰ φαντασθῇς, ὡστόσο εἶνε πιθανώτατα. Τὸ κατάστημά μας ἦτο τὸ φαρμακεῖον τῆς οἰκογενείας τοῦ Λόρδου ἑκατὸν τόσα χρόνια. Ὅλα τὰ πράγματα ποὺ χρειάζεται τὰ ἀγοράζει ἀπὸ μᾶς, ὀδοντόπαστα, σαποῦνι, ὅλα, ὅλα! Ἀκόμη καὶ ὅταν ἦτο στὴ Συρία, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια—ἔπασχε τότε ἀπὸ τὰ πλεμόνια του ἀλλὰ τώρα γιατρεύθηκε μοῦ φαίνεται—τοῦ ἐστέλλαμε κάθε ἑβδομάδα....

Ὁ κ. Ρέϊτορ ἤκουε τώρα τὸν νεαρὸν συνομιλητή του μὲ πραγματικὸν ἐνδιαφέρον. Εἶχε πολλὰ πράγματα νὰ τοῦ διηγηθῇ.

Μετὰ ἕνα χρόνο καὶ μερικοὺς μῆνες ἀργότερα ὁ κ. Ρέϊτορ ἐπερνοῦσε τὶς διακοπὲς εἰς

τὴν Ὀστάνδην. Ἦταν ἐργένης καὶ ἔτσι μποροῦσε νὰ μένῃ σὲ πολυέξοδες λουτροπόλεις. Ἐξ ἄλλου εἶχε διαλέξει τὴν Ὀστάνδη γιατὶ ἦταν βέβαιος, ὅτι ἐκεῖ θὰ συναντοῦσε πολλοὺς τύπους ποὺ θὰ τὸν ἐφαντάζοντο ἀσφαλῶς πολλὰ μίλια μακρυά. Δὲν διάβαζε τὶς ἐφημερίδες, ἀλλὰ ἕνα ψίχουλο κουβέντας ποὺ εἶχε ἀκούσει στὴς κοῦρσες τὸν ἔκαμε νὰ ἀνατρέξῃ στὶς σειρὲς τῶν ἐφημερίδων τοῦ ξενοδοχείου του.

«Μετὰ βαθυτάτης λύπης ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ Λόρδου Εὐσταθίου Λάϊτλυ. Ὁ Λόρδος ἦτο ἀσθενὴς ἀπὸ πολλῶν μηνῶν καὶ ἀπέθανε τὴν παρελθ. νύκτα αἰφνιδίως εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁδὸς Χὰρτ, Μεϋφέαρ.»

Ὢ ! διάβολε! εἶπεν ὁ κ. Ρέϊτορ.

Ἐὰν ἤκουε τὰ ἐσωτερικά του συναισθήματα θὰ ἔστελνε ἀμέσως ἕνα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στὴ χήρα του. Ἀλλ' ἀντὶ αὐτοῦ, θυμήθηκε τὴν συνομιλία ποὺ εἶχε μὲ τὸν νεαρὸν φαρμακοποιὸν καὶ τὴν κατέγραψε στὸ σημειωματάριό του μήπως ἀργότερα τοῦ ἐχρειάζετο.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔφυγε ἐντελῶς τὶς ἀκόλουθες μέρες ἀπὸ τὸ μυαλό του γιατὶ εἶχε συνεχεῖς καὶ ἀτελείωτες συσκέψεις μὲ τὴν Ἀστυνομία τῆς Ὀστάνδης Εἶχαν συμβῆ πράγματι ἕνα σωρὸ μεγάλες λωποδυσίες εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῆς λουτροπόλεως κοσμήματα μεγάλης ἀξίας εἶχαν ἐξαφανισθῆ, ἐνῷ οἱ κάτοχοί των ἔτρωγαν εἰς τὸ Καζῖνο καὶ ὁ Ὀρέϊτορ ἔδειξε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, διότι ἀρκετοὶ εὐϋπόληπτοι συμπατριῶται του ἔδρων καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα εἰς τὴν Ὀστάνδην.

Κατώρθωσε νὰ ἐξιχνιάσῃ πέντε, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀνεζήτει δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ. Αἱ λῃστεῖαι αὐταὶ ἦσαν τύπου Ὄζαβολντ καὶ ἀπεγοητεύθη κάπως ὅταν ἔμαθε Ὄζαβολντ ἦτο εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ διετέλει μάλιστα ὑπὸ αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν καθ' ὅλον τὸν τελευταῖον μῆνα.

Πράγματι, τοῦ εἶχε πῆ ἡ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος τὴν ἡμέρα ποὺ συνέβη ἡ λῃστεία γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἀναφέρεις εἰς τὴν Ὀστάνδην ὁ Οὐΐλλιαμ λίγο ἔλειψε νὰ τσιμπηθῇ ἀπὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἐδῶ. Ἕνας ἀστυνομικός μας τὸν εἶδε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ ἕνα σπίτι εἰς τὸ Οὐέστ Ἔντ καὶ τὸν ἀνεγνώρισε. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κάποια κυρία τὸν εἶχε φωνάξῃ ἀπὸ τὸ δρόμο, διότι ὁ σύζυγός της εἶχεν ἀρρωστήσῃ αἰφνιδίως. Τὸ τηλέφωνό της εἶχε χαλάσει καὶ ἐζητοῦσε μὲ ἀγωνίαν ἕνα γιατρό.

— Κακὴ τύχη! ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὀρέϊτορ.

Τὴν ἑπομένην ὁ πραγματικὸς λωποδύτης εἶχε συλληφθῆ, ἦτο δὲ ἕνας Ἀμερικανὸς ὀνόματι Λαβίνσκυ καὶ ἔτσι τὸ μυστήριον ποὺ ἀνεστάτωνε τὴν Ὀστάνδην εἶχε λυθῆ.

Ὁ Ὀρέϊτορ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Λονδῖνον, σὰν ξανανειωμένος γίγας γεμᾶτος κέφι, τόσο πολὺ μάλιστα ποὺ εἶχε συμφωνήσῃ μὲ κάποιον συνεπιβάτην του, ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ καλός !

Τὸ Λονδῖνον τοῦ προσέφερεν ἀμέσως ἕνα σωρὸ δουλειὰ, στὴν ὁποίαν ἠμποροῦσε νὰ ἀναπτύξῃ ὅλα τὰ χαρίσματά του. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας παρηκολούθει ἀκούραστα τὰ ἴχνη τοῦ Ὀνορὲ ντὲ Γιοὺρ, ἕνας διάσημος ἐγκληματίας καὶ ἡσύχασε τὴν ἡμέραν ποὺ ἐπέστρεψε, ἕνα συννεφιασμένο πρωϊνὸ ἀπὸ μιὰ πένθιμη τελετὴ στὶς φυλακὲς τοῦ Οὐάντσγουορθ (ὁ Ὀρέϊτορ παρηκολούθει κατὰ κανόνα ὅλους τοὺς ἀπαγχονισμοὺς διὰ τοὺς ὁποίους ἐθεωρεῖτο...ὑπεύθυνος) καὶ διέσχιζε τὸ Χάϊντ Πὰρκ ὅταν μιὰ βραχνὴ τὸν ἐφώναξε λιγάκι εἰρωνικά :

— Ἔ! ἐπιθεωρητά, ἔλα νὰ σὲ ἰδοῦμε λιγάκι ἀπὸ πιὸ ποντά.

Ἐγύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του ἀντίκρυσαν ἕνα παράξενο θέαμα. Σὲ μιὰ μεγάλη καὶ κομψὴ λιμουζίνα, ποὺ καθὼς ὑπέθεσε τὴν εἶχε δανείσῃ ἐπὶ ἐνοικίῳ κάποια ἑταιρία καθόταν ἕνας κομψότατος κύριος. Τὸ λευκὸ ψηλὸ καπέλλο τῶν ἱπποδρομιῶν, ἦταν σὰν μιὰ πρόκλησις. Τὸ διαμαντένιο δακτυλίδι ποὺ σπιθοβολοῦσε στὸ δάκτυλό του ἦταν αὐθάδεια τεραστίου μεγέθους.

— Ὁρίστε, ἐπιθεωρητὰ, μπᾶτε μέσα, εἶπεν ὁ Μπὲλλ Ὄζαβιολντ μὲ εἰρωνίαν.

Ἀσφαλῶς δὲν ἐπερίμενε ὅτι ἡ πρόσκλησίς του θὰ ἐγίνετο δεκτὴ γιατὶ ἀπὸ τὰ μικρά του μάτια πέρασε ἕνας στιγμιαῖος πανικὸς ὅταν ὁ Ρέϊτορ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου σοβαρώτατα καὶ ἐκάθισε μπροστὰ ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἰς τρεῖς διαφόρους περιπτώσεις τὸν ἔστειλε στὰ καταναγκαστικά.

— Βλέπω μεγάλωσαν ἡ δουλειές μας Μπὶλλ; ρώτησε.

Ὁ Ὄβαβολντ ξερόβηξε καὶ κουνήθηκε στενοχωρημένος στὸ κάθισμά του, νοιώθοντας νὰ βαραίνῃ τὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Δὲν εἶδα ποτέ μου ἄνθρωπο τόσο κομψὸ, Μπὶλλ, ἐψιθύρισε πάλιν ὁ Ὀρέϊτορ.

Καὶ πραγματικὰ τὸ ντύσιμο καὶ γενικὰ τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ Ὄζαβολντ ἦτο ἐξαιρετικῶς κομψό. Τὸ ὡραῖο κοστοῦμι, τὸ μεταξωτὸ πουκάμισο μὲ τὶς μενεξεδιὲς γραμμὲς, τὸ σκληρὸ κολλάρο, τὴ διαμαντένια καρφίτσα τῆς γραββάτας, τὰ λουστρίνια καὶ ἡ μεταξωτὲς κάλτσες ἔκαμνον μεγάλη ἐντύπωση.

Ἡ Ἀγγέλα καὶ ὁ Λόρδος κυττάχτηκαν καταμματα.

— Πῆρα τὸν ἴσιο δρόμο, ἐπιθεωρητὰ, εἶπεν ὁ Μπὶλλ κρύβοντας τὴν ταραχή του. Μιὰ θειά μου πέθανε καὶ μοῦ ἄφισε μεγάλη περιουσία. Πρέπει νάρθῇς νὰ μὲ ἰδῇς καμμιὰ μέρα στὸ διαμέρισμά του.

Τὰ μάτια τοῦ Ὀρέϊτορ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν κυττάζουν ἐρευνητικά.

— Θεία, ἔ ; Στοιχηματίζω πῶς θὰ σὲ κυττάζῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ποὺ πῆγε καὶ θὰ σὲ χαίρεται, εἶπεν ὁ Ὀρέϊτορ. Εἶνε καμμιὰ Αὐστραλὴ θεία, Μπὶλλ ;

— Ἀμερικάνα, εἶπε καὶ τὰ τραχειὰ χαρακτηριστικά του προσεπάθησαν νὰ δείξουν κάποια σκιὰ εὐγνωμοσύνης. Ὅταν θέλῃς νὰ πάρῃς κανένα κοκτέϊγ, ἐπιθεωρητὰ, ἔμπα στὸ 107, Μπλούμσπαρυ Μάνσιους.

— Πίνω ὅλα μου τὰ ποτὰ μὲ σόδα, Μπὶλλ, εἶπεν ὁ Ὀρέϊτοφ εὐγενῶς.

Ὁ θαυμασμὸς ποὺ ἐξέφραζε τὸ πρόσωπό του ἦτο ἀπροσδόκητος.

— Καὶ ὅταν σκέπτομαι ὅτι τὴν τελευταία φορὰ ποὺ συναντηθήκαμε ἦταν στὰ κεραμίδια τοῦ Ἀλμπερμαίηλ Μάνσιους καὶ ἔφαγες πέντε χρόνια γιατὶ κρατοῦσες πιστόλι.

Ὁ ἄλλος χαμογέλασε παρ' ὅλη τὴν ἀμηχανία του.

— Τώρα αὐτὰ ὅλα, τελείωσαν, ἐπιθεωρητά. Μιὰ ποὺ πέθανε ὁ θεῖός μου...

— Μὰ ἦταν θεία προηγουμένως, ἐψιθύρισεν ὁ Ὀρέϊτορ.

— Θεία, ναὶ, αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ...Τώρα λοιπὸν ἐπῆρα τὸν ἴσιο δρόμο. Δὲν κάνω κακὲς συντροφιὲς πιά.

Ὁ κ. Ρέϊτορ ἐκύτταζε τὸν σύντροφόν του ὅπως ἕνας λογιστὴς θὰ ἐκύτταζε ἕνα πλαστογραφημένο λογαριασμό. Τὸν εὕρισκε ἐλλειπῆ εἰς πλεῖστα σημεῖα. Ὅλαι αἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ κ. Οὐΐλλιαμ Ὄζαβολντ δὲν ἦσαν λῃστεῖες. Ὁ Μπὶλλ εἶχε μιὰ ψυχὴ διεστραμμένη ποὺ ἦταν ἱκανὴ καὶ γιὰ τὶς πιὸ μεγάλες κακουργίες. Ὁ Ὀρέϊτορ θυμήθηκε ἕνα ἐξαιρετικὰ θηριῶδες ἔγκλημα ποὺ ἐστοίχισε στὸν Μπὶλλ τέσσερα χρόνια καὶ τρεῖς μῆνες καὶ τοῦτο γιατὶ τὸ Δικαστήριο παραδέχθηκε τὴ μέθη. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ὁ κ. Ρέϊτορ τὸ ὑπέμνησε εἰς τὸν πλουτοκράτην κ. Ὄζαβολντ.

— Ἤμουνα τρελλὸς ἀσφαλῶς ποὺ ἔκανα κάτι τέτιο, εἶπεν ὁ ἄλλος κουνῶντας τὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ, πρέπει νὰ παραδεχθῇς, ὅτι καὶ τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, εἶπε ἕνα σωρὸ ψέμματα γιὰ μένα. Καὶ σὺ δὲν μοῦ ἐφείσθης διόλου, ἐπιθεωρητά.

— Σπανιώτατα, ἢ μᾶλλον ποτὲ δὲν φείδομαι κανενὸς, ἀπήντησεν ὁ κ. Ρέϊτορ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τὸ αὐτοκίνητον εἶχε φθάσει στὴν Μαρμάρινη Ἁψῖδα καὶ ὁ Ὄζοβολντ ἐκτύπησε τὸ παράθυρο τοῦ σωφέρ.

— Θὰ σὲ ἀφίσω ἐδῶ, ἐπιθεωρητά. Ἔχω κάποιο ραντεβοῦ μὲ ἕνα φίλο μου, εἶπε καὶ ἡσύχασε μόνον ὅταν ὁ ἐχθρός του εἶχε χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ Μπὶλλ εἶχε πράγματι κάποιο ραντεβοῦ. Μιὰ κομψοτάτη καὶ χαριτωμένη βαντέζα ποὺ εἶχε παραπλανηθῆ καὶ ἐδέχθη τὴν πρόσκλησή του γιὰ ἕνα γεῦμα τὲτ-α-τὲτ τὸν ἐπερίμενε ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι του.

Ὁ κ. Ρέϊτορ δὲν εἶχε διόλου καταπλαγῆ ἀπὸ τὸν ἐξαφνικὸ πλουτισμὸ ἑνὸς γνωστοτάτου λωποδύτου τὸ φαινόμενο δὲν ἦταν διόλου ἀσύνηθες.

Στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ κάποιο συνοικιακὸ τμῆμα ἔφθασε στὰ κεντρικὰ γραφεῖα τῆς Σκώτλαντ Γυὰρντ καὶ διωχετεύθη στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ κ. Ρέϊτορ. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Μπὶλλ Ὄζαβολντ —ὅσο καὶ γιὰ μιὰ ὑστερικὴ καὶ μισότρελλη «βαντέζα» ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διηγηθῇ μὲ σπασμοὺς ἀγωνίας τὸ πάθημά της ἀπὸ τοῦ τηλεφώνου.

— Πολὺ καλά! εἶπε ξηρὰ ὁ Ρέϊτορ.

Ἦτο ἢ δὲν ἦτο σύμπτωσις; Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν Σκώτλαντ Γυὰρντ τὸ πρῶτον σχεδὸν πρόσωπον ποὺ συνήντησεν ὁ κ. Ρέϊτορ ἦτο ὁ Μπὶλλ Ὄζαβολντ. Δὲν θὰ ἦτο σύμπτωσις διότι ὁ δρόμος μεταξὺ Μπλούμσμπαρυ καὶ τοῦ Σταθμοῦ τοῦ Βατερλῶ περνᾶ ἀπὸ τὸ Οὐάϊτχωλλ καὶ τὴν Γέφυραν τοῦ Οὐεστμνίστερ. Ὁ Μπὶλλ γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν σταθμὸ ἦταν ἠναγκασμένος νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτόν. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἐξέφευγε ἀπὸ τὴν προσοχὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἂν δυὸ μεγάλες βαλίτσες δεμένες στὸ ταξί του δὲν ἐχρησίμευαν γιὰ τὸν Ὀρέϊτορ ὡς σῆμα κινδύνου. Μπροστὰ ἀπὸ τὸ Κοινοβούλιο δυὸ μεγάλα καμιόνια εἶχαν νεκρώσει πρὸς στιγμὴν κάθε κίνηση. Προτοῦ δὲ ὁ φλεγματικὸς ἀστυφύλαξ τῆς τροχαίας κινήσεως δώσῃ τὸ σύνθημα γιὰ νὰ ξεκινήσουν, ὁ Ὀρέϊτορ ἐστέκετο στὴν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ ταξί.

— Ἔβγα ἔξω, τοῦ εἶπε, καὶ γρήγορα !

Ὁ Μπὶλλ ἤκουσε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατάχλωμο καὶ συνεσταλμένο ἀπὸ λύσσα. Μὲ μιὰ χειρονομία ὁ Ὀρέϊτορ ἐκάλεσε ἕναν ἀστυφύλακα μὲ στολή.

— Ψάξε τον, εἶπε ξηρά. Ὁπλοφορεῖ παρανόμως !!

(Ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχὲς)

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — Τοῦ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ο ΘΕΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ἡ Λιὰν ντὲ Σεβρεμὸν κατέβαινε ἀπὸ τὸ ἄστρο καὶ μαῦρο καμπριολέ της. Ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ ράφτη παρεμόνευε τὰ αὐτοκίνητα ἕνας γέρος καὶ ἄνοιγε τὴς πόρτες γιὰ νὰ κερδίσῃ μερικὲς δεκάρες. Ἔσπευσε πρὸς τὸ λαμπρὸν ἀμάξι τῆς ὡραίας ἑταίρας καὶ παρεμέρισε γιὰ νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ περάσῃ. Ἡ Λιάν, ἡ ὁποία εἶχε καλὴ καρδιά, ἔβγαλε ἕνα χαρτονόμισμα ἀπὸ τὸ τσαντάκι της, ἐστράφη πρὸς τὸ γέρο καὶ ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ κραυγὴ ἐκπλήξεως :

—Ἀντεμάρ !...

Ὁ γέρος ἐσάστισε, κύτταξε στὰ μάτια τὴν ὡραῖα γυναῖκα καὶ ἐτραύλισε :

—Λιάν ! ἐσεῖς !.. Ἐσεῖς εἶσθε ;

Τότε βιαστικὰ ἐμπῆκε πάλι μέσ' στὸ αὐτοκίνητο, ἐκάλεσε τὸ γέρο νὰ καθήσῃ κοντά της καὶ διέταξε τὸν σωφφὲρ νὰ τραβήξῃ πρὸς τὸ Μποά. Ὅλως τυχαίως εἶχαν συναντηθῆ ὁ κ. Ἀντεμὰρ Μοντιγιὰκ καὶ μία ἀπὸ τὴς παληὲς μαιτρέσσες του. Τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκομη πλούσιος ὁ Ἀντεμὰρ εἶχεν ἐπιδείξῃ παντοῦ τὸν σύνδεσμόν του μὲ αὐτὸ τὸ πολὺ ὡραῖο πλάσμα μὲ τὴν θαυμασίαν ἐπιδερμίδα καὶ τὰ πλούσια μαῦρα μαλλιά. Καὶ ἔπειτα ἐχωρίσθηκαν. Ὁ Ἀντεμὰρ εἶχε σπαταλήσῃ τὴν περιουσία του. Τὰ χαρτιά, ὁ ἔρως, οἱ τεχνητοὶ παράδεισοι, τὸν εἶχαν καταστρέψει τελείως. Καθισμένος στὸ ἀμάξι ἐκύτταζε μὲ συγκίνησι τὴν παληά του ἐρωμένη, ποὺ τὰ σαράντα της χρόνια τῆς ἔδιναν μίαν ἰδιαίτερη γοητεία. Ἀπαντοῦσε στὴς ἐρωτήσεις της μὲ τὴν ἀπάθειαν ἑνὸς Ἀνατολίτου ἐπαίτου, ὁ ὁποῖος δὲν περιμένει πλέον τίποτε ἀπὸ τὸν ἄσπλαγχνον τοῦτον κόσμον καὶ ὁ ὁποῖος τρέφεται μὲ τὰ ἐνθύμια τῶν περασμένων του μεγαλείων.

—Καϋμένε μου Ἀντεμάρ !... εἶπε ἡ Λιὰν συμπονετικά. Πῶς τὰ κατάφερες νὰ πέσῃς σὲ τέτοιο χάλιο ;..

—Ἐτέντωσα πολὺ τὸ σχοινὶ τῆς τύχης.Καὶ ἔσπασε....

—Λυποῦμαι ποὺ σὲ βλέπω στὴ μιζέρια... Ἐσένα ποὺ ἐγνώρισα τόσο λαμπρὸ ἄλλοτε...

Ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὴς λεωφόρους τοῦ Μποά, ἀνεπόλουν τὰ περασμένα, τὴς χαρὲς καὶ τὴς ἡδονὲς ποὺ εἶχαν δοκιμάσει πρὸ εἴκοσι ἐτῶν. Ὁ Ἀντεμὰρ μὲ τὴ σειρά του ἐρώτησε κι' αὐτὸς τὴ Λιάν. Ἦταν εὐτυχής ; ἡ ζωή της ἦταν πάντοτε γι' αὐτὴν ὅλο μειδίαμα καὶ χάδια ;

—Δὲν ἔχω κανένα παράπονο, εἶπε ἡ Λιάν. Ὁ Γκομπρισσὸν μοῦ δίνει 15 χιλιάδες τὸν μῆνα. Ξέρεις, ὁ Γκομπρισσόν, ὁ ἐργοστασιάρχης τῶν φουρνέλλων γκαζιοῦ... Δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἐνοχλητικός. Ἀλλὰ σὺ καϋμένε, τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὴ μιζέρια ;

—Τίποτε. Ἡ γκίνια εἶνε ἕνα μπουλ-ντόγκ. Ὅταν σὲ πιάσῃ ἀπὸ τὸ λαιμὸ δὲν σ' ἀφίνει.

—Δὲν βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ σ' ἀφίσω νὰ χαθῇς ἔτσι. Πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Θὰ κουβεντιάσουμε καλλίτερα.

❁

Ἡ Λιὰν κατοικοῦσε σ' ἕνα πολὺ ὡραῖο ἀπαρτεμὰν τῆς ὁδοῦ Οὐασιγκτῶνος. Ἀφοῦ ἐβίασε τὸν Ἀντεμὰρ νὰ πιῇ τσάϊ καὶ νὰ φάῃ πολλὰ γλυκά, τοῦ εἶπε :

—Ἄκουσε, θὰ σοῦ κάμω μιὰ πρότασι... Ἄλλοτε, ὅταν ἤμουν μόνο μιὰ τιποτένια μικρούλα, μὲ βοήθησες, μὲ λανσάρισες... Ὅτι εἶμαι σήμερα σὲ σένα τὸ χρεωστῶ. Ἦρθε ἡ σειρά μου νὰ σοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Εἶσαι ἄνθρωπος μὲ πεῖρα. Ἔχεις διαχειρισθῆ πολλὰ χρήματα. Θὰ μποροῦσες νὰ μὲ βοηθήσῃς δίνοντάς μου συμβουλὲς ὅσον ἀφορᾷ τὸ καλλίτερον μέσον τοποθετήσεως τῶν κεφαλαίων μου... Ὁ Γκομπρισσὸν μοῦ δίνει περισσότερα ἀπὸ ὅσα ξοδεύω. Θὰ εἶσαι ὁ οἰκονομικὸς μοι σύμβουλος. Θέλεις ;

Κουβέντιασαν πολὺ ὥρα ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ ἔμειναν σύμφωνοι ὅτι ἡ Λιὰν θὰ παρουσίαζε τὸν Ἀντεμὰρ εἰς τὸν Γκομπρισσὸν ὡς ἕνα γέρο - θεῖον της χρηματικῶς κατεστραμμένον, ὅτι θὰ τοῦ ἐξησφάλιζε ἕνα μηνιάτικο καὶ ὅτι θὰ τὸν ἐπεφόρτιζε νὰ διαχειρίζεται τὴς οἰκονομίες της.

❁

Ὀκτὼ ἡμέρες ἀργότερα ὁ οἰκονομικὸς σύμβουλος τῆς Λιὰν ἐμπῆκε εἰς τὸ σαλόνι. Ἦταν ἀγνώριστος. Ντυμένος μὲ ἕνα μαῦρο κουστοῦμι ποὺ εἶχε ξεχάσει σπίτι της ἕνας παληὸς ἐραστὴς τῆς ἑταίρας, φρεσκοξυρισμένος καὶ μὲ μιὰ ἐμφάνισι ἄψογη, ὁ ἴδιος δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἑαυτό του.

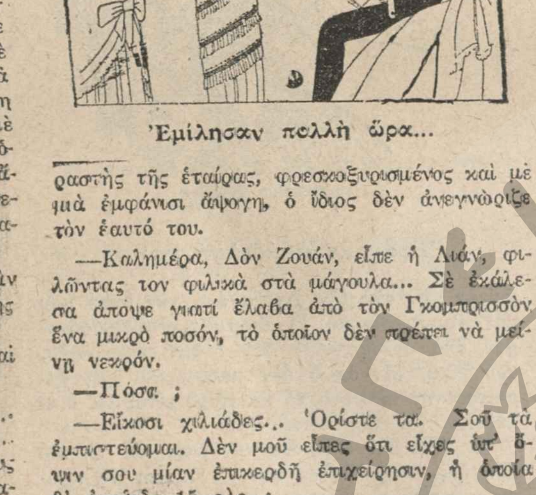

Ἐμίλησαν πολλὴ ὥρα...

—Καλημέρα, Δὸν Ζουάν, εἶπε ἡ Λιάν, φιλῶντας τον φιλικὰ στὰ μάγουλα... Σὲ ἐκάλεσα ἀπόψε γιατὶ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Γκομπρισσὸν ἕνα μικρὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ μείνῃ νεκρόν.

—Πόσα ;

—Εἴκοσι χιλιάδες.. Ὁρίστε τα. Σοῦ τὰ ἐμπιστεύομαι. Δὲν μοῦ εἶπες ὅτι εἶχες ὑπ' ὄψιν σου μίαν ἐπικερδῆ ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία θ' ἀπέδιδε 15 ο)ο ;

—Ναί... Ἄφησέ με ἐλεύθερο. Σοῦ προετοιμάζω μιὰ ἔκπληξι..

❁

Τὴν ἑπομένην ἐπερίμενε εἰς μάτην τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀντεμάρ. Τὴν μεθεπομένην ἀνησύχησε. Τὴν τρίτην ἡμέραν κατελήφθη ἀπὸ κακὰ προαισθήματα. Ἐπὶ τέλους τὴν τετάρτην ἡμέραν λίγο πρὸ τοῦ γεύματος ἡ καμαριέρα ἀνήγγειλε :

—Ὁ θεῖος τῆς κυρίας εἶνε ἐδῶ !

Ἡ Λιὰν ὥρμησε πρὸς τὸ σαλόνι καὶ εὑρέθηκε πρὸ τοῦ Ἀντεμὰρ μειδιῶντος καὶ εὐχαριστημένου.

—Ἐπὶ τέλους.. Ἦλθες ; ἀνέκραξε ἡ Λιάν.. Δὲν ἤξερα τί εἶχες γίνει....

—Λιάν ! διεμαρτυρήθη ὁ Ἀντεμάρ. Δὲν πιστεύω νὰ ἐσκέφθης κἂν ὅτι εἶχα ἐξαφανισθῆ μὲ τὰ ψιλά σου ;....

—Ὄχι... Ὄχι..

—Θὰ εἶχες ἄδικο, διότι μὲ τῆς 20 χιλιάδες σου ἔκανα μιὰ καλὴ ἐπιχείρησι. Ὁρίστε...

Καὶ ὁ Ἀντεμὰρ ἔβγαλε ἕνα πορτοφόλι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἅπλωσε ἐπάνω στὰ γόνατά της 80 χαρτιὰ τῶν χιλίων.

—Τι !... 80 χιλιάδες φράγκα !... Εἶνε... Μὰ εἶνε φοβερό ! ἐτραύλισε ἡ Λιάν. Πῶς τὰ κατάφερες ;

—Ἡσύχασε, δὲν τὰ ἔκλεψα... Σοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ τὸ ὀλιγώτερον 15 ο)ο. Σοῦ φέρνω 300 ο)ο. Ὁμολόγησε ὅτι ὡς οἰκονομικὸς σύμβουλος κάτι ἀξίζω....

—Ὢ ! μὰ εἶνε ἀπίστευτο... Ἐξήγησέ μου.

—Καὶ πρὸς τί, μικρή μου Λιάν ; Τί σὲ ἐνδιαφέρει ἡ ἐπιχείρησίς μου ; Θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ καταθέσῃς στὸ ὄνομά σου αὔριον στὸ Κρεντὶ Λυωνναὶ αὐτὲς τὴς 80 χιλιάδες. Ἔπειτα βλέπουμε...

Ἡ Λιὰν ἐνθουσιασμένη ἀγκάλιασε τὸν καλό της θεῖο καὶ ἐφώναξε :

—Ἀντεμάρ, εἶσαι σπουδαῖος ἄνθρωπος.Θὰ τὰ βρέξουμε μὲ ἕνα μπουκάλι ἔξτρα-ντραϋ....

❁

Τὴν Δευτέραν τῆς ἑπομένης ἑβδομάδος, ἐνῷ ἡ Λιὰν τεντονῶταν στὸ μεγάλο της κρεββάτι, ἡ καμαριέρα τῆς ἔφερε τὴν ἀλληλογραφίαν της. Μεταξὺ ἄλλων ἦτο καὶ ἕνα γράμμα τοῦ κ. Γκομπρισσόν. Κάπως ἔκπληκτη ἡ Λιὰν τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ ἐδιάβασε. Ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Ἀγαπημένη μου Λιάν,

»Τυχαίως χθές, ἐνῷ ἔγραφα μιὰ σημείωσι ἐπάνω στὸ γραφεῖο σας, ἔπεσαν τὰ μάτια μου σὲ μιὰ ἀπόδειξι τοῦ «Κρεντὶ Λυωνναὶ» ἐπ' ὀνόματι σας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι μόλις καταθέσατε 80 χιλιάδες φράγκα... Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ μεγάλο ποσὸν δὲν προέρχεται ἀπὸ ἐμέ, συμπεραίνω ὅτι ὁ γέρο - θεῖος σας, ὁ οἰκονομικῶς κατεστραμμένος, τὸν ὁποῖον μοῦ παρουσιάσατε πρὸ ἡμερῶν, δὲν εἶνε οὔτε πτωχὸς οὔτε «γέρο - θεῖος», καὶ ὅτι μοιράζει μαζί μου τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς κάμνῃ εὐτυχῆ. Δὲν πιστεύω λοιπὸν νὰ ἐκπλαγῆτε ἂν εἰς τὸ μέλλον ἀφήνω αὐτὸν τὸν Μαικήναν νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν συντήρησίν σας. Μὴ φαντάζεσαι, μικρή μου Λιάν, ὅτι ἐπειδὴ εἶχα μιὰ μικρὴ ἀδυναμία σὲ σένα, πρέπει νὰ μὲ πάρῃς καὶ γιὰ βλάκα. Ἀντίο !

(Ὑπογραφὴ) Ἐμμανουὴλ Γκομπρισσόν»

Ἡ Λιαν ἀπολιθωμένη ἐδιάβασε καὶ ἐξαναδιάβασε τὸ γράμμα. Τὸ χτύπημα ἦταν βαρύ. Ἡ καμαριέρα της ἠναγκάσθη νὰ τῆς δώσῃ νὰ μυρίσῃ αἰθέρα καὶ νὰ τῆς κάμῃ ἐπὶ μιαν ὥραν μασσάζ. Ξαφνικὰ ἐκτύπησε το κουδοῦνι. Ὁ Ἀντεμὰρ μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ ἐξεπλάγη γιὰ το ἀλλοιωμένο ὕφος τῆς Λιάν, ἡ ὁποία τοῦ ἔτεινε τὸ γράμμα χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Ὅταν ὁ Ἀντεμὰρ ἔλαβε γνῶσιν τοῦ περιεχομένου, ἡ Λιὰν ἐξέσπασε :

—Ἐσὺ φταῖς, γέρο βλάκα...

—Πῶς ; πῶς ;... ἐγὼ φταίω ;

—Βεβαίως. Ἂν μοῦ εἶχες καταθέσῃ τὰ λεπτὰ μὲ 15 ο)ο, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ συνέβαιναν...

—Ἄ, μὰ τὸ παρακάνεις... Μοῦ παραπονιέσαι ἐπειδὴ σοῦ ἔφερα 60 χιλιάδες φράγκα.

—Ναί, γιατί μὲ κάνεις νὰ χάσω τὸ μέλλον μου... Ἐὰν τοὐλάχιστον μοῦ ἐπέστρεφες 80 χιλιάδες φράγκα κάθε φορὰ ποὺ θὰ σοῦ ἐμπιστευόμουν 20 χιλιάδες, δὲν θὰ παραπονιόμουν. Ἀλλὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ καταφέρενις καὶ εἰς τὸ μέλλον ἕνα τέτοιο κέρδος ;

Ὁ Ἀντεμὰρ ἐκούνησε τὸ κεφάλι σκεπτικὰ καὶ ἀπεκρίθη ἁπλούστατα :

—Ὄχι... Δὲν εἶμαι βέβαιος... διότι τὰ εἶχα κερδίσει στὸν μπακαρᾶ...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΓΚΛΑΙΝΤΟΝ

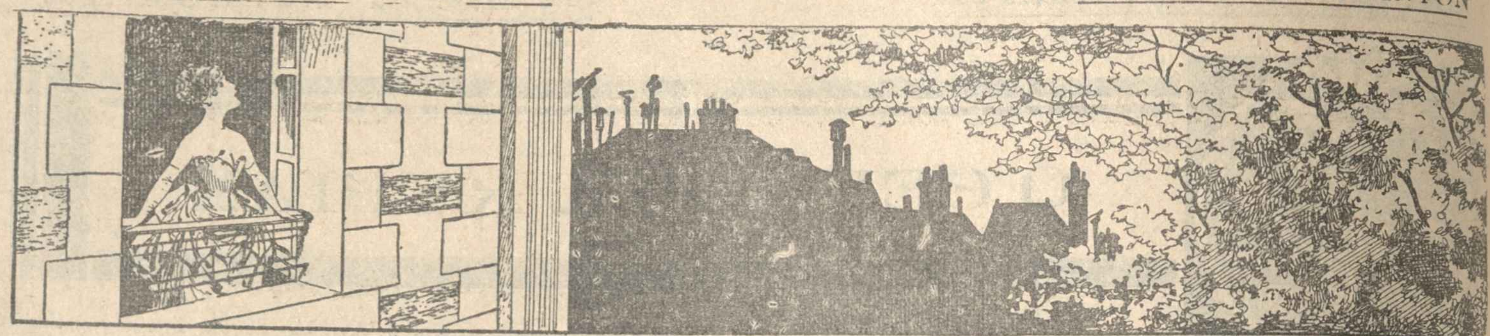

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

'Αγαπημένη μου Πάμ,

Πόσο ἤθελα νὰ σ' ἔχω κοντά μου αὐτὲς τὶς μέρες νὰ σοῦ πῶ ὅλα ὅτι ἔχω μαζευμένα μέσα στὴν καρδιά μου, ὅλες μου τὶς πίκρες καὶ τὶς στεναχώριες. Γιατὶ νὰ βρίσκεσαι πόσο μακρυά, σύ, ποῦ εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τὸν πόνο μου!

Τὸ πρωῒ σοῦ εἶπα τελειωτικῶς, ὅτι μαλώσαμε μὲ τὸν Τζίμ, δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶναι μονάχα αὐτό. 'Ο γάμος μας ναυάγησε, δὲν θὰ πανδρευθοῦμε ποτέ!

Φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι εἶναι ἐγωϊσταί. 'Ο ἔρως τοὺς τυφλώνει, δὲν μποροῦν νὰ δοῦν τὰ διάφορα ζητήματα μὲ τὴν σωστήν τους ὄψιν καὶ ὅλα πέρνουν διαστάσεις γεγονότων.

"Αν δὲν ἦτο τόσο τραγικὸ τὸ ζήτημα, θὰ ἦτο ἀσφαλῶς ἀστεῖο! Κι' ὅμως γνωριζόμεθα τόσον καιρὸ μὲ τὸν Τζίμ, ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ διαβάζει πειὰ ὁ ἕνας τὴν καρδιὰ τοῦ ἄλλου.

Σὺ ξεύρεις καλά, ὅτι ὁ Τζίμ ἦταν ὁ μόνος ἄνδρας ποῦ ἀγάπησα στὴν ζωή μου, ὁ μόνος ἄνδρας ποῦ ἤθελα γιὰ σύζυγο, ποῦ τοῦ ἔδωσα ὅλη μου τὴν καρδιά. 'Ο Τζίμ ξεύρει πόσο τὸν ἀγαπῶ, τί λατρεία τὸν ἔχω, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ παρατήσω μὲ μιᾶς ὅλους τοὺς παιδικούς μου φίλους. Καὶ ὅμως ἕνας Θεὸς μόνον ξεύρει πόσους ἀπὸ τοὺς παλαιούς μου γνωστοὺς παραμέλησα. Κι' αὐτὸ γιατὶ ὁ Τζίμ εἶναι ἢ μᾶλλον ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ ἤθελα νὰ ἔχω κοντά μου.

"Ολος αὐτὸς ὁ μπελᾶς προῆλθε ἀπὸ τὸν Τζώρτζ. Καταλαβαίνεις ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὰ χαλάσω ἔτσι χωρὶς αἰτία μ' ἕνα παιδὶ ποῦ μεγαλώσαμε μαζὶ, ποῦ κατοικούσαμε δίπλα-δίπλα, ἀπὸ τότε ποῦ εἴμεθα ἕξ χρονῶν.

'Ο Τζίμ γνωρίζει τὸν Τζώρτζ καὶ τὸν συμπαθεῖ, ξεύρει, ὅτι δὲν μᾶς συνδέει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μία καλὴ φιλία. Πολλὲς φορὲς μὲ συνοδεύει ἔξω, ὁ Τζίμ τὸ ξεύρει, ἀλλὰ λέγει, ὅτι δὲν τὸν πειράζει αὐτὸ γιατὶ ἔχει ἐμπιστοσύνην σὲ μένα.

Λοιπὸν τὸ περασμένο Σαββατοκύριακο, ὁ Τζίμ πῆγε στὸ Πόρτσμουθ γιὰ κάποια ἐργασία. 'Η Κυριακὴ ξημέρωσε σὰν ἀνοιξιάτικη μέρα καὶ μοῦ ἔδωσε ὄρεξι νὰ κάμω ἕνα περίπατο στὴν ἐξοχή, ὥς τὸ Μπίτσγουντ Φάρμ. Στὸ δρόμο συναντῶ τὸν Τζώρτζ ποῦ πήγαινε λίγο μακρύτερα ὥς τὸ Γκέρλντ γιὰ νὰ δῇ κάποιο φίλο του. 'Αποφασίσαμε λοιπὸν νὰ κάμωμε τὸν δρόμο μαζὺ ὥς τὸ Μπίτσγουν Φάρμ. Θυμᾶσαι ἐκεῖνο τὸν φράχτην ἐπάνω στὸ βουναλάκι ποῦ καθήσαμε γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦμε; Λοιπὸν ὅταν φθάσαμε ἐκεῖ, ὁ Τζώρτζ θέλησε νὰ μὲ φωτογραφήσῃ καθισμένη ἐπάνω στὸν φράχτη. 'Αλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπόζαρα γιὰ τὴν φωτογραφία βλέπω καὶ ξεπροβάλλει ἡ Γκλάντυς, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Τζώρτζ. Φάνηκε σὰν κακὸς δαίμονας μπροστά μου, κι' ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποῦ τὴν εἶδα ἔννοιωσα, ὅτι θὰ εἶχα φασαρίες, ξεύρεις ἐσὺ τί ἀνακατωσούρα ποῦ εἶναι. Γι' αὐτὸ δὲν ἀπόρησα πολὺ ὅταν εἶδα τὴν Τρίτην τὸν Τζίμ κατσουφιασμένο νὰ μοῦ ζητεῖ νὰ ἀλλάξουμε τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας μας καὶ ἀντὶ νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο νὰ δοῦμε τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Μωρὶς Σεβαλιέ, νὰ κάμωμε καλλίτερα ἕνα γύρω στὸ πάρκο γιὰ νὰ... μιλήσουμε.

Θὰ θυμᾶμαι αἰωνίως ἐκεῖνα του τὰ λόγια.

—Λυποῦμαι πολὺ ποῦ βλέπω, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην σὲ σένα, Ντιάνα. "Αν ἀπὸ τώρα δὲν μπορῶ νὰ λείψω ἕνα Σάββατο χωρὶς σὺ νὰ τριγυρνᾷς ἔξω μὲ ἄλλους ἄνδρας, τί θὰ γίνῃ ἀργότερα; Νομίζω, ὅτι τὸ νὰ ζητοῦμε νὰ εὕρωμε τὴν εὐτυχίαν στὸν γάμον μας, εἶναι τὸ ἴδιον σὰν νὰ ἐλπίζωμε νὰ εὕρωμεν χίλιες λίρες πάνω σ' αὐτὸν τὸν πάγκο.

Δὲν ξεύρω ἂν ἔκαμα καλὰ ἢ ὄχι, ἀλλ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄναψα ἀπὸ τὸν θυμό μου καὶ παραφέρθηκα. 'Υπάρχει τίποτε χειρότερον ἀπὸ συκοφαντία; Δεν συζητήσαμε πολύ, τοῦ εἶπα, ὅτι ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην σὲ μένα τὸ καλίτερο εἶναι νὰ διαλύσωμε τὸν ἀρραβῶνα μας.

'Ο Τζίμ μοῦ εἶπε, ὅτι μοῦ ἐπέτρεπε νὰ τοῦ ἐξηγήσω τοὺς λόγους ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ προτιμήσω τὴν συντροφιὰ τοῦ Τζώρτζ, ἀλλὰ τοῦ ἀπήντησα, ὅτι δὲν εἶχα ἀνάγκην νὰ τοῦ δώσω λόγο τῶν πράξεών μου.

Σ' αὐτὸ ἐπάνω χωρισθήκαμε καὶ ἀπὸ τότε κλαίω ἐξακολουθητικῶς. Πάμ ἂν ἤξευρες πόσον εἶμαι δυστυχισμένη! "Ελα μόλις τὸ κατορθώσεις νὰ μὲ δῇς, δὲν ξεύρεις τί καλὸ θὰ μοῦ κάμεις.

ἡ ἀπελπισμένη φίλη σου

Ντιάνα

'Εφάνηκε ἡ ἀδελφή του..

'Αγαπητέ μου Μπίλλι,

Δὲν θὰ σὲ βάλλω σὲ σκοτοῦρες καὶ φασαρίες νὰ ἑτοιμάζεσαι γιὰ παράνυμφος, δὲν ὑπάρχει πιὰ ἀνάγκη νὰ ράψῃς καινούργια ροῦχα, γιὰ τὸν γάμο μου, γιατὶ χθὲς εἴχαμε ἕνα γερὸ καυγᾶ μὲ τὴν Ντιάνα καὶ τὰ χαλάσαμε μιὰ γιὰ πάντα.

Σύ εἶσαι τόσον ψύχραιμος καὶ θετικὸς ἄνθρωπος ποῦ διερωτῶμαι ἂν μπορῇς νὰ καταλάβῃς τί αἰσθάνεται ἕνας ἄνθρωπος, ὅταν χάνει τὸ μόνο κορίτσι ποῦ ἀγάπησε ποτὲ στὴ ζωή του. Δὲν εἶμαι περισσότερο αἰσθηματίας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλὰ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἔρημο στὸν κόσμο, ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται σὰν ἕνα ἄσχημο ὄνειρο, δὲν θέλω νὰ πιστεύσω, ὅτι εἶναι πραγματικότης.

Καὶ ὅμως πάνε δέκα πέντε μέρες ποῦ σοῦ ζήτησα νὰ ἔλθῃς νὰ δῇς τὸ σπιτάκι ποῦ εἴχαμε ἀποφασίσει ν' ἀγοράσωμε ἡ Ντιάνα κι' ἐγώ. Θυμᾶσαι πῶς γελούσαμε, ὅταν σοῦ εἶπα ὅτι θὰ τ' ὀνομάζουμε «Φωλίτσα». Καὶ ὅμως αὐτὴν τὴν φωλίτσα τώρα πειὰ δὲν θὰ τὴν κτίσωμε ποτέ.

Μοῦ ἔλεγες πάντα ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τὰ μοντέρνα κορίτσια, κι' ἐγὼ ἐκαυχόμουν, ὅτι Ντιάνα ἦτον γιὰ μένα ἕνα ἀνοικτὸ βιβλίο. "Ετσι εἶναι. Κανένας ἄνδρας δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ μιὰ γυναῖκα, εἴμεθα ὅλοι ἑκατὸ χρόνια πειὸ πίσω ἀπὸ ἐκεῖνες.

Νὰ τί συνέβη. Τὴν Κυριακὴ ποῦ ἔλειπα στὸ Πόρτσμουθ γιὰ τὴν δουλειὰ τοῦ μπαμπᾶ μου, εἶδαν τὴν Ντιάνα νὰ φλετάρῃ μὲ τὸν Τζώρτζ κοντὰ στὸ Μπίτσγουν Φάρμ. Ξεύρω δὲ ὅτι εἶναι ἀλήθεια, γιατὶ μοῦ τὸ εἶπε ἡ ἀδελφή μου μ' ὅλας τὰς λεπτομερείας. "Ε, λοιπὸν ἐγὼ ποτὲ δὲν μπορῶ νὰ ἀνεχθῶ ἐκείνην ποῦ ἀγαπῶ νὰ φέρεται ἔτσι μ' ἕναν ἄλλον ἄνδρα. Συνεζητήσαμε πολλὲς φορὲς γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ἡ Ντιάνα προσπαθοῦσε νὰ μὲ πείσῃ ὅτι δὲν κάμει κανένα κακὸ μὲ τὸ νὰ διατηρεῖ τὶς παλαιές της φιλίες, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἀρραβωνιασμένη μαζύ μου.

'Αλλὰ τί ζωὴ θὰ εἶναι ἡ δική μου, νὰ σκέπτωμαι διαρκῶς ὅταν λείπω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ὅτι ἡ Ντιάνα μπορεῖ νὰ γυρνᾷ μὲ κανένα ἄλλον.

"Οταν ἕνας ἄνδρας ἀγαπᾷ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ζηλεύῃ. 'Η Ντιάνα λέγει, ὅτι εἶναι ἀνοησίες κι' ὅτι δὲν ἔχω μοντέρνες ἰδέες. 'Αλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι στὸν γάμο καὶ στὸν ἔρωτα δὲν χωροῦν μοντέρνες ἰδέες. 'Η ἰδέες εἶναι ἡ ἴδιες, ὅπως καὶ πρὸ χιλίων ἐτῶν. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ τῆς δώσω νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ κακὸ εἶναι ποῦ δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ, ἔχει ὁλοτελῶς ἄδικον. Κι' ἔτσι χωρίσαμε.

'Αλλὰ νἄξερες πόσο τὴν ἀγαπῶ, Μπίλλ. Πῶς θὰ μπορέσω νὰ κάμω χωρὶς ἐκείνην;

Σήμερα μοῦ ἔστειλε πίσω τὸ δαχτυλίδι.

Μὲ ἀγάπη

ὁ φίλος σου

Τζίμ

Τηλεγράφημα τῆς Πὰμ πρὸς τὸν Τζίμ.

«Εἶσαι ἀσφαλῶς τρελλὸς γιὰ νὰ διαλύσῃς χωρὶς αἰτία μὲ τὴν Ντιάνα.—Στὸπ—Ξεύρω, ὅτι εἶναι πρόθυμη νὰ συγχωρήσῃ ὅλα.—Πάμ».

Τηλεγράφημα τοῦ Μπίλλ πρὸς τὴν Ντιάνα.

«Ο Τζίμ σᾶς ἀγαπᾷ—Στὸπ—Ποτὲ δὲν θὰ βρῆτε λαμπρότερο νέο—Στὸπ—Προσπαθῆστε νὰ τὰ διορθώσετε. Μπίλλ».

Τηλεγράφημα τῆς Ντιάνας πρὸς τὸν Τζίμ.

«Θέλεις νὰ ἐξηγηθοῦμε; Ντιάνα».

Τηλεγράφημα τοῦ Τζίμ πρὸς τὴν Ντιάνα.

«'Εξηγήσεις μὲ λόγια ἐπικίνδυνες—Στὸπ—Προτιμότερον μὲ φιλιά. Τζίμ».

ΚΑΠΟΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΤΟΥ κ. Χ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

'Η μικρὴ Λιζέττα μὲ τὸ κουκλίστικο μουτράκι τῶν δεκαοχτὼ χρονῶν, καὶ μὲ τὰ τετράξανθα μαλλιά, ἤτανε πολὺ σκεπτικὴ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. "Ενοιωθε κάτι καινούργιο στὴ ζωή της, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβει καλά-καλὰ ἀκόμη ἂν τῆς προξενοῦσε χαρὰ ἢ λύπη.

Τὴν περασμένη νύχτα εἶχε πάει μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφό της σ' ἕνα χορευτικὸ κέντρον. Στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸν πολὺν θόρυβο, κι' ἀπ' τὴν πολυκοσμία δυσαρεστήθηκε τόσο, ποῦ ζήτησε μ' ἐπιμονὴν ἀπὸ τὸν ἀδελφό της νὰ φύγουν. 'Ο ἀδελφός της ὅμως, ἀπησχολημένος μὲ τὸ κόρτε ποῦ ἔκανε μὲ μιὰ μικροῦλα ποῦ καθότανε στὸ ἀπέναντι τραπεζάκι δὲν φαινότανε καθόλου βιαστικός.

—'Ακόμη δὲν ἤρθαμε, καϋμένη.. τῆς εἶπε. 'Η Λιζέττα δὲν τοῦ εἶπε τίποτα, γιατὶ κατάλαβε πῶς ὅτι κι' ἂν τοῦ ἔλεγε θὰ ἦταν ἐντελῶς ἄσκοπο. Κατέβασε μόνο λίγο τὰ μοῦτρα της κι' ἀπὸ τὰ νεῦρα της τὸ τακουνάκι τοῦ χρυσοῦ της γοβακιοῦ ἄρχισε νὰ χτυπάῃ, μὲ γρήγορα, ἰσόχρονα, διαστήματα τὸ παρκέ.

Σὲ λίγο τὴν ζήτησε νὰ χορέψουν ἕνας τριαντάρης κύριος, παληὸς φίλος τοῦ σπιτιοῦ της. 'Η Λιζέττα ποῦ δὲν τὸν ἐχώνευε καθόλου, ἐπειδὴ ἔλεγε διαρκῶς σαχλὰ ἀστεῖα, στὰ ὁποῖα αὐτὴ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μειδιᾷ τοὐλάχιστον, εἶχε κάθε διάθεσι νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὸ χορό, ποῦ τῆς ζητοῦσε. Ντράπηκεν ὅμως, ἐπειδὴ ἦταν παληὸς φίλος τοῦ σπιτιοῦ της, καὶ σηκώθηκε μ' ἕνα βιασμένο χαμόγελο. Τὴν ὥρα ποῦ βάδιζε πρὸς τὴν πίστα, ἔμοιαζε σὰ νὰ βάδιζε πρὸς τὴν ἀγχόνη, κι' ὁ φρακοφορεμένος κύριος ποῦ τὴν ἀκολουθοῦσε τῆς φαινότανε σὰν τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Καὶ τόσο προσπάθησε νὰ μὴ μαρτυρηθῇ...

Γιὰ τὴν κακή της τύχη οἱ ἄλλοι χορευταί, ποῦ δὲ βρισκόντουσαν στὴν ἴδια ψυχολογικὴ κατάστασι μ' αὐτήνε, μπιζάρισαν τρεῖς φορὲς τὸ μοντέρνο βάλς ἐξιτασιόν, ποῦ ἔπαιζεν ἡ ὀρχήστρα. Κι' ἔτσι ἡ Λιζέττα ὑποχρεώθηκε ἀντὶ γιὰ ἕνα νὰ χορέψῃ τρεῖς χοροὺς μὲ τὸν τριαντάρη κύριο. Μόλις μποροῦσε καὶ κρατοῦσε τὰ νεῦρα της. Τὰ διάφορα ζευγάρια ποῦ στροβιλιζόντουσαν τριγύρω της τὴν ἐνοχλοῦσαν, οἱ στεναγμοὶ τοῦ σαξοφὰν τῆς φαινόντουσαν σὰν βελάσματα, καὶ τὰ σαχλὰ ἀστεῖα τοῦ καβαλλιέρου της τῆς προξενοῦσαν ἀηδία. Σ' ὅλο αὐτὸ διάστημα ἡ Λιζέττα δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ σκέπτεται μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ καταφέρῃ τὸν ἀδελφό της νὰ φύγουν. "Υστερα ἀπὸ πολλὰ ἀποφάσισε νὰ κάνῃ τὴν ἄρρωστη.

'Επὶ τέλους ἡ ὀρχήστρα σταμάτησε. Καὶ παρ' ὅλα τὰ ἐπίμονα χειροκροτήματα τῶν χορευτῶν ὁ βιολίστας ἄφησε τὸ βιολί του ἐπάνω στὴ οὐρὰ τοῦ πιάνου, καὶ τράβηξε στὸ διάδρομο. "Υστερ' ἀπ' αὐτὸ οἱ χορευταὶ ἄρχισαν νὰ γυρίζουν στὶς θέσεις τους. Μαζὺ μ' αὐτοὺς γύριζε κι' ἡ Λιζέττα κρατῶντας μὲ τὸ δεξὶ χέρι τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ γίνῃ περισσότερο πιστευτὸς ὁ αἰφνίδιος πονοκέφαλος της, ποῦ θὰ ἀνάγκαζε τὸν ἀδελφόν της νὰ διακόψῃ τὸ κόρτε του.

"Οταν ὅμως πλησίασε ἀρκετὰ στὸ τραπεζάκι ἔκανε ἕνα ἐλαφρὸ μορφασμὸ ἐκπλήξεως καὶ κοντοστάθηκε. 'Ο ἀδελφός του δὲν ἦταν μόνος του. "Ηταν μαζὺ μὲ ἕνα νέο, ποῦ θὰ πῆγε βέβαια τὴν ὥρα ποῦ ἐκείνη ἐχόρευε. Συζητοῦσαν καὶ γελοῦσαν σὲ τόνο πολὺ φιλικό. 'Ως τόσο ἡ Λιζέττα τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. 'Η πρώτη ἐντύπωσις ποῦ τῆς προξενοῦσεν ἦταν ἀρκετὰ κολακευτικὴ γι' αὐτόν.

'Η Λιζέττα πῆγε κοντά τους. 'Ο ἀδελφός της ἀνέλαβε τὴν ἀπαραίτητη σύστασι. Τὸ ἐπώνυμό του τὸ ξέχασε σχεδὸν ἀμέσως, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του τῆς ἄρεσε πολύ. Τὸν λέγανε Πέτρο. Αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχαν οἱ ἥρωες πολλῶν αἰσθηματικῶν μυθιστορημάτων, ποῦ εἶχε διαβάσει.

"Αρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ διάφορα πράγματα χωρὶς ἐνδιαφέρον. Γιὰ τὸν καιρό, γιὰ μιὰ τελευταία ἐφεύρεσι, γιὰ μουσική.. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ Λιζέττα ἐξέταζε τὴ νέα της γνωριμία, καὶ δὲν φαινότανε δυσαρεστημένη ἀπ' αὐτήν. 'Αφοῦ ξέχασε καὶ τὸν πονοκέφαλό της.

'Η μικρὴ Λιζέττα ἦταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα σκεπτική

'Ο Πετρος δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρονῶν, ψηλὸς, μᾶλλον ἀδύνατος, λίγο χλωμός, μὲ τρόπους πολὺ εὐγενικούς. Τὸ παρουσιαστικό του καὶ οἱ τρόποι του, μαρτυροῦσαν πῶς ἦταν πλασμένος περισσότερο γιὰ ἐραστὴς παρὰ γιὰ σύζυγος. Εἶχε καὶ μάτια πολὺ ὡραῖα. Αὐτὸ κυττοῦσε περισσότερο ἡ Λιζέττα. Μὰ κι' αὐτὰ θὰ καταλάβαιναν φαίνεται τὴν προτίμησί της, γι' αὐτὸ τὴν κυττοῦσαν διαρκῶς.

'Εχόρεψαν μαζὺ τρεῖς χορούς. Τώρα τὰ ζευγάρια ποῦ στροβιλιζόντουσαν τριγύρω στὴ Λιζέττα δὲν τὴν ἐνοχλοῦσαν, οἱ στεναγμοὶ τοῦ σαξοφὼν καὶ τὰ λόγια ποῦ τῆς ἔλεγε ὁ νέος καβαλλιέρος της δὲν τὰ εὕρισκε σαχλά. Τὰ εὕρισκε ὡραῖα... "Ω, πόσον ὡραῖα μιλοῦσεν ἐκεῖνος...

Στὸν πρῶτο χορὸ τῆς ὡμίλησε γιὰ διάφορα πράγματα ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ καταλάβῃ. Ξεχώριζε μόνο μερικὲς λέξεις: φεγγάρι, ἀκρογιαλιά, θερινὴ νύχτα, ἀγάπη.. Στὸ δεύτερο χορὸ τῆς μίλησε γι' αὐτήν. Τῆς εἶπε πῶς ἤτανε πολὺ χαριτωμένη, καὶ πῶς ἤξερε καλὰ κάποιον ἄνθρωπον, ποῦ θὰ ἦτο πάρα πολὺ εὐτυχισμένος, ἂν ἤξερεν ὅτι τὸν ἀγαποῦσε λίγο. Μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλησε νὰ τῆς πῇ ποιὸς ἦταν αὐτός. Τῆς τὸ εἶπε ὅμως στὸ τρίτο χορό. "Ηταν ὁ ἴδιος. 'Η Λιζέττα σφίχτηκε περισσότερον ἐπάνω του. 'Εκεῖνος τῆς ζήτησε ἕνα ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα. 'Η Λιζέττα ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς ἀντὶ νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ τὸν βρίσῃ δέχτηκε χωρὶς τὴν παραμικρὴν ἀντίρρησι.

Γι' αὐτὸ ἡ μικρὴ Λιζέττα ἦταν τὴν ἡμέρα ἐκείνη σκεπτική. Νὰ ἤξευρε, ἂν ὅλη αὐτὴ τὴ περιπέτεια τῆς περασμένης νύχτας ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ στὰ ἀστεῖα καὶ νὰ μὴν πάει, ἢ νὰ τὴν πάρῃ στὰ σοβαρὰ καὶ νὰ πάει... Καμμιὰ φορὰ ἔκανε κι' ἀνάποδα τὸν παραπάνω συλλογισμο. Νὰ τὴν πάρῃ στ' ἀστεῖα καὶ νὰ πάει, ἢ νὰ τὴν πάρει στὰ σοβαρὰ καὶ νὰ μὴ πάει;...

❁

Τὴν ὡρισμένη ὥρα ἡ Λιζέττα βρισκότανε στὸ μέρος ποῦ ραντεβοῦ. 'Εκεῖνος δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τῆς φάνηκε περίεργο γιατὶ ἤξερε πῶς «ἐκεῖνοι» πρέπει νὰ φθάνουν πρῶτοι. Σκέφτηκε ὅμως πῶς ὅπου καὶ νἆναι θἄρθῃ. 'Η ὥρα περνοῦσε χωρὶς ἐκεῖνος νὰ φαίνεται. 'Η Λιζέττα ντρεπόταν κιόλας ποῦ τὴν ἔβλεπε ὁ κόσμος νὰ περιμένῃ στὴ γωνία. Κάποιος πιτσιρῖκος περνῶντας πλάϊ της τὴν πείραξε.

—Σὲ ξέχασε... Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος... εἶπε. 'Η Λιζέττα ντράπηκε περισσότερο. Πέρασε μισή, μιά, μιάμιση, δυὸ ὧρες, κι' ἐκεῖνος ἀκόμα νὰ φανῇ.... "Αρχισε νὰ ἀνησυχῇ.. Μήπως δὲν θυμήθηκε τὸ ραντεβοῦ του;.. Μὰ πῶς ἀφοῦ ὁ ἴδιος τῆς τὸ ἐζήτησε... "Η μήπως τοῦ συνέβηκε κανένα ἀτύχημα;... Θεέ μου, αὐτὸ θὰ εἶναι.. Θὰ ἤθελε νὰ περιμένῃ πολύ, μὰ πάρα πολὺ ὥρα ἀκόμα, μὰ τὸ χρυσό της ρωλογάκι τὴ συνεβούλευσε νὰ φύγῃ, ἂν δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ φωνὲς στὸ σπίτι. "Αρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀπομακρύνεται, γυρίζοντας τὸ κεφαλάκι της πίσω, γιὰ νὰ δῇ μήπως ἐκεῖνος ἔφτανε καθυστερημένος ἀπὸ κανένα σοβαρὸ ἐμπόδιο... 'Αλλὰ ἐκεῖνος πουθενά... Κι' ὅταν ἀπομακρύνθηκε ἀρκετά, ἄρχισε νὰ περιπατάει βιαστικά.. Βιαζόταν νὰ φτάσῃ στὸ σπίτι της, ν' ἀποσυρθῇ στὴν κάμαρά της καὶ νὰ κλάψῃ. Αἰσθάνουνταν τόσο μεγάλη ἀνάγκη νὰ κλάψῃ.

"Οταν ἔφθασε στὸ σπίτι της, ἦταν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. 'Η μητέρα της τὴν ἐμάλλωσε γιὰ τὴν ἀργοπορία της. Δικαιολογήθηκε πῶς τὴν καθυστέρησε μιὰ φίλη της. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μαρτυρηθῇ κάθισε χωρὶς ὄρεξι στὸ τραπέζι.

'Ο ἀδελφός της ἦταν ἀδιάθετος.

—Πῶς σοῦ φάνηκε ὁ Πέτρος;... ρώτησε τὴ Λιζέττα.

—Καλὸ παιδί.

—Τὸν εἶδα σήμερα τὸ ἀπόγευμα... ἐσυνέχισε ἐκεῖνος.

—'Αλήθεια; ρώτησε ἡ Λιζέττα προσέχοντας νὰ μὴ μαρτυρηθῇ.

—Ναί... Τὸν εἶδα μὲ μιὰ μικροῦλα κοντὰ στὸ Σύνταγμα.. Δὲν ἔχεις ἰδέα τί γυναικάκιας ποῦ εἶναι... Τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ μιὰ γυναῖκα καὶ νὰ μὴν τῆς κάνει κόρτε. Λέει πῶς τὸ κόρτε εἶναι μέσα στὸ αἷμα του...

'Ο ἀδελφός της λέγοντας αὐτὰ γέλασε μὲ μὲ τὴν καρδιά του. "Αν ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν πρόσεχε σὲ μιὰ ἐρώτησι ποῦ τοῦ ἔκανε ἡ μητέρα του, ἀσφαλῶς κάτι θὰ ὑποψιάζοταν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Λιζέττας, γιὰ τὰ γεγονότα τῆς χθεσινῆς νύχτας.

Σὲ λίγο ἡ Λιζέττα μὲ τὴν πρόφασι πῶς ἦταν πολὺ κουρασμένη σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι. "Ηθελε νὰ βρεθῇ γρήγορα στὴν ἀγαπημένη της καμαροῦλα, καὶ νὰ κλάψῃ κάποιο γλυκό της ὄνειρο ποῦ γκρεμίστηκε μὲ τοὺς στεναγμοὺς τοῦ σαξοφὼν καὶ ποῦ ξύπνησε ἄσχημα σὲ μιὰ ἀφιλόξενη γωνιά... "Ηθελε νὰ κλάψῃ κάποιο ὄνειρο ποῦ καταλάβαινε πῶς θὰ τῆς κόστιζε πολὺ ἀκριβά... πολὺ ἀκριβά...

Χρῆστος Π. Γιαννακόπουλος

ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΤΣΑΡΙΝΑΣ

Ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Πέτρου.—Ὁ γάμος του μὲ μίαν Γερμανίδα πριγκήπισσαν.—Ἡ διαφθορὰ τῆς Ρωσσικῆς Αὐλῆς. Μία ἀπόπειρα δηλητηριάσεως.—Μία περίεργος ἱστορία.

Ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ διάσημος Τσάρος τῆς Ρωσσίας, ὁ ὁποῖος ἔβγαλε τὴν χώραν του ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα, ἐπεθύμει νὰ δώσῃ σύζυγον εἰς τὸν υἱόν του Ἀλέξιον. Ἐξήτασε λοιπὸν τὰς διαφόρους πριγκηπίσσας καὶ ἐδιάλεξε τὴν Καρλότταν τοῦ Μπρούνσβικ, κόρην τοῦ δουκὸς Λουδοβίκου καὶ γυναικαδέλφην τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Καρόλου ΣΤ΄.

Ὁ γάμος ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Τοργκάου τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1711. Ὁ Ἀλέξιος δὲν δὲν εἶχε κανὲν ἀπὸ τὰ προσόντα τοῦ πατρός του, ἀλλ' εἶχεν ἀπεναντίας ὅλα τὰ ἐλαττώματά του. Τὰ κυριώτερα τούτων ἦσαν ἡ θρησκοληψία του, ἡ γυναικοθηρία καὶ ἡ θηριωδία του. Καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Πέτρου δὲν ἦτο ὄντως εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος ὄχι σπανίως τὴν ἔδερνε.

Ἡ Γερμανὶς πριγκήπισσα ἦτο εἴκοσι ἐτῶν, ὁ δὲ Ἀλέξιος εἴκοσι καὶ ἑνός. Ἦτο φυσικὸν νὰ συνδεθοῦν μὲ ἔρωτα, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑνώσεώς των, ὁ βίος εἶχε καταντήσῃ μαρτύριον διὰ τὴν ἀγαθὴν πριγκήπισσαν. Ὁ σύζυγός της ἀπὸ τῆς πρώτης σχεδὸν ἡμέρας ἐξηκολούθησε τὰ ἐρωτικά του ὄργια, διατηρῶν σωστὸν χαρέμι ἀπὸ ἐρωμένας καὶ παραμελῶν τὴν Καρλότταν. Οἱ αὐλικοὶ δὲν εχώνευαν τὴν Καρλότταν, διότι μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲν ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ τὴν καθολικὴν θρησκείαν της καὶ νὰ γίνῃ ὀρθόδοξος.

Ἡ δυστυχὴς μόνον εἰς τὰ δάκρυα εὕρισκε παρηγορίαν, ὅταν δὲ ὁ Ἀλέξιος τὴν συνελάμβανε κλαίουσαν ἐγίνετο ἔξω φρενῶν καὶ τὴν ἔδερνε.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τὸν γάμον αὐτὸν ἐγεννήθη πρῶτον μία κόρη, ἡ Ναθαλία καὶ ἕνας υἱός, ὁ μέλλων αὐτοκράτωρ Πέτρος Β΄. Ἡ γέννησίς του δὲ ἐσήμανε καὶ τὸν θάνατόν της. Διότι μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἦτο ἑτοιμόγεννη, ὁ Ἀλέξιος τῆς ἔδωσε μίαν κλωτσιὰν εἰς τὴν κοιλιάν, προκαλέσασαν πρόωρον τοκετόν. Καὶ τὸ μὲν παιδὶ ἐπέζησε ἀλλ' ἡ μητέρα ἀπέθανε ἀπὸ ἐπιλόχιον πυρετόν, τὴν 1 Νοεμβρίου 1715.

Καὶ αὐτὰ μὲν λέγει ἡ ἐπίσημος ἱστορία. Ἀλλ' αἱ παραδόσεις ἄλλα ἀφηγοῦνται.

❁

Ἡ Τσαρίνα Καρλόττα δὲν ἀπέθανε ἀπὸ τοκετόν. Ὀλίγον μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ της, ἡ κόμησσα τοῦ Καίνιγσμαρκ, μητέρα τοῦ στρατάρχου τῆς Σαξονίας, ἐλυπήθη τὴν ἀτυχῆ Καρλότταν καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριον αὐτό. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Τσάρεβιτς Ἀλέξιος εἶχεν ἀποπειραθῇ νὰ τὴν δηλητηριάσῃ διὰ νὰ νυμφευθῇ μίαν Φινλανδὴν ἐρωμένην του. Ἡ Καρλόττα ἐπείσθη πλέον ὅτι δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ παραμονή της εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ ἐδέχθη νὰ φύγῃ. Κατὰ συμβουλὴν τῆς κομίσσης προσεποιήθη τὴν νεκράν. Τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ φέρετρον καὶ τὴν ἐκήδευσαν. Ὁ Ἀλέξιος φυσικὰ δὲν ἔδειξε μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὸν θάνατον, ἀπεναντίας εὐχαριστήθη διότι τὴν ἐξεφορτώθηκε.

Ἀλλ' ἡ Καρλόττα δὲν ἦτο νεκρά, γράφει ὁ Λαπλά. Ἡ κόμησσα τοῦ Καίνιγσμεργκ τῆς εἶχε δώσει νὰ πιῇ ἕνα ναρκωτικόν, τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἐκράτει δύο ἡμέρας κοιμισμένην. Εἶχε συνεννοηθῇ μὲ τοὺς νεκροθάπτας καὶ ὅταν τὴν μετέφερον εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἀνακτόρου, ἡ κόμησσα ἤνοιξε τὸ φέρετρον καὶ ἀπήγαγε τὴν κοιμωμένην πριγκήπισσαν.»

Τῇ βοηθείᾳ τῆς κομήσσης, ἡ Καρλόττα ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν. Ἀφοῦ ἔμεινε μερικὰς ἡμέρας κρυμένη εἰς τὸ σπίτι τῆς κομήσσης, ἐπεβιβάσθη λεωφορείου τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸ Παρίσι. Ἡ κόμησσα τῆς ἔδωσε τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸ ταξεῖδι χρήματα. Τὴν συνώδευεν ἕνας γέρων καμαριέρης της, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς αὐτήν. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ Παρίσι ἡ Καρλόττα ἐπώλησε τὰ πολύτιμα ἀντικείμενά της καὶ ἐπῆρε ἀρκετὰ χρήματα. Ἀπὸ τὸ Παρίσι διηυθύνθησαν εἰς τὴν Μασσαλίαν, ὅπου ἐπῆραν πλοῖον ἀναχωροῦν διὰ τὴν Ἀμερικήν. Ἐκεῖ πλέον θὰ ἦσαν ἥσυχοι, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τοὺς ἀνεγνώριζε. Ἡ Τσαρίνα ἐπῆρε τὸ ὄνομα Ἐλισσάβετ Ντάνιελσον. Ἡ κομψότης της, ἡ ἀριστοκρατικότης της καὶ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον περιέβαλε τὴν ἄφιξίν της ἐξήγειρε φυσικὰ τὴν περιέργειαν καὶ εἰς τὴν ἀπομακρυσμένην ἐκείνην γωνίαν τοῦ νέου κόσμου. Ἰδίως περισσοτέραν περιέργειαν ἔδειξε ἕνας Γάλλος ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ τὴν γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον. Ὁ Γάλλος αὐτὸς ἀξιωματικὸς ὠνομάζετο Ντωμπάν, καὶ εἶχε πρὸ ὀλίγου ἐπανέλθει ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, ὅπου κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν ὑπηρέτει εἰς τὴν Αὐλήν.

Ἀμέσως ἀντελήφθη τὴν ὁμοιότητα τῆς ἀγνώστου μὲ τὴν Καρλότταν. Ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ καὶ συνεδέθη φιλικῶς μὲ τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος παρουσιάζετο ὡς πατήρ της. Καὶ ἡ προσέγγισις ἐγέννησε τὸν ἔρωτα εἰς τὸν Γάλλον ἀξιωματικόν. Τῆς προσέφερε νὰ τὴν κάμῃ σύζυγόν του, ἀλλ' ἐκείνη ἠρνήθη. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1718 ἡ ἄγνωστος ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Τσάρεβιτς. Ἦτο πλέον ἐλευθέρα. Χαρούμενος τῆς ἀνήγγειλε τὸ γενονὸς ὁ Ντωμπάν, ὁ ὁποῖος τῆς ἐπρόσθεσε :

— Δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένῃς πλέον...τὰ γνωρίζω ὅλα...ξέρω ὅτι εἶσαι ἡ πριγκήπισσα Καρλόττα. Τώρα πλέον τίποτε δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ γίνῃς σύζυγος μου!

— Ἀλήθεια! εἶπε τέλος ἐκείνη.

Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ γάμος τοὺς ἥνωσεν εὐτυχεῖς πλέον. Ἕνα κοριτσάκι ἦλθε ὅπως συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχίαν των. Ἀλλ' ἀτυχῶς εἰς τὸν κόσμον πολὺ ὀλίγον διαρκεῖ ἡ εὐτυχία. Ὁ Ντωμπὰν ἠσθένησε. Κανεὶς ἰατρὸς ἐκεῖ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἀπὸ τί ἔπασχε. Ἡ Καρλόττα τότε ἐπώλησε τὸ κτῆμα της καὶ ἐπῆγε μαζύ του εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου τὸν ἐξήτασαν οἱ καλύτεροι ἰατροὶ καὶ τοῦ ἀπέδωσαν τὴν ὑγείαν του.

Ὅταν ἐθεραπεύθη εἶδεν ὅτι εὑρίσκοντο χωρὶς χρήματα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναζητήσῃ ἀπασχόλησιν διὰ τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας του. Ἐδέχθη λοιπὸν τὴν θέσιν διευθυντοῦ τῶν καταστημάτων τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἰνδιῶν εἰς τὴν νῆσον τῶν Βουρβώνων, ἡ ὁποία εὑρίσκετο σχεδὸν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ τότε κατῳκημένου κόσμου.

Ἐνῷ ὁ σύζυγός της ἡτοιμάζετο διὰ τὸ μακρυνὸν ταξεῖδι, ἡ Καρλόττα μὲ τὴν κόρην της ἐπῆγε εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κεραμεικοῦ διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἐνῷ ἐκάθητο εἰς ἕνα πάγκον, ὁμιλοῦσα γερμανικὰ εἰς τὴν κόρην της, ἐπέρασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ στρατάρχης τῆς Σαξωνίας, εὑρισκόμενος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὸ Παρίσι. Ἤκουσε νὰ μιλοῦν γερμανικὰ καὶ ἐκύτταξε τὴν γυναῖκα. Αἴφνης ἔρρηξε φωνήν, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε :

— Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, ἡ Μεγαλειότης Σας εἶνε ἐδῶ ;

Ἡ Τσαρίνα τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴ τὴν προδώσῃ, ἀλλὰ νὰ μεταβῇ μετὰ δύο ἡμέρας εἰς τὸ σπίτι της, ὅπου θὰ τοῦ ἀπεκάλυπτε τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους εὑρίσκετο ἐκεῖ.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ στρατάρχης ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι ποὺ τοῦ ὑπέδειξε, ἀλλ' ἔμαθε μὲ λύπην του, ὅτι ὁ Ντωμπὰν μὲ τὴν γυναῖκα του ἀνεχώρησε διὰ τὴν νῆσον τῶν Βουρβώνων. Ἀμέσως ἐπῆγε εἰς τὰ Ἀνάκτορα, [...]βῖκον ΙΔ΄ καὶ τοῦ ἀπεκάλυψε τὴν περιπετειώδη συνάντησίν του. Ὁ Βασιλεὺς ἴσως διέταξεν τὸν Διοικητὴν τῆς νήσου τῶν Βουρβώνων νὰ περιποιεῖται τὴν οἰκογένειαν Ντωμπὰν καὶ τὴν προστατεύῃ. Ὁ ἴδιος ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ΄. ἔγραψεν εἰς τὴν αὐτοκράτειραν Μαρίαν Θηρεσίαν λέγων ὅτι ἡ θεία της, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐνόμιζον νεκράν, ἔζη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου. Ἡ Μαρία Θηρεσία ἔγραψεν ἀμέσως εἰς τὴν Καρλότταν, καλοῦσα αὐτὴν εἰς τὴν Αὐλήν της, ὅπου θὰ ἔζη μὲ ὅλας της τὰς τιμὰς ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ διαζευχθῇ τὸν μοργανατικὸν σύζυγόν της. Ἡ Καρλόττα ἠρνήθη καὶ ἔζησε μὲ τὸν σύζυγόν της μέχρι τοῦ θανάτου του τὸ 1747.

Με τ' ὀλίγον ἀπέθανε καὶ ἡ κόρη των. Καὶ τότε, μόνη εἰς τὸν Κόσμον, ἡ Καρλόττα ἐπέστρεψε εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἔγινε καλογραία. Ἡ Μαρία Θηρεσία τῆς ἔδωσε μηνιαίαν σύνταξιν καὶ ἡ Ντωμπὰν (διότι ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ θανάτου νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της) ἔζησε εἰς μοναστῆρι, πρῶτον εἰς τὰς Βρυξέλλας καὶ ἔπειτα εἰς τὸ Βιτρύ. Ἡ ζωή της ἐπέρασε μέσα εἰς προσευχὰς καὶ νηστείας.

Δὲν εἶνε γνωστὸν πότε ἀπέθανε. Πάντως ἔζη τὸ 1767. Λέγεται ὅτι ἀπέθανε τὸ 1768 ἢ 1769.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

ΑΙ ΚΩΜΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΜΑΕΣΤΡΩΝ

Αἱ κωμικαὶ κινήσεις τῶν σεβαρῶν διευθυντῶν ὀρχηστρῶν.—Μερικοὶ ποὺ πηγαίνουν στὰς συναυλίας γιὰ νὰ γελοῦν μαζί τους.—Πῶς κινοῦνται οἱ διάφεροι μαέστροι.—Ἀπόδοσις τῆς ἐκφράσεως τῶν ἔργων ἢ νευροσπαστικὰ φαινόμενα ;

Εἶνε παρατηρημένον ὅτι εἰς τὰ θέατρα, τὰς συναυλίας καὶ λοιπὰς ὑψηλὰς μουσικὰς ἐκτελέσεις ἕνα μέρος τοῦ κοινοῦ, ἰδίως οἱ νεαροὶ καὶ ἄμουσοι, διασκεδάζει περισσότερον μὲ τὶς κωμικότητες τῶν διευθυντῶν τῆς ὀρχήστρας. Πολλάκις αὐτοὶ δημιουργοῦν μὲ τὰ γέλοια των τέτοιον θόρυβον, ποὺ εἶνε ἀδύνατον οἱ παρακαθήμενοι νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἥσυχα καὶ προσεκτικά...

Μερικοὶ μάλιστα μαέστροι ἀφαιροῦνται τόσον πολὺ εἰς τὸν κόσμον τῶν μουσικῶν των ἐξάρσεων, ὥστε νὰ παρασύρονται εἰς βιαίας κινήσεις καὶ νὰ συγκεντρώνουν τὴν προσοχὴν ὅλου τοῦ ἀκροατηρίου ἐπάνω τους.

Κατωτέρω παραθέτομεν μερικοὺς τύπους ὀνομαστῶν σήμερον μαέστρων, εἰς στάσεις ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπισύρουν τὸν γέλωτα. Ἔχομεν καὶ ἐδῶ ἕνα - δυὸ τέτοιους μαέστρους, ποὺ χορεύουν σὰν νευρόσπαστα καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους τρέχουν τὰ πλήθη τῶν νεαρῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων διὰ νὰ διασκεδάσουν, διακωμῳδοῦντες αὐτούς.

Δι' αὐτὸ ἐρρίφθη ἡ ἰδέα νὰ ἀντικατασταθῇ ὁ μαέστρος μὲ κάποιαν ἀόρατον καὶ μηχανικῶς κινουμένην ράβδον - μπαγκέτταν. Ἀλλ' αὐτὸ ἐθεωρήθη ἀκατόρθωτον καὶ ἐσκέφθησαν νὰ περικλείσουν ἔτσι τοὺς μαέστρους, ὥστε νὰ εἶνε ἀθέατοι ἀπὸ τὸ κοινόν. Ὑποτίθεται ὅτι τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο καλὸν καὶ διὰ τοὺς μαέστρους, διότι θ' ἀναγκασθοῦν ν' ἀφίσουν τὶς ἐξωτερικὲς ἐπιδείξεις καὶ νὰ ἀφιερωθοῦν καλλίτερον στὴν αὐστηρῶς καλλιτεχνικὴν δημιουργίαν. Θὰ ὑπάρχουν δηλαδή, ὡς φαίνεται, καὶ μαέστροι ποὺ ἐπιβάλλονται εἰς τὸ κοινὸν μόνον μὲ τοὺς ἐξωτερικούς των τρόπους. Θὰ ἦτο τότε δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ἱκανότης των, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξάρτησις τοῦ κοινοῦ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων.

Κατὰ τοὺς μουσικούς, θὰ ἐλαφρύνετο ἔτσι ἡ μουσικὴ ἀπόδοσις ἀπὸ τὰς ἐξωτερικὰς ἐλαφρότητας, ποὺ πολλάκις εἶνε ἄνευ σημασίας τινὸς καὶ ὁ διευθυντὴς θ' ἀφιέρωνε ὅλην του τὴν προσοχὴν στὴν ὀρχήστρα, στὴν παρτιτοῦρα καὶ τὴν ἀποκλειστικὴν κατάρτισίν της.

Ἐννοεῖται ὑπάρχουν καὶ ἀντίθετοι ἀπόψεις. Θεωρεῖται δηλαδὴ ἐκ πολλῶν λόγων ἰδεαλιστικῶν καὶ δογματικῶν ἀκατόρθωτον τὸ τοιοῦτον. Οἱ ἴδιοι οἱ μαέστροι θ' ἀντέδρων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀφοσιωμένον κοινόν, ποὺ θέλει νὰ διακρίνει τοὺς δημιουργοὺς ἀπὸ τοὺς τυχαίους.

❁

Εἰς τὴν ὀνομαστὴν ὄπεραν τοῦ Μπαϋρὼϊτ ἡ ὀρχήστρα ὅσον καὶ ὁ μαέστρος εἶνε τελευταίως ἐντελῶς ἀθέατοι ἀπὸ τὸ κοινὸν καὶ τοῦτο λέγεται ὅτι συνετέλεσε εἰς μίαν πρόοδον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἀπόρροια εἶνε ἡ ἔκτακτος μουσικὴ ἀπόλαυσις ποὺ ἀποδίδουν αἱ μοναδικαὶ εἰς τὸ εἶδος των Βαγνεριανὰ ἐκτελέσεις τοῦ Μπαϋρὼϊτ. Ἀλλ' ἀντιτείνουν ἄλλοι, εἰς μίαν ὄπεραν τὰ πράγματα ἀλλάζουν, διότι τὸ πλεῖστον τῶν ἔργων διεξάγεται σὲ αἴθουσαν σκοτεινήν, ὅπου ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ μαέστρος εἶνε τόσον πολυάσχολος, ὥστε νὰ μὴ μπορεῖ καὶ ἂν θέλῃ, νὰ προσέχῃ γύρω του.

Εἰς μίαν ὅμως ἀνοικτὴν συναυλίαν τὰ πράγματα ἀλλάζουν πάλιν. Στὸ μελόδραμα τὸ φῶς καὶ ἡ σκηνοθεσία δημιουργοῦν ψυχολογικὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν μουσικὴν ἀπόλαυσιν. Ἔχει δὲ καὶ τὸ κοινὸν τὸ δίκαιόν του νὰ θέλει νὰ ἔχει τὴν θέαν, διὰ νὰ δύναται νὰ ἐκτιμᾷ μίαν ἀπόδοσιν. Μολονότι, κατὰ κανόνα, οἱ μαέστροι μὲ τὰς νευροσπαστικὰς κινήσεις δὲν ἀνήκουν εἰς τοὺς ἀρίστους. Εἶνε δὲ καὶ ὄχι ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ περιπίπτουν στὸ μπαρόκ.

Φαίνεται ἐφ' ὅλης αὐτῆς τῆς διαδικασίας ἐποπτεύει κάποιος ψυχολογικὸς νόμος, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ὀνομάζουν «ἀνάγκην αἰσθητικῆς διαλλαγῆς». Εἶνε κάτι σὰν ἐκεῖνο τὸ αἴσθημα ποὺ δοκιμάζει ὁ βλέπων τὸν βωβὸν κινηματογράφον—τὸ αἴσθημα κάποιου κενοῦ, κάποιας ἐλλείψεως. Ὁ βλέπων αἰσθάνεται ἱκανοποίησιν συμπληρῶν μόνος του τὸ ἀκουστικὸν στοιχεῖον.

Εἰς τὴν συναυλίαν φαίνεται νὰ συμβαίνει κάτι παρόμοιον. Ὁ μαέστρος ἔχει ν' ἀποδώσῃ ὀπτικῶς ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς τάσεις τοῦ μουσουργοῦ. Ὁ μαέστρος προσφέρεται οὕτως εἰπεῖν ὡς ἕνα εἶδος ἐνσαρκώσεως ἑνὸς χοροῦ, νὰ δώσῃ εἰς τὸ κοινὸν ὀπτικῶς τὴν μουσικὴν ἐκτέλεσιν. Χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς τοὺς ἀκροατάς, ποὺ ἀπολαμβάνουν τὴν μουσικὴν μὲ τὰ μάτια—ἢ καὶ μὲ κλεισμένα μάτια—τὸ μουσόληπτον κοινὸν βλέπει εἰς τὸν μαέστρον ἕνα μέσον βοηθητικὸν διὰ τοῦ ὁποίου μυεῖται εἰς μίαν ἀνωτέραν μουσικὴν ἀπόλαυσιν. Δι' αὐτοὺς δὲ τοὺς ἀκροατὰς εἶνε αἱ κινήσεις τοῦ μαέστρου ἕνα ἐξάρτημα—ἕνα ἀκόμη ὄργανον χρήσιμον—τῆς ὅλης ἐκτελέσεως.

Ἐξ ἀντιθέτου εἶνε ὑπερβολαὶ οἱ θεατρινισμοὶ ποὺ γίνονται συνήθως στὰ θέατρα ἐπιθεωρήσεων καὶ τὰ βαριετέ. Ὅμως πολλοὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τοὺς μαέστρους ἀνεδείχθησαν ταχύτερον τῶν ἀληθῶς σπουδαίων.

Ὁ Τοσκανίνι π.χ. ποὺ θεωρεῖται σήμερον μὲ τὸν Μοὺκ καὶ Βαϊνγκάρτνερ, ὡς κορυφή, ἐπάλαισε πολὺ διὰ νὰ σπαθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συναυλιῶν, μολονότι ἔχει κατὰ τὰς μουσικάς του ἐκτελέσεις μίαν συναρπάζουσαν σωματικὴν ἕλξιν, παρὰ τὸ ἤρεμον καὶ τυπικὸν τῶν κινήσεών του.

Ὁ Φουρτβένγλερ, μαέστρος ἀπαράμιλλος εἰς φήμην διὰ τὰς ἐκτελέσεις Μπετόβεν καὶ εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια, εἶνε παρὰ τὴν τυπικότητά του, φαινόμενον ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀποδόσεως μεγαλοφυοῦς. Ἡ ρωμαντική του ἔξαρσις πολλάκις φθάνει τὰ ἄκρα, ἀλλὰ μένει πάντοτε εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κοινοῦ ἡ πειστικὴ μιμικὴ ἐκδήλωσις τῶν μουσικῶν στιγμῶν. Εἶνε ἄλλοι πάλιν ποὺ ἔχουν εἰδικὰς ἐπιδόσεις. Ἕνας εἶνε ἡ ἀδυσώπητος προσωποποίησις τῆς θελήσεως, τοῦ χρόνου, τῆς δυναμικῆς, ἄλλος... ἄλλος... κλπ.

Ταῦτα διὰ τοὺς εἰδότας.

Εἶνε ὅμως καὶ μουσικοὶ ποὺ μαζὶ μὲ τὸν μέγαν Λίστ, φρονοῦν ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ μαέστρου εἶνε «τὸ νὰ κάμῃ τὸν ἑαυτόν του περιττὸν καὶ νὰ ἐξαφανίζει κατὰ τὸ δυνατὸν τὸ λειτούργημά του». Αὐτὴ ὅμως ἡ ἄποψις θεωρεῖται καλὴ δι' ἀκροατήρια σὰν τοῦ Λίστ.

Ἂν τώρα ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ ἀκροαταὶ βρίσκουν τὸν τρόπον των ν' ἀπολαμβάνουν ὅπως εἶνε σήμερον τὰ πράγματα, ἂς μείνουν λοιπὸν ἔτσι.

Ἂς εἶναι ἡ συναυλία καὶ λιγάκι ἐπίδειξις,

Ἕνας αὐστηρὸς καὶ ἀπαιτητικὸς μαέστρος

ὅπου ἡ κουτσομπόλες πελάτισσες θὰ μποροῦν ν' ἀναπτύξουν τὰ προσόντα τους.

Ἂς λάβουν δὲ εἴδησιν καὶ μερικοὶ βελτικοὶ μαέστροι μας.

Ἂν δὲν τὰ εἴπαμε καλά, τότε θὰ πρέπει κανένας εἰδικὸς ν' ἀναλάβῃ νὰ μᾶς μυήσῃ εἰς τὰ μυστήρια αὐτά. Νὰ περιμένουμε ;

ΑΧΑΣΒΑΡΟΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Ὅταν ἔλθῃ ὁ κόρος καὶ βαρεθοῦμε μιὰ γυναῖκα, γιατὶ ἐπάψαμε νὰ τὴν ἀγαποῦμε, τότε μόλις ἀρχίζουμε νὰ καταλαβαίνουμε τὴν πραγματική της ὀντότητα καὶ τὴν ἀνθρώπινή της ὑπόσταση.

❁

Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ συγχρόνως περισσοτέρους τοῦ ἑνός. Ἐνῷ ἕνας ἄνδρας, ἀγαπᾷ μόνον μία, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ποθῇ περισσότερες.

Τοῦ DARIO NICCODEMI

ΠΩΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΝ

Εἶνε ἀνυπολόγιστος ὁ ἀριθμὸς τῶν κοριτσιῶν, ἀπὸ 15 ἕως 30 ἐτῶν, ποὺ ζητοῦν ἐργασίαν στὸ Παρίσι. Ἀγωνίζονται νὰ βροῦν μιὰ θέσι γραμματέως ἢ δακτυλογράφου εἰς ἕναν ἔμπορον, δικηγόρον, μηχανικὸν, γιατρὸν ἢ ὁποιονδήποτε. Καὶ ὅταν εὕρουν μιὰ θεσούλα ἱκανοποιοῦν τὴν μεγαλείτερην ἐπιθυμία τῆς ζωῆς των.

Πόσα εἶνε τὰ φτωχὰ αὐτὰ κορίτσια ποὺ ζητοῦν ἐργασία; Ὅταν τὸ μάθη κανεὶς θ' ἀνατριχιάσῃ ἀσφαλῶς. Τὰ περισσότερα ἔχουν πολὺ περιωρισμένη μόρφωσι, ἄλλες ὅμως ἔχουν δίπλωμα, καὶ αὐτὲς εἶνε ἡ πειὸ ἀξιολύπητες. Εἶνε σχεδὸν ὅλες ἔξυπνες καὶ χαριτωμένες, προικισμένες μὲ τὴν πεῖραν ἐκείνην ποὺ ξέρει νὰ δίνῃ τὸ Παρίσι, πρὸ παντὸς στὶς γυναῖκες. Λίγοι ὅμως εἶνε οἱ δρόμοι ποὺ ἀνοίγονται ἐμπρὸς στὶς χαμένες αὐτὲς γυναικοῦλες: τὸ θέατρο, ὁ κινηματογράφος, ὁ γάμος καὶ ἡ ἀσωτεία. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐπάγγελμα καταλήγουν ἡ περισσότερες ἀπὸ ἀπελπισία. Εἶνε θύματα τῆς νυκτερινῆς κραιπάλης, ἄτομα ποὺ πέφτουν, πυγολαμπίδες ποὺ σβύνουν.

Εὔθυμες καὶ ὁμιλητικώτατες, ὅταν βρεθοῦν μπροστὰ στὸν μέλλοντα τυχὸν προϊστάμενό τους, τοῦ δίνουν νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶνε διατεθειμένες νὰ κάμουν ὁποιαδήποτε θυσία, ἀρκεῖ νὰ τὶς πάρῃ στὴν ὑπηρεσία του, καὶ νὰ ὑποβληθοῦν σὲ ὁποιοδήποτε κόπο. Ὅλες ξέρουν γραφομηχανὴ καὶ μερικὲς στενογραφία. Δὲν ξέρουν ὅμως ἄλλο τίποτε. Ὅσο γιὰ γλωσσομάθεια, ἔχουν ἐγκυκλοπαιδικὴν ἀμάθεια.

Λόγῳ τῆς δουλειᾶς μου, μοῦ χρειάστηκε κάποτε μιὰ δακτυλογράφος κ' ἐδημοσίευσα μιὰ σχετικὴν εἰδοποίησι στὶς ἐφημερίδες. Τότε ἀνοίγει ὁ καταρράκτης τῶν δακτυλογράφων! Μπροστά μου, πέρασε πολλὴ νεολαία, ἀρκετὴ χάρις καὶ ἀρκετὴ κομψότης. Εἶνε ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ κανεὶς πῶς κατορθώνουν μερικὲς νὰ παρουσιάζωνται τόσον κομψές. Εἶνε θαύματα τῆς γυναικείας θελήσεως καὶ ἐφευρετικότητος.

Ἀφοῦ ἐδέχθηκα τόσες καὶ τόσες, ἔτυχε καὶ μία ποὺ ἐγνώριζεν ἰταλικὰ, πρᾶγμα ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἐργασία μου. Ἦταν ἕνα κορίτσι εἰκοσιπέντε περίπου χρονῶν. Ἦταν κάτι περσότερο ἀπὸ ὡραία, μὲ μιὰ μυστηριώδη γοητεία στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα. Ψηλή, εὐθυτενὴς, εἶχε ἕνα θαυμάσιο σῶμα.

— Ὥστε λοιπὸν γνωρίζετε ἰταλικά; τὴν ἐρώτησα.

— Μάλιστα.

—Ποῦ μένετε ;

—Εἰς τὸ Μπογιανκοὺρ.

— Μακρυά!

— Τί νὰ κάνουμε. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ εἶμαι τακτικὴ στὴν ἐργασία μου... Ἡ ἀπόστασις δὲν θὰ ἔχῃ σημασία.

—Ἔχετε ὄρεξι γιὰ δουλειά ;

— Θὰ τὸ ἰδῆτε μόνος σας.

— Ἔχετε κανένα πιστοποιητικὸν προϋπηρεσίας, καμμιὰ σύστασι ;

— Ὄχι.

— Ἀκοῦστε: πρέπει νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μαζύ σας. Δὲν κάνετε γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ σᾶς θέλω. Εἴσαστε πολὺ ὡραία, πολὺ κομψὴ κ' ἐγὼ ζητάω ἕνα κορίτσι ἁπλὸ καὶ ταπεινὸ ποὺ νὰ μὴ σκέφτεται παρὰ τὴν ἐργασία του.

— Τότε μπορῶ νὰ φύγω.

— Λυποῦμαι πολύ...

Ἔκαμε μιὰ κανονικὴ μεταβολὴ καὶ ἔφυγε.

❁

Τὸ ἴδιο βράδυ, μετὰ τὸ θέατρο, ἐπῆγα τυχαίως σ' ἕνα ντάνσιγκ πολὺ τῆς μόδας. Ἦταν γεμᾶτο καὶ θορυβῶδες. Πόσην ἔκπληξιν ὅμως ἐδοκίμασα, ὅταν ἀνάμεσα στοὺς χορευτὲς διέκρινα τὴν ὑποψήφιο δακτυλογράφο ποὺ εἶχεν ἔλθει τὸ πρωΐ στὸ γραφεῖο μου! Εἶχε πολὺ ντεκολτὲ, ἦταν καλὰ φτιασμένη στὸ πρόσωπο κ' ἐφοροῦσε ἕνα θαυμάσιο διάδημα ἀπὸ ψεύτικα μπριλλάντια. Ἐχόρευεν ὅμως χωρὶς ἐνθουσιασμό. Τὰ βλέμματά μας διεσταρώθηκαν πολλὲς φορὲς ἀλλὰ ἐκείνη φάνηκε ὅτι δὲν μὲ ἀνεγνώρισε ἢ δὲν θέλησε νὰ μὲ χαιρετίσῃ, ἄγνωστον γιατί.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε ταπεινὴ καὶ ἄμεμπτη.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ χορεύῃ. Τὸ σῶμα της ἦταν πλαστικὸ καὶ εὐκίνητο, ἐλύγιζε ἁρμονικώτατα σὲ ὅλες τὶς τολμηρὲς ἀπαιτήσεις τοῦ ταγκὸ καὶ ἀδημονοῦσα νὰ τελειώσῃ ὁ χορὸς γιὰ νὰ τὴν πλησιάσω. Τέλος ἡ μουσικὴ ἐσταμάτησε κι' αὐτὴ ἐκάθισε σ' ἕνα τραπεζάκι μόνη της. Ἦταν, ἀσφαλῶς, μιὰ χορεύτρια τοῦ ντάσιγκ. Τὴν ἐπλησίασα καὶ τὴν ἐχαιρέτισα μὲ κάπως ὑπερβολικὴν οἰκειότητα. Ἐξακολουθοῦσε ὅμως νὰ προσποιῆται, ὅτι δὲν μὲ εἶδε ποτέ. Τῆς προσέφερα μιὰ σαμπάνια καὶ ἐδέχτηκε, χωρὶς νὰ τὴν παρακαλέσω δεύτερη φορά. Δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς πῶ, καὶ φυσικὰ, τῆς εἶπα μιὰ κοινὴ φρᾶσι :

— Χορεύετε πολὺ καλά.

— Εἶνε τὸ ἐπάγγελμά μου.

— Δὲν ἔχετε ἄλλο ἐπάγγελμα ;

— Γιατὶ ρωτᾶτε ;

— Ἔτσι, ἁπλῶς. Θέλετε νὰ χορέψουμε ;

— Εὐχαρίστως.

Ἐχορέψαμε μαζὺ καὶ μοῦ προκάλεσε ἕνα εἶδος ἀνεξήγητης μέθης. Ἦταν ἐλαφρὴ, ἁπαλὴ, εὐλύγιστη κ' ἐχόρευε τόσο καλὰ, ὥστε ἐνόμισα ὅτι κ' ἐγὼ εἶχα μεταβληθῆ σὲ πρώτης τάξεως χορευτήν. Μοῦ εἶπε :

— Δὲν σᾶς ἔχω ξαναϊδῆ ἐδῶ.

— Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔρχομαι. Σεῖς ἐρχόσαστε συχνά;

— Κάθε βράδυ. Ἀπόψε ὅμως εἶμαι κουρασμένη. Θὰ ἤθελα νὰ φύγω. Πηγαίνω νὰ ζητήσω τὴν ἄδεια.

Σὲ λιγάκι ξαναγύρισε. Τὸ πρόσωπό της φαινόταν πειὸ ἤρεμο.

— Ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συνοδεύσετε ;

— Πολὺ εὐχαρίστως.

Ἐβγήκαμε στὸ δρόμο, ποὺ μᾶς φάνηκε ἔρημος ἔπειτα ἀπὸ τὸ πανδαιμόνιον τοῦ ντάνσιγκ. Καθὼς ἐπηγαίναμε, δὲν ἐπροφέραμε λέξι. Ἀλλὰ γιατὶ σωποῦσε κι' αὐτή ; Ξαφνου ὅμως ἐτίναξε ἀπὸ πάνω της τὴ σιγή :

— Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ κάτι; ἠρώτησε

— Πῶς, βέβαια !

— Ἀκοῦστε με χωρὶς νὰ γελάσετε. Ἔχω τὸ λόγο σας ;

— Ναὶ' βέβαια!

— Λοιπὸν...Εἶνε κάτι...Δὲν ξέρω πῶς ν' ἀρχίσω, μὲ συγχωρεῖτε.

— Μιλῆστε ἐλεύθερα, δεσποινὶς !

— Νὰ..Ἔχω μιὰ φίλη ποὺ εἶνε κουρασμένη, πολὺ κουρασμένη ἀπὸ τὰ μπάρ, τὰ καμπαρὲ, τὰ ταμπαρὲν, τὰ ντάνσιγκ...Εἶνε φορτωμένη ἀπὸ ἀρώματα, ἀηδιασμένη ἀπὸ τὰ ποτὰ, ἀποβλακωμένη ἀπὸ τὴ σαμπάνια..Ἔχει βαρεθῆ πειὰ νὰ κάνῃ τὴν χορεύτρια γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὰ γοῦστα τῶν ἄλλων. Δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸ τεχνητὸ φῶς, ποὺ εἶνε ὁ μόνος ἥλιος τῆς νυκτερινῆς ζωῆς..Εἶνε κουρασμένη, ταπεινωμένη νὰ χρησιμεύῃ πάντα ὡς ὄργανο διασκεδάσεως τῶν ἄλλων.. Καὶ ὀνειρεύεται, μέρα καὶ νύχτα, μιὰν ἄλλη ζωὴ πειὸ ταπεινή, πειὸ ἤρεμη καὶ τίμια κι θὰ δίνε τὰ πάντα γιὰ νὰ ζήσῃ μιὰ τέτοια ζωὴ ἐδῶ στὸ Παρίσι...Ἀκοῦστε...Ἀκοῦστε με καὶ προσπαθῆστε νὰ μὲ καταλάβετε...Μπορεῖτε νὰ προσφέρετε αὐτὴ τὴ νέα ζωὴ στὸ κουρασμένο καὶ μοναχικὸ κορίτσι...Κάνετέ το αὐτὸ, σᾶς ἱκετεύω...Ἠθέλατε μιὰ σύστασι... Ἀρκεσθῆτε στὴ δική μου καὶ δῶστε τὴ θέσι σιμά σας γιὰ νὰ ἐργασθῇ σοβαρά, μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς ἀπελπισίας της...Θὰ κάμετε μιὰν ἀγαθοεργία, θὰ λευθερώσετε μιὰ σκλάβα, θὰ ξαναδώσετε τὴν ἐλπίδα, σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν ἔχασε...Εἶμαι τόσο συγκινημένη καθὼς σᾶς μιλάω γιὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλάσμα, χαμένο μέσα στὶς σκοτεινὲς νύχτες τοῦ Παρισιοῦ. ἀλλὰ εἶμαι σχεδὸν βέβαιη, ὅτι θὰ μ' ἀκούσετε καὶ θὰ θὰ κάμετε αὐτὴν τὴν χειρονομία τῆς προστασίας καὶ τῆς παρηγοριᾶς. Ἀλήθεια:...Ἀλήθεια:...

Τὰ μάτια της ἦταν δακρυσμένα. Εἶχα συγκινηθῆ κ' ἐγώ. Στὰ λόγια της ἦταν χυμένη τόση εἰλικρίνεια ὥστε δὲν μποροῦσα ν' ἀμφιβάλω ὅτι μοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

— Ἐλᾶτε αὔριο στὸ γραφεῖο μου, τῆς εἶπα.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε πάλι, ταπεινὴ καὶ ἄμεμπτη, σ' ἕνα κλειστὸ φορεματάκι. Ἐσυμφωνήσαμε ἀμέσως.

Ἔτσι ἀπέκτησα δακτυλογράφον.

DARIO NICCODEMI

Τοῦ GASTON DERYS

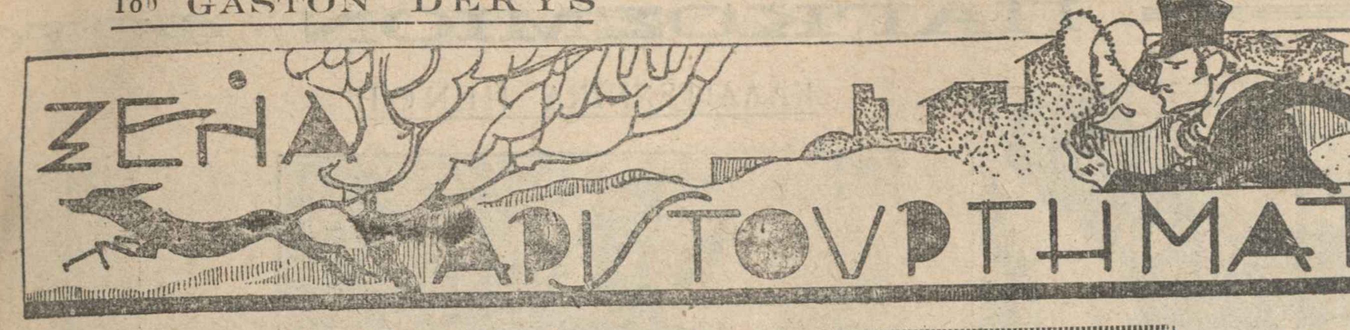

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΗΣ

Εἶχε καταντήσει πιὰ τώρα ἕνα πρόσωπο χωρὶς ἡλικία, χωρὶς χάρη καὶ δίχως ἐλπίδα. Ἤξευρε πὼς δὲν θὰ παντρευότανε πιά.

Ἡ Λουΐζα Μεϊνιὼ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ὡμορφη, ὑπῆρξε ὅμως συμπαθητικὴ μὲ κάτι γλυκὰ γκρίζα μάτια καὶ μαλλιὰ λεπτὰ μ' ἕνα γοητευτικὸ ξανθὸ χρῶμα. Ἐπερνοῦσε τὴ ζωή της μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη μοναξιά. Κανεὶς δὲν τὴν ἔβλεπε. Κανένα δὲν ἔβλεπε.

Ἡ Λουΐζα εἶχε χάσει τὸν πατέρα της ἀπὸ εἰκοσιενὸς ἐτῶν, κατὰ τοὺς πρώτους κιόλας μῆνες τοῦ πολέμου. Ἡ μητέρα της εἶχε βυθισθῆ σὲ πολὺ μεγάλη χηρεία. Τὰ καλύμματα δὲν εἶχαν φύγει ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἔπιπλα τοῦ σαλονιοῦ. Ἡ δύο γυναῖκες δὲν ἔβγαιναν παρὰ μόνον ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία.

Τὸ σπίτι εὕρισκε κάποια ἀναζωογόνηση μόνο κατὰ τὴν περίοδο τῶν διακοπῶν, τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Ροζὲ, ὁ μικρὸς ἀδελφὸς τῆς Λουΐζας, ἐρχόταν ἀπὸ τὴν πανσιὸν μιᾶς ἰδιωτικῆς ἐπαρχιακῆς σχολῆς. Ἦταν ἕνα παιδὶ λεπτοκαμωμένο καὶ εὐαίσθητο. Τοῦ εἶχαν δώσει τὴν ἐλευθερία νὰ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε.

Σὲ μερικὰ χρόνια ἡ μητέρα, καταβεβλημένη ἀπὸ τὶς θλίψεις καὶ τὴ μελαγχολία ἀρρώστησε καὶ πέθανε.

Μὲ τὶς ὑπηρεσίες ἑνὸς γηραιοῦ ζεύγους, ἑνὸς ἀνδρὸς ποὺ ἔκανε ταὐτοχρόνως καθήκοντα κηπουροῦ καὶ θαλαμηπόλου καὶ μιᾶς γυναῖκας μαγείρισσας, ἡ Λουΐζα ἔμεινε ὁλομόναχη γιὰ νὰ διοικήσῃ τὸ ἀπέραντο ἐκεῖνο σπίτι.

Ὁ Ροζὲ ἐμεγάλωσε. Ἐτελείωσε τὰς σπουδάς του. Τοῦ ἔμενε τώρα νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμα. Ἐπῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου κατοικοῦσε μαζὺ μ' ἕνα θεῖο του.

Ἐρχόταν συχνὰ νὰ βλέπῃ τὴν ἀδελφή του. Ἦταν ἄνδρας πιὰ κομψὸς, μὰ πολὺ λεπτὸς ἀκόμη, καὶ ἀφελής. Εἶχε ἀρχίσει νὰ δημοσιεύῃ καὶ στίχους, ποὺ ἡ Λουΐζα τοὺς ἐθαύμαζε. Αὐτὴ ὅμως ἡ ποιητικὴ διάθεσις τὴν ἔκαμε ν' ἀνησυχῇ σοβαρὰ γιὰ τὸν ἀδελφό της. Ἡ ποίησις δὲν ἦταν μιὰ ἐνασχόλησις βάσιμη. Ἂν ἔγραφε τοὐλάχιστον ρομάντσα, μυθιστορήματα, θεατρικὰ ἔργα!

Μιὰ μέρα, ἀφοῦ ὁ Ροζὲ ἀνεχώρησε, ἀλλάζοντας τὰ ροῦχα τοῦ σπὸρ ποὺ τὰ ἄφηνε πάντα στὸ σπίτι, ἡ Λουΐζα παρετήρησε πὼς μέσα στὶς τσέπες του εἶχε ξεχάσει μερικὰ πράγματα. Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἦταν κι' ἕνας πολὺ χονδρὸς φάκελλος. Περιεῖχε ἕνα σωρὸ γράμματα, ὅλα ὅμως γραμμένα ἀπὸ ἕνα προσεκτικὸ γυναικεῖο χέρι.

Ἐσκέφθηκε πολὺ ἕως ὅτου ἀποφασίσῃ νὰ τοὺς ρίξῃ μιὰ ματιά. Ἐν τέλει ἡ περιέργεια ὑπερίσχυσε. Ἀπὸ τὸ διάβασμα τῶν ἐπιστολῶν ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ Ροζὲ εἶχε ἐρωμένη. Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας ἦταν ἀριστοκρατικὸς, τὸ στὺλ τοῦ περιεχομένου ἐπρόδιδε μιὰ εὐγένεια. Ἐδιάβαζε κάτι φράσεις ποὺ τὴν ἔκαμαν νὰ κοκκινήσῃ. Αἰσθάνθηκε νὰ τῆς ἔρχεται μιὰ τρεμοῦλα.

Μπροστὰ στὰ μάτια της παρουσιάζονταν ξαφνικὰ ἕνας κόσμος καινούργιος, ἄγνωστος ποὺ δὲν εἶχε νιώσει ποτὲ τὴν ὕπαρξή του, ποὺ δὲν τὸν ὑποπτεύθηκε ποτὲ προηγουμένως.

Ποιὰ ἦταν ἄραγε ἐκείνη ἡ γυναῖκα;

Ἀσφαλῶς δὲν ἐφαινόταν νὰ ἦταν καμμιὰ ἐργάτρια. Τὸ γράψιμό της ἐμαρτυροῦσε μιὰ ἐξαιρετικὴ μόρφωση. Ἀπὸ μιὰ φράση τῆς ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ πατέρας της ἦταν γιατρός. Ὑπογραφόταν Λευκὴ Λεφέβρ.

Ἦταν δυνατὸν μιὰ νέα κόρη νὰ ἀνέφερε τόσα πράγματα ποὺ σχετιζόταν μ' ἕνα περιπετειῶδες παρελθὸν, μὲ μιὰ πεῖρα τῆς ζωῆς, μὲ ἀναμνήσεις ποὺ μαρτυροῦσαν ὡρισμένα πράγματα ἄγνωστα σ' ἕνα κορίτσι ἄβγαλτο ἀκόμη ;

Κάποια παράγραφος τῆς ἔδωσε τὴν ἐξήγηση: «Τὸν τελευταῖο χρόνο ποὺ ἤμουν στὸ κονσερβατουὰρ, ἡ φίλη μου Λόλα, ποὺ εἶνε παντρεμμένη τώρα...»

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Ἔπιασε νὰ τῆς γράφῃ πολλὲς φορὲς

Μιὰ θεατρίνα! Ὁ ἀδελφός της εἶχε πέσει στὰ νύχια μιᾶς θεατρίνας !

Ὁ δυστυχισμένος νέος ἦταν χαμένος. Θὰ τῆς τὸν ἔπερναν. Δὲν θὰ ξαναρχόταν πιὰ νὰ τὴν δῇ, ὁ ἀδελφός της αὐτὸς, ποὺ τῆς ἦταν ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς της, ποὺ ἦταν τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τῆς ἔμενε πάνω στὴ γῆ. Ἀλλοίμονο! Θὰ ἐπαντρευόταν κι' αὐτὸς ὅπως ἡ μικρὴ ἐκείνη φίλη τῆς Λευκῆς, ἡ Λόλα!

Σ' αὐτὴ τὴ σκέψη, αἰσθάνθηκε μέσα της μιὰ τρομερὴ καὶ δυνατὴ ζήλεια, τόσο βαθειὰ τόσο σκληρὴ, ποὺ ἔβλεπε μπροστά της τὶς λέξεις νὰ βγάζουν φλόγες καὶ νὰ τὴν καίνε. Καὶ ἡ Λουΐζα ἄρχισε νὰ ὀλοφύρεται.

Μὰ ὁ Ροζὲ μερικὲς μέρες ἀργότερα στὴ γωνιὰ ἑνὸς δρόμου, ἐσκοτώθηκε ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητικὸ ἀτύχημα.

Ὅπως τότε τὸ 1914 ἡ μητέρα της, ἔτσι κι' ἐκείνη τώρα ἐβυθίσθηκε σὲ μιὰ ἀτελείωτη ἀπελπισία. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ αἰσθαντικοῦ ἀδελφοῦ της τὴν ἔκαμε νὰ μαραίνεται. Ἐπήγαινε κάθε πρωΐ κι' ἐπροσευχόταν ἐπάνω στὸ μνῆμα του.

Ξαναδιάβαζε συχνὰ τὰ γράμματα τῆς Λευκῆς Λεφέβρ. Τὰ ἔμαθε καὶ τὰ ἔλεγε σχεδὸν ἀπ' ἔξω. Τώρα δὲν ἐζήλευε πιά. Ἀπεναντίας ἐσυμπαθοῦσε τὴν κόρη αὐτή, ποὺ εἶχε ἀγαπήσει τόσο πολὺ τὸν ἀδελφό της καὶ ποὺ κι' ἐκεῖνος τῆς εἶχε ἀνταποδώσει τὸν πιὸ ἀνιδιοτελῆ ἔρωτά του. Γιατὶ δὲν εἶχε συναντήσει πουθενὰ στὴν ἀλληλογραφία του, νὰ ἀναφέρεται ἔστω καὶ μιὰ φράση γιὰ χρήματα.

Πόσο θὰ εἶχε ὑποφέρει κι' ἐκείνη, πόσο θὰ ἔκλαιε ! Μήπως δὲν ἦταν ὅμοιά της. ἀφοῦ κι' ἐκείνη ἔκλαψε, ἀφοῦ κι' ἐκείνη εἶχε ὑποφέρει; Εἶχε πλάσει στὴ φαντασία της, τὸ πιὸ ἰδανικὸ πορτραῖτο γιὰ τὴν Λευκὴ Λεφέβρ. Κοντὰ σ' αὐτὴν ὁ Ροζὲ θὰ γινόταν μιὰ μέρα ἕνας πολὺ μεγάλος ποιητής. Θὰ ἐνεσάρκωνε αὐτὴ τὶς ἡρωΐδες τῶν ἔργων του. Θὰ εἶχε δίκηο ἀσφαλῶς, ὅταν ὁ ἀδελφός της μιὰ μέρα τῆς εἶχε πεῖ: Τώρα τελευταῖα ἀνεβαίνουν στη σκηνὴ ὅλο κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν.

Ἡ Λουΐζα ἀγόρασε ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ σταθμοῦ μερικὰ θεατρικὰ περιοδικά. Ἐπῆγε ἔπειτα στὸ Παρίσι γιὰ νὰ δῇ τὴν Λευκὴ Λεφέβρ. Ὁ Ροζὲ θὰ τῆς ἐσυγχωροῦσε νὰ πάῃ στὸ θέατρο, παρ' ὅλο τὸ πένθος της, ἀφοῦ θὰ χειροκροτοῦσε τὴ φίλη του. Ὅταν τὴν εἶδε ἀντελήφθηκε ὅλες τὴς χάρες της : ὀμορφιὰ, σκέρτσο, ταλέντο.

Ἐπρομηθεύθηκε μερικὲς εἰκόνες της καὶ τὶς ἔβαλε πλάϊ στὶς φωτογραφίες τοῦ Ροζέ.

Ἔκτοτε ἐπήγαινε πολὺ συχνὰ στὸ Παρίσι καὶ παρακολουθοῦσε τὶς παραστάσεις της. Εἴκοσι φορὲς εἶχε ἀρχίσει ἕνα γράμμα γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὴν Λευκὴ νὰ δεχθῆ ἕνα ραντεβοῦ της. Εἴκοσι φορὲς ἔσκισε τὰ γράμματα αὐτά. Δὲν τολμοῦσε. Ἡ λέξεις, τρομαγμένες ἔφευγαν ἀπὸ τὴν πέννα της.

Ἐπὶ τέλους, δὲν κρατήθηκε καὶ μιὰ Κυριακὴ ἐπερίμενε τὴ Λευκὴ Λεφέβρ στὴν ἔξοδο τῶν ἠθοποιῶν.

Ἐπροχώρησε πρὸς συνάντησίν της, καὶ τῆς εἶπε ταπεινὰ, μὲ μιὰ φωνὴ τρεμάμενη καὶ φοβισμένη.

— Εἶμαι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ροζὲ Μεϊνιώ!

— Ροζὲ Μεϊνιώ; Δὲν τὸν ξεύρω....Τί θέλετε νὰ πῆτε;

Ἔβγαλε τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν τσάντα της.

— Ὁ Ροζὲ Μεϊνιὼ...ποὺ τοῦ ἐγράψατε αὐτὰ τὰ γράμματα....

— Ἄ, ναὶ, τὸ καϋμένο τὸ παιδὶ ποὺ πέθανε ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητικὸ ἀτύχημα! Ἤμασταν καλοὶ φίλοι. Πολὺ εὐγενικὸ παιδί. Ἦταν τὸ φλέρτ μου. Εἴχαμε μάλιστα κι' ἀλληλογραφήσει...Ὕστερα τὸ πρᾶγμα ἐσταμάτησε ὡς ἐκεῖ.

— Δὲν μποροῦσε νᾶταν μόνο ἕνα φλὲρτ. Τὰ γράμματα αὐτὰ δείχνουν...

— Ὤ ξεύρετε, στὰ θέατρα, ὅλα μεγαλοποιοῦνται. Ἄλλως τε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἤμουν ἀρχαρία, πόλις ἐντειμπουτάριζα. Ἤμουν αἰσθηματίας...Μὰ γιατὶ κλαῖτε ;

Ἡ Λουΐζα ἔκλαιγε γιὰ τὸ γκρέμισμα τοῦ ὡραίου της ὀνείρου. Τῆς ἐφαινόταν σὰν νὰ ἔχανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ...γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν ἀδελφό της!...

ΓΚΑΣΤΟΝ ΝΤΕΡΥΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤ[…]ΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

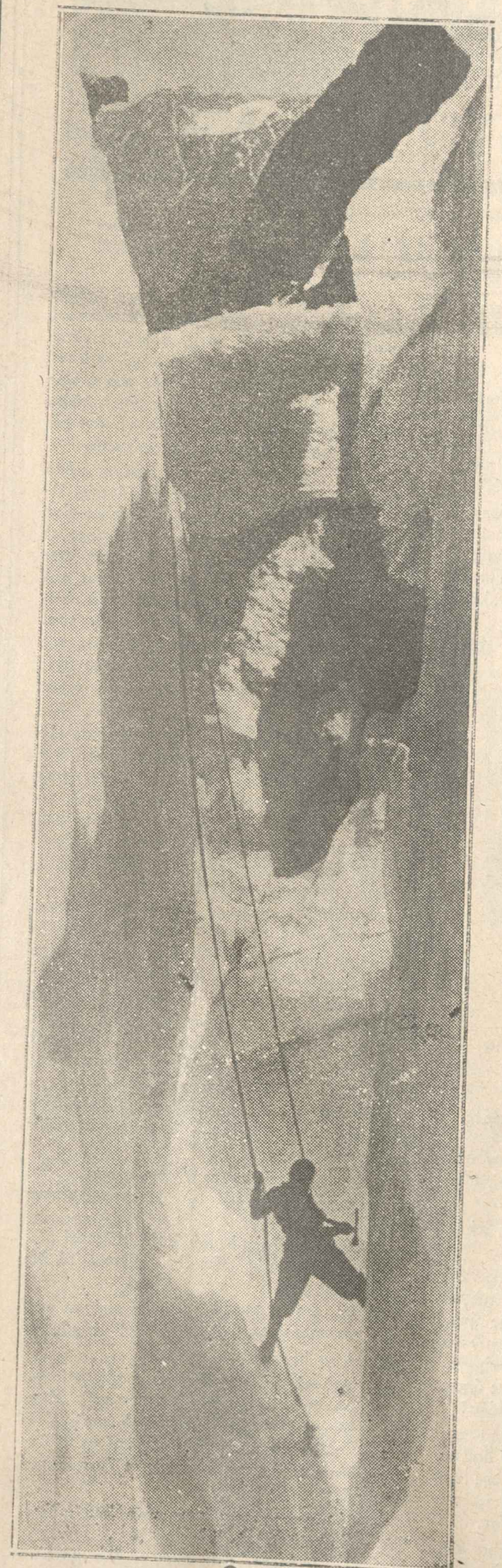

Ἡ ἀνάβασις εἰς τὰς ἀποκρήμνους χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τῶν Ἄλπεων εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνος. Μίαν ἰδέαν τῶν κινδύνων λαμβάνει κανεὶς ἀπὸ τὴν εἰκόνα αὐτήν, ἡ ὁποία παρουσιάζει ἕνα ἀλπινιστὴν προσπαθοῦντα ν' ἀναρριχηθῇ εἰς μίαν κορυφήν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

Ἡ διάσημος Ρωσσὶς χορεύτρια Παύλοβα ὁ θάνατος τῆς ὁποίας κατεσυνεκίνησε τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Κατὰ τὴν κηδείαν της 25 χορεύτριαι τοῦ μπαλέττου ἐλιποθύμησαν.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ὁ ὑψηλότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ Τζάϊκυ Ἔρλυς, ὁ ὁποῖος ζῇ ἀπὸ τὸ...ὕψος του, ἐμφανιζόμενος εἰς ενα θίασον ποικιλιῶν εἰς τὸ Λονδῖνον. Τὸ ἀνάστημά του εἶνε δύο μέτρα καὶ 40 ἑκατοστά.

[…]ΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ

Ἡ ἐπιδ[…]λιστείων ἔφθασε καὶ μέχρι τῆς Κίνας. Ἰδοὺ ἕξ ὡραῖες Κινέζ[…]θον μέρος εἰς ἕνα διαγωνισμὸν καλλονῆς, γενόμενον εἰς Σαγκά[…]ς ὅτι ἡ Κινεζοποῦλες αὐτὲς ὁμοιάζουν κατά τι μὲ μερικὰς ὑποψη[…] παρουσιάζονται καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς μας διαγωνισμούς.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΓΑΜΠΩΝ

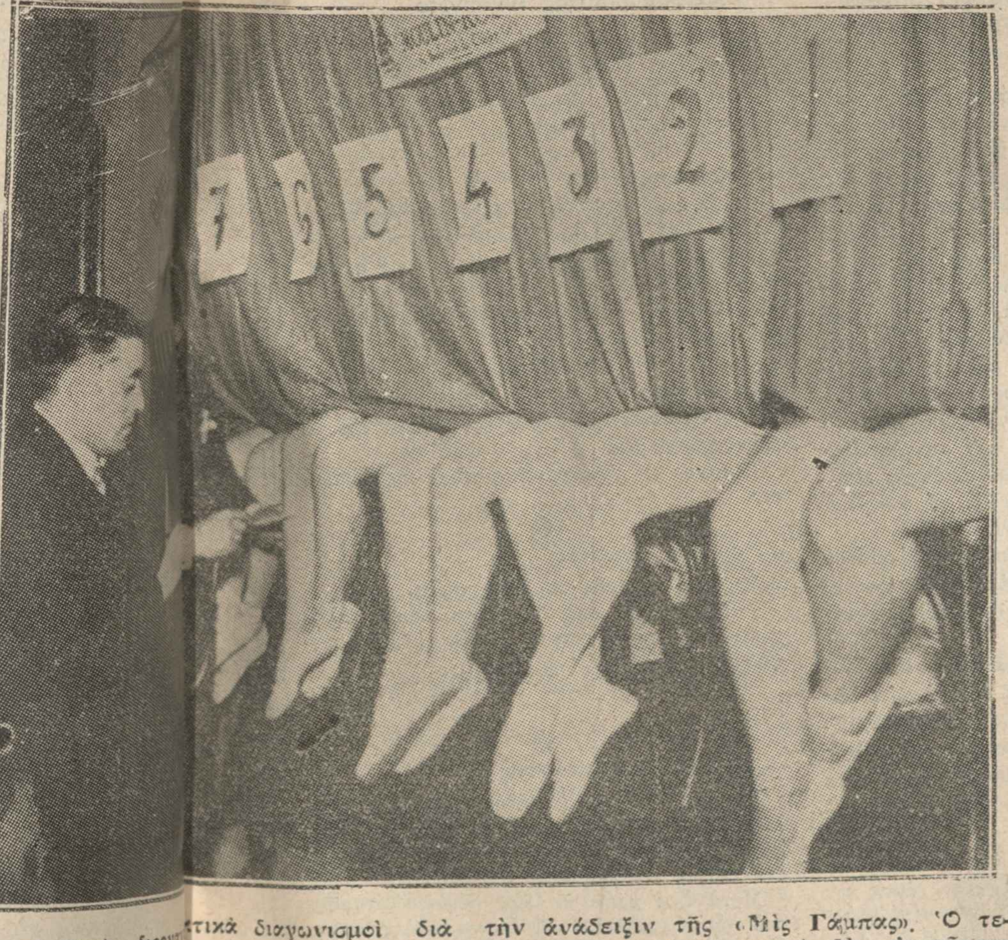

Εἰς τὸ Παρίσι διοργ[…]τικὰ διαγωνισμοὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς «Μὶς Γάμπας». Ὁ τελευταῖος διαγωνισμὸς […] τὸ «Μουλὲν Ρούζ», ὅπως βλέπετε δὲ οἱ κριταὶ δὲν ἀρκοῦνται μόνον εἰς τὴν διὰ τ[…] διαπιστῶσιν τῶν καλλιτεχνικῶν κνημῶν, ἀλλὰ κρατοῦν καὶ...διαβήτην. Τὸ ὑπόλοιπον […] διαγωνιζομένων εἶνε ἀποκεκρυμμένον, δια νὰ μὴ ὑπάρχῃ φόβος μεροληψίας.

ΤΑ ΣΠΟΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

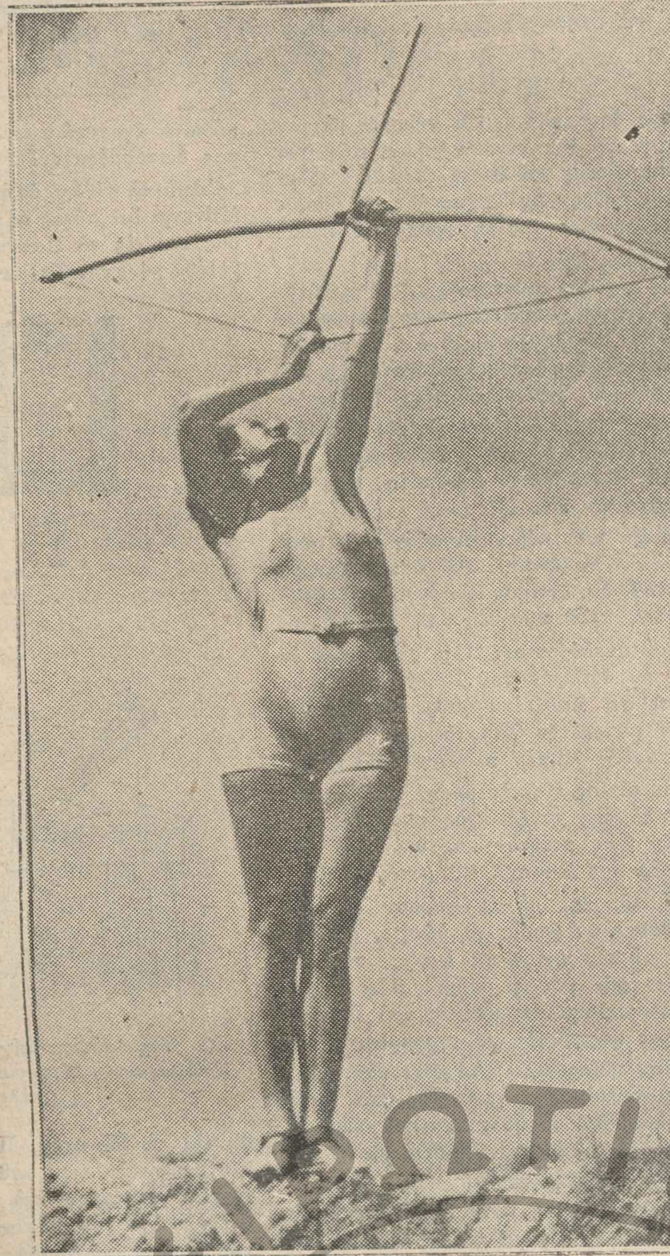

Αἱ Γερμανίδες δὲν παραλείπουν κανένα μέσον κατάλληλον διὰ τὴν ἐκγύμνασιν τοῦ σώματός των. Εἰς τὴν Γερμανίαν, αἱ γυναῖκες ἀσκοῦνται καὶ εἰς τὸ τόξον, διότι ἡ ἄσκησις αὐτη ἐκγυμνάζει ὁλόκληρον τὸ σῶμα.

ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΞΙΦΟΜΑΧΟΙ

Ἀφοῦ αἱ γυναῖκες ἐμιμήθησαν εἰς ὅλα τοὺς ἄνδρας, τώρα ἀσχολοῦνται καὶ εἰς τὴν ξιφομαχίαν. Οἱ ἄνδρες ἐμονομάχουν ἄλλοτε διὰ τὴν καρδίαν μιᾶς γυναικός. Θὰ πράξουν ἄραγε τὸ ἴδιο καὶ αἱ γυναῖκες χάριν ἑνὸς....ἀνδρός ;

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ — ΤΟΥ κ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

ΚΑΛΟΓΗΡΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Αἱ καλογηρικαὶ ἁμαρτίαι. — Παφνούτιες κατὰ Ἀγαθαγγέλου.—Τὸ πόθεν ἔσχες.—Πῶς ἐσπούδαζαν θεολογίαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Θὰ σᾶς ἀπασχολήσω καὶ σήμερον μὲ τὸν Παφνούτιον καὶ τὸν Ἀγαθάγγελον, τοὺς δύο χριστιανικωτάτους καὶ θεοφιλεστάτους καλογήρους τῆς μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλεσαν τὸ θέμα τοῦ προηγουμένου σημειώματός μας.

Μετὰ τὸν πρῶτον καυγᾶν ἐπηκολούθησε δεύτερος. Ὁ Ἀγαθάγγελος ἀπήντησε διὰ φυλλαδίου εἰς τὸν Παφνούτιον καὶ ὁ Παφνούτιος ἐπανέρχεται δριμύτερος διὰ νὰ ξετινάξῃ τὸν συνάδελφόν του Σύμβουλον τῆς Μονῆς. Ὁ Ἀγαθάγγελος φαίνεται, ὅτι εἰς τὸ φυλλάδιόν του (τὸ ὁποῖον δυστυχῶς δὲν ἔχομεν, κατηγορεῖ τὸν Παφνούτιον ἐπὶ πενίᾳ. Καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπαντᾷ :

«Ὁ πατήρ σου, κύριε Ἀγαθάγγελε, οὔτε ἔμπορος, οὔτε κτηματίας, ἀλλ' ὁ πτωχότερος τῶν ἐν Βελᾷ ἦν, ἔντιμον μὲν ἔργον τοῦ βουκόλου ἔχων, ἀλλὰ συνήθως οἱ πτωχότεροι τοῦ χωρίου ἀναδέχονται. Ὅτε δὲ ἔφερον ἐν τῇ μονῇ τὸν ἀδελφόν σου Γεώργιον, καλῶς ἐνθυμοῦμαι ὅτι πτωχείαν ὀδυρώμενος παρεκάλει τὸν μακαρίτην Χριστόφορον ἵνα τὸν δεχθῇ. Βεβαίως λοιπὸν πλοῦτον ἐκ τῆς πατρικῆς σου οἰκίας εἰς τὴν μονὴν οὐκ ἔφερες. Ἀπῆλθες δὲ τῆς μονῆς πρὸς σπουδὴν, πωλήσας πᾶν ὅ,τι κινητὸν καὶ ἀκίνητον ἀπὸ τὸν γέροντά σου Ραφαὴλ ἐκληρονόμησας.

»Ἐπανῆλθες καὶ σὲ ἐφόρτωσαν εἰς τὴν μονὴν διδάσκαλον χωρὶς νὰ δώσῃς, οὔτε ἐξετάσεις, οὔτε πτυχίον νὰ λάβῃς, οὔτε τὸ κάτω-κάτω γράμματα νὰ μάθῃς, ἀλλὰ συνταράξας πολλάκις καὶ παραδόσεις τοῦ Πανεπιστημίου καὶ καθηγητὰς καὶ γραμματεῖς αὐτοῦ καὶ ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν κλπ. κλπ. καὶ τέλος ἀνυπόφορος γενόμενος καὶ ὅλως ἀνοικονόμητος διὰ τὸ ἦθος σου καὶ οὐδὲ νὰ ζήσῃς ἀλλαχοῦ δυνάμενος. Ἐλθὼν δὲ ἔκαμες καὶ τὴν μονὴν αὐτὴν ῥόϊδο.

»Διδάσκαλος, ἐν τῇ μονῇ ἐκέρδισες ὀκτὼ περίπου χιλιάδας δραχμῶν. Ἐκ τούτων καὶ ἐξώδευες, καὶ εἰς τὸν συγχωριανόν σου Ράφτην χιλιάδας ἀρκετὰς δραχμῶν, χρέος τῶν συγγενῶν σου, ἐπλήρωσες. Ἔχεις ἤδη εἰκοσιπέντε περίπου στρέμματα σταφίδος, λαμπρὰν ἔπαυλιν, παρὰ τὴν μονὴν, χοιροκομεῖον τῆς ἐκλογῆς καὶ διαθέσεώς σου ἐν τῷ ἀλευρομύλῳ τῆς μονῆς, τάπητας καὶ ἐνδύματα πολυτελῆ. μόνος δὲ τῶν ἐν τῇ μονῇ κλίνην ἐκ μετάλλου δίκην χρυσοῦ ἀποστίλβοντος, ἔτι δὲ σκεύη οἰκιακὰ, χρήματα κλπ. Πόθεν πάντα ταῦτα ἀπέκτησες ;

»Ἀνέγνωμεν ἐν φυλλαδίῳ, πραγματευομένῳ εἰδικῶς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ σου Πολυκάρπου κλοπὴν τοῦ ἀλεύρου τῆς μονῆς, καὶ τὸν ὑπὸ σοῦ ἐπ' ἐκκλησίας διὰ τῶν ἀχράντων παθῶν ἀφορισμὸν, διότι ἕτεροι μοναχοὶ ἀφαιρέσαντες ἀπὸ τοῦ ἱερομονάχου Πολυκάρπου τὸν ἄλευρον λάθρα ἐσκόρπισαν αὐτὸν νυκτὸς εἰς τὴν θύραν σου, ἀτιμώρητον τὸν ἱερομόναχον κλέπτην ἀνεψιόν σου ἀφήσαντος, ἀφήσαντος, ἀνέγνωμεν, λέγομεν, ὅτι τότε καταφρονῶν οἱονεὶ τὰ γιγνόμενα, ἔλεγες κομπάζων: «Ἑκατοστάρικα ἔμαθες νὰ κλέπτῃς καὶ ὄχι ἀλεύρι!» Ἄρα κλέπτων τὰ καθιερωμένα, τὰ ἀνήκοντα εἰς ἡμᾶς, πλούσιος διὰ τῶν ἡμετέρων γενόμενος ὀνειδίζεις ἡμᾶς!

»Ἀλλὰ καὶ ποῦ νὰ γινώσκεις ὅτι ἡμεῖς ἐκαταντήσαμεν εἰς τόσῳ δεινὴν πτωχείαν, ἐνῷ ἡμεῖς ἐσμὲν εὐχαριστημένοι εἰς τὴν θέσιν μας, καὶ μάλιστα ἐνῷ οὔτε τὸ βαλάντιόν σας πώποτε ἀνησυχήσαμεν, οὔτε τὴν τράπεζάν σας διεταράξαμεν;»

Ἀπὸ τὴν ὅλην ἀφήγησιν τοῦ Παφνουτίου ἐξάγεται ὅτι αὐτὸς ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς σπουδάς του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν μετέβη εἰς τὴν Γερμανίαν ὅπου ἐτελειοποιήθη εἰς τὸ Μόναχον.

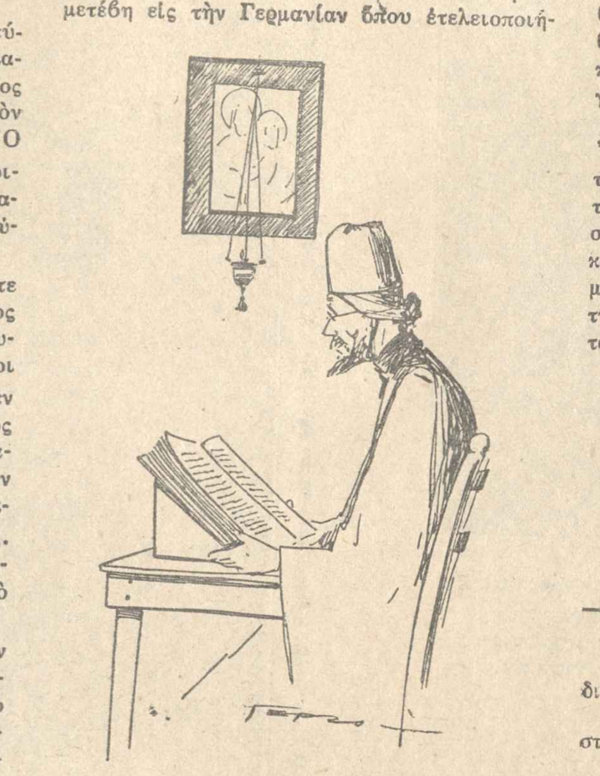

Ὁ Παφνούτιος εἶχε γράψει βιβλίον ὁλόκληρον ἐναντίον τοῦ Ἀγαθαγγέλου

Προσάγει μάλιστα καὶ πιστοποιητικὰ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Μονάχου ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐμφαίνεται ὅτι ἦτο ὄχι μόνον ἐπιμελὴς ἀλλὰ καὶ ἠθικὸς καὶ ἥσυχος σπουδαστής. Ὥστε φαίνεται ὅτι ὁ συναγελασμός του μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους καλογήρους τὸν διέφθειρε μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ γράφῃ τὰ φυλλάδια αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἂν ἀποκαλύπτουν τὴν ἀχρειότητα τοῦ πατρὸς Ἀγαθαγγέλου, ταπεινώνουν ὅμως καὶ ἐξευτελίζουν τὸ μοναχικὸν ἀξίωμα. Διότι ὁ μέλλων νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἑλληνικῶν μονῶν δὲν μπορεῖ νὰ παρατρέξῃ τὸ περίεργον αὐτὸ φυλλάδιον τοῦ πατρὸς Παφνουτίου, ὁ ὁποῖος μὲ τόσην ὠμότητα εἰκονίζει τὴν καλογηρικὴν ζωὴν εἰς τὰ ἑλληνικὰ μοναστήρια πρὸ ἑξῆντα ἐτῶν.

Τελειώνω μὲ μίαν θαυμασίαν παράγραφον τοῦ Παφνουτίου δίδοντος εἰκόνα τῆς φοιτητικῆς ζωῆς τοῦ ἀντιπάλου του Ἀγαθαγγέλου εἰς τὰς Ἀθήνας ;

«Νομίζεις ὅτι τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου, ὅπου ἐσπούδασε εἶνε σὰν τὸ τῶν Ἀθηνῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπέτας τὸ καλλυμαύχιον ἐπὶ τῶν θρανίων καὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς σου, ὥσπερ ἵππου δρομαίως φερομένου, ἀνατινασσομένων, ἀνεσκομβώνεσο καὶ προσεκάλεις ὁτὲ μεν τὸν καθηγητὴν, ἄλλοτε δὲ τὸν γραμματέα τοῦ Πανεπιστημίου εἰς γρονθοκοπήματα καὶ συνέρρεον οἱ φοιτηταὶ καὶ ἐπληροῦντο θεαμάτων τά τε παράθυρα καὶ αἱ θύραι τῶν δωματίων, καθάπερ εἰς τὰ ἀμφιθέατρα τῶν παλαιῶν Ρωμαίων, ἵνα ἴδωσι σὲ κονιζόμενον ὡσεὶ θηριομαχίαν, σὲ τὸν θεολόγον του μπελᾶ ;»

Ἐδῶ πλέον εἶνε καιρὸς νὰ σταματήσωμεν. Ἀλλοίμονον ἂν ἠκολουθοῦμεν τὸν Παφνούτιον εἰς τὸν κατὰ Ἀγαθαγγέλου φιλιππικόν του. Θὰ ἔπρεπε νὰ παραθέσωμεν καὶ τὰς 70 σελίδας τοῦ ψυχοφελεστάτου καὶ χριστιανικωτάτου φυλλαδίου του. Καὶ οἱ ἀναγνῶσται μας εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἀρκετὰ ἀηδίασαν μὲ τὴν βρωμερότητα τῶν ἀνωτέρω ἀποσπασμάτων.

ΚΩΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΚΩΜΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Εἰς ἀκατάλληλον στιγμὴν

Ἡ μαμμὰ πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν.

—Εἴπατε εἰς τὸν κύριον ὅτι ἔγινε πατέρας διδύμων ;

—Ἀκόμα ὄχι. Δὲν βρῆκα κατάλληλον τὴν στιγμήν. Ὁ κύριος ξυρίζεται...

—Ἑκατομμυριοῦχος ἰνκόγνιτο

—Ἔχω ἕνα φίλον, ὁ ὁποῖος διάγει ὡραία ζωὴν, κάθε μέρα τρέχει μὲ αὐτοκίνητον καὶ ἔχει τὶς τσέπες γεμᾶτες λεπτά.

—Ἔχεις λοιπὸν φίλον ἑκατομμυριοῦχον ;

—Ὄχι! εἶναι εἰσπράκτωρ τῆς Πάουερ.

—Ταυτολογία

Ὁ σύζυγος πρὸς τὴν νεαρὰν σύζυγόν του.

—Αὐτὸ τὸ γλύκυσμα δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὰ γλυκύσματα ποῦ φτιάνει ἡ μητέρα μου.

—Αὐτὸ τῆς τὸ εἶπα καὶ ἐγὼ τὸ πρωὶ ποῦ τὸ ἔφερε !

—Ἐλάττωμα

Ἐκεῖνος—Τὸ ψεύδεσθαι δὲν ἀνήκει εἰς τὰ ἐλαττώματά μου.

Ἐκείνη. — Ἀπεναντίας, εἶναι προτέρημά σου.

—Ὄνομα γνωστόν

Ὁ ἐκδότης πρὸς τὸν συγγραφέα.

—Τὸ βιβλίον σας δὲν εἶναι κακόν, ἀλλὰ κατὰ κανόνα δημοσιεύω βιβλία μόνον συγγραφέων γνωστοῦ ὀνόματος.

—Ὡραῖα! Τὸ ὄνομά μου εἶναι Γνωστόπουλος.

—Ἐπικίνδυνος πελάτης

Εἰς ἕνα ἐξοχικὸν ἑστιατόριον ἐκάθησε ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔφαγε μισὴν γαλοποῦλαν, ἐπέταξε τὰ κόκκαλα ἀπ' τὸ παράθυρο σ' ἕνα σκῦλο, ποῦ περνοῦσε ἀπ' ἔξω.

Μετὰ ἕνα χρόνο ὁ ἴδιος κύριος ξαναπῆγε στὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἄκουσε, μόλις μπῆκε, τὸν ἑξῆς διάλογο μεταξὺ τῆς μαγείρισσας καὶ τοῦ γκαρσονιοῦ.

—Πρόσεχε, ξαναῆλθε πάλι αὐτὸς ποῦ ἔφαγε πέρυσι τὴν γαλοποῦλα μαζὺ μὲ τὰ κόκκαλα.

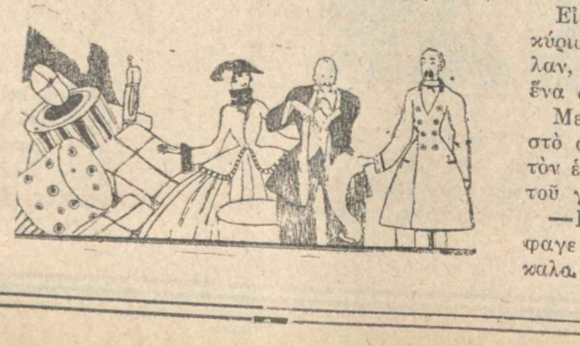

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΒΑΡΛΙΓΚ

Δραματικὸν μυθιστόρημα τοῦ Ἄγγλου συγγραφέω: ΚΑΡΛΤΟΝ ΝΤΑΙΒΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—(Ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἀρκετὰ περιπετειώδη ζωὴ στὴν Ἀμερική, ὅπου εἶχε πάῃ γιὰ νὰ κάμῃ περιουσία, ὁ Κράνλεϋ Μπέβερτον ἐπιστρέφει στὴν πατρίδα του, Ἀγγλίαν, περισσότερο ἀπογοητευμένος ἀπὸ πρίν. Ἀποβιβάσθηκε στὸ Σούθαμπτον μὲ δύο λίρες καὶ κἄτι σελίνια στὴν τσέπη καὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ πεζὸς στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ εἰσιτήριο. Στὸ δρόμο, γίνεται μπροστά του ἕνα αὐτοκινητιστικὸ ἀτύχημα. Ἡ κυρία ποὺ ἦταν μέσα στὸ αὐτοκίνητον, διώχνει τὸν σωφφέρ της ποὺ ἦταν μεθυσμένος, καὶ πέρνει στὴν ὑπηρεσία της τὸν Μπέβερτον ποὺ τὴν ἐβοήθησε καὶ ξέρει καλὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σωφφέρ.

Πηγαίνουν σὲ μιὰν ἔπαυλι, ὅπου μαθαίνει ἀργότερα ὅτι ἀνήκει στὸν διάσημον φρενολόγον δόκτωρα Βάρλιγκ ποὺ ἀσχολεῖται μὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις φρενοπαθείας. Ἡ γυναῖκα, ποὺ τὴν λένε κυρία Φέλντερ, φαίνεται ὅτι εἶνε οἰκονόμος του. Στὴν ἔπαυλι εἶνε καὶ ὁ κηπουρὸς Γιάννης πολὺ περίεργος τύπος, ἀπαρηγόρητος γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ πρώτου σωφφὲρ, τοῦ Ἄλφ. στὸν ὁποῖον ἦταν πολὺ ἀφοσιωμένος. Πολὺ πειὸ παράξενος, πραγματικὰ τρελλὸς, εἶνε ὁ μάγειρας Μπόμπο.

Μιὰ μέρα, ἔφεραν στὴν ἔπαυλι μιὰν ὥμορφη νέα, τὴν δεσποινίδα Σούθερφορντ, ποὺ τὴν συνώδευε ὁ κηδεμόνας της Κέντερ, γιὰ νὰ ὑποβληθῇ σὲ εἰδικὴ θεραπεία ἀπὸ τὸν δόκτορα Βάρλιγκ.

Ὅσον προχωρεῖ ὁ καιρὸς, ὁ Μπέβερτον καταλαβαίνει ὅτι βρίσκεται σ' ἕνα πραγματικὸ φρενοκομεῖο καὶ ὅτι ὁ πειὸ τρελλὸς ἀπ' ὅλους εἶνε ὁ δόκτωρ Βάρλιγκ. Πράγματι, ὁ τελευταῖος αὐτὸς διατείνεται, ὅτι ἀνεκάλυψε στὸν ἀνθρώπινον ἐγκέφαλον ἕνα μυστηριῶδες κύταρον, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μποροῦσε νὰ μεταβάλῃ ὅλον τὸν κόσμο σὲ ὑπερανθρώπους. Μὲ τὰ ἐπικίνδυνα πειράματά του ὅμως, ἀποβλάκωσε τὸν κηπουρὸν Γιάννη καὶ τὸν μάγειρον Μπόμπο. Τώρα θέλει νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸνΜπέβερτον, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει, γιατὶ ὁ νέος εἶνε πολὺ προσεκτικὸς, ἐνῷ συγχρόνως ἐπιβλέπει ὅσον μπορεῖ τὴν δεσποινίδα Σούθερφορντ, ἀπὸ τὸν φόβον μήπως πάθῃ καὶ αὐτὴ τὰ ἴδια).

('Η συνέχεια)

— Ὄχι. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Εἴσαστε πολὺ λεπτὴ ὥστε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς χρησιμοποιήσω στὰ πειράματά μου. Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ὑγεία καὶ δύναμι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τῶν τρελλῶν. Θὰ σᾶς βρῶ ἕνα καλὸν σύζυγον, ἀφοῦ παντρευθῶ τὴν Γιαννούλαν Σούθερφορντ.

— Δὲν εἶνε σωστὸ...ἐψιθύρισεν ἡ γυναῖκα.

— Ὅταν πρόκειται γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς ἐπιστήμης ὅλα εἶνε σωστά! ἐφώναξεν ὁ Βάρλιγκ. Ἕνας σκύλος καὶ ἕνας ἄνθρωπος ἔχουν τὴν ἴδια ἀξία γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Ὅταν ἐπιτύχω αὐτὴ θὰ γίνῃ γυναῖκα μου, καὶ ὁ Κέντερ θὰ ὑποταγῇ σ' ἐμένα σὰν σκύλος. Αὐτὸς τὴν ἤθελε γιὰ τὸν ἀνεψιό του, ἤθελε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ καὶ νὰ τῆς φάῃ ὅλη τὴν περιουσία ! Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε γιὰ σᾶς ;

Ὁ γιατρὸς τὴν ἐκύτταξε πονηρά.

— Σεῖς εἴσαστε ὁ μαγνήτης μου, ὁ πολικὸς ἀστήρ. Ξέρετε τὰ αἰσθήματά μου ἀπέναντί σας. Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος...Πῶς ἐγνωρίζατε ὅτι τὸ παιδὶ....Δὲν ἤμουν τότε φίλος σας ὅπως τώρα; Καὶ ἡ ἀστυνομία...Ἀλλ'ἀρκεῖ πειὰ μὲ τὶς σκέψεις αὐτές. Πηγαίνετε τώρα νὰ μοῦ στείλετε τὸν Μπέβερτον.

Ἂν καὶ ἡ γυναῖκα ὑπάκουε σ' αὐτὸν, τὸν ἐμισοῦσε κατὰ βάθος. Ἀλλὰ ὅταν βρισκόνταν μπροστά του ὅλη ἡ θέλησίς της ἐκουρελιάζετο. Ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτουμένη δύναμι. Ποιὰ σατανικὴ δύναμι εἶχεν ἀσκήσει ἀπάνω της γιὰ νὰ τὴν καταντήσῃ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ;

Βρῆκε τὸν Μπέβερτον καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὁ γιατρὸς τὸν περίμενε στὸ γραφεῖο του.

— Δὲν βγαίνετε πειὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητο, κυρία ; τῆς εἶπε μὲ τὴν μεγαλείτερη εὐγένεια. Ἡ δεσποινὶς Σούθερφορντ δὲν εἶνε καλύτερα τώρα ;

Ὁ Μπέβερτον ἐσκέπτετο τὰ παράξενα αὐτὰ πράγματα

— Ὁ γιατρὸς νομίζει ὅτι ἡ ἀνάπαυσις θὰ τὴν κάμῃ καλά.

—Αὐτὸς βέβαια θὰ ξέρῃ καλύτερα. Ἐνόμιζα ὅμως...

— Ἐδῶ δὲν ἔχει κανεὶς γνώμην.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, μιὰ σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ τῆς γυναικός. Αὐτὸς ὁ νέος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ γιά...Ἦταν ἄνθρωπος μὲ δυνατὸν χαρακτῆρα, ἂν καὶ ὄχι τόσο συνετός. Δὲν εἶχε κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς γυναῖκες, καὶ ἴσως νὰ μὴν εἶχε κανένα σκοπὸ στὴ ζωή του. Ἀλλὰ ἡ σκέψη αὐτὴ διαλύθηκε ἀμέσως.

— Δὲν πρέπει νὰ σὲ περιμένῃ πολὺ ὁ γιατρὸς, τοῦ εἶπε μόνον.

Ὁ γιατρὸς τὸν ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλην ἐγκαρδιότητα, καὶ τὸν κύτταξε μὲ βλέμμα ἐρευνητικό.

— Λοιπὸν, Μπέβερτον, γιατὶ δὲν ἦλθες νὰ μὲ ἰδῇς ;

— Δὲν τὸ νόμισα ἀπαραίτητο, γιατρέ μου.

— Πῶς! Ἕνας ἄρρωστος...

— Δὲν ἤξερα ὅτι εἶμαι ἄρρωστος, ἀφοῦ δὲν αἰστάνθηκα ποτὲ τὴν ἀνάγκη ἑνὸς γιατροῦ.

— Ὅλοι ἔχουν ἀνάγκη γιατροῦ. Ἄλλωστε γιατὶ πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι; Εἶσαι βλάκας, Μπέβερτον, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στὸν κόσμο. Ἐπῆρες τὸ φάρμακο ;

— Μάλιστα, πολὺ κανονικά.

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, ἐπλησίασε τὸν Μπέβερτον, τοῦ ἐξήτασε τὸν σφυγμὸ, τὰ μάτια, τὴν καρδιὰ, καὶ δὲν φάνηκε εὐχαριστημένος.

— Μοῦ κάνεις κατάπληξιν, εἶπε. Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν παρέλειψες τὶς ὁδηγίες μου ; Πρέπει νὰ γίνῃς τελείως καλά. Ὅταν σοῦ φύγῃ αὐτὴ ἡ μικρὴ ἐνόχληση ποὺ ἔχεις στὸ μυαλό, θὰ γίνῃς τέλειος ἄνθρωπος.

— Ποιὰν ἐνόχλησι στὸ μυαλό ; Δὲν αἰσθάνομαι καμμιὰν ἐνόχληση γιατρέ μου.

— Φαντάζεσαι, ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος στὸν κόσμο ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τέτοιαν ἐνόχλησι ; Κανένας ἄνθρωπος δὲν εἶνε τελείως καλὰ στὸ μυαλό του. Καὶ εἶνε πολλὲς ἡ ἀσθένειες τοῦ μυαλοῦ. Μεγαλοφυΐα, ποίηση, γλυπτική, μουσική, μαθηματικὰ, ἐπιληψία, ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἀσθένειες τοῦ ἐγκεφάλου. Ἀφιέρωσα ὅλη τὴ ζωή μου γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσω αὐτό. Ὁ νοῦς, ἡ ψυχή, ἡ μνήμη, ἡ αἰσθήσεις, τί εἶνε; Ὅλοι ἔχουμε τὴν σκέψη ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐγεννηθήκαμε. Αὐτὸς ὅμως ποὺ θὰ βρῇ τὸ μυστικὸ, θὰ καθυποτάξῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμο.

Τότε ἀκριβῶς ἔσβυσε καὶ ἡ τελευταία ἀμφιβολία τοῦ Μπέβερτον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶνε τρελλός. Ἕνας ἐπιστήμων, ποὺ ἔγινε τρελλὸς μελετῶντας τὴν τρέλλα. Ὁ Μπόμπο ἦταν ἐπίσης τρελλὸς, καὶ ἡ κυρία Φέλντερ...Ὄχι, αὐτὴ δὲν ἦταν τρελλὴ ἀλλὰ θὰ μποροῦσε νὰ γείνῃ. Καὶ ἡ ἄλλη, ἡ νέα ποὺ ἦταν κλεισμένη τώρα στὸ δωμάτιό της... Ἀνετρίχιασε. Αὐτὴ ἡ νέα, στὰ χέρια τοῦ Βάρλιγκ, τοῦ μεγάλου φρενολόγου...

— Μὴν ἀνησυχεῖς, Μπέβερτον, θὰ γίνῃς καλὰ, τελείως καλὰ, τοῦ εἶπεν ὁ γιατρὸς μ' ἕνα χαμόγελο.

— Σὰν τὸν Μπόμπο ;

Τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ πέταξαν φλόγες. Ἔγινε φιλύποπτος. Ἔπειτα εἶπε :

— Κἄποτε ἦταν κι' αὐτὸς καλά. Πρέπει ὅμως νὰ καταλάβῃς ὅτι οἱ λίγοι κυβερνοῦν τοὺς πολλούς. Οἱ ἱκανότεροι κατορθώνουν πάντα νὰ ἐπιβληθοῦν. Εἶδες ποτὲ ἕνα φάρο νὰ σκορπίζῃ τὸ φῶς του σὲ μιὰ τρικυμισμένη θάλασσα; Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἂν ἐσὺ γείνῃς σὰν τὸν φάρο, Μπέβερτον, γιὰ σκέψου !

— Νομίζω ὅτι εἶμαι καλύτερα ἔτσι.

— Τρελλὸς ;

— Ἴσως νὰ μὴν εἶμαι τόσο τρελλὸς ὅσον φαντάζεσθε.

Χωρὶς καθόλου ν' ἀπαντήσῃ ὁ γιατρὸς ἐπῆγε σὲ μιὰ ντουλάπα, ἐπῆρε μιὰ σύριγγα γιὰ ἐνέσεις, καὶ τὴν ἐβύθισε σ' ἕνα μπουκαλάκι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπῆρε λίγο ὑγρό.

Ὁ Μπέβερτον τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ φύγῃ ὅσο εἶχε ἀκόμη καιρό. Ἡ ὑπερηφάνεια ὅμως καὶ ἡ περιέργεια τὸν συγκράτησαν. Στάθηκε ὅμως προσεκτικὸς μήπως συμβῇ τίποτε δυσάρεστο γι' αὐτόν.

— Σοῦ χρειάζεται μιὰ μικρὴ ἔνεσις, Μπέβερτον, εἶπεν ὁ γιατρὸς. Ἐνῷ ὅμως τὸν ἐπλησίαζε, ὁ Μπέβερτον ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ποῦ γιατρέ ;

— Μόλις ἐδῶ, τοῦ ἀπήντησε ὁ γιατρὸς ἐ-

νῷ τοῦ ἔδειχνε τὸ κεφάλι μὲ καθησυχαστικὸ χαμόγελο. Εἶνε τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ μεγαλεῖόν σου.

Μπροστὰ στὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τοῦ γιατροῦ, ὁ Μπέβερτον ἦταν ἕτοιμος νὰ ὑποκύψῃ, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Ὄχι γιατρὲ, εἶπε. Δὲν εἶμαι κατάλληλος γιὰ τέτοια πράγματα ἐγώ.

— Βλάκα! ἐφώναξεν ὁ Βάρλιγκ, ἐνῷ τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιές. Δὲν ἔχεις λοιπὸν ἐμπιστοσύνη στὴν ἐπιστήμη μου ;

— Ὄχι γιατρὲ, ἀλλὰ αἰσθάνομαι, ὅτι δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ κυβερνήσω τὴν ἀνθρωπότητα. Δὲν ἔχω κλίσιν στὰ πειράματα. Ἂς δοῦμε πρῶτα τὶ ἀποτελέσματα θὰ ἐπιτύχετε μὲ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Βάρλιγκ, ἡττημένος, κατώρθωσε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν του καὶ νὰ πάρῃ ἕνα ὕφος ἀδιαφορίας. Ἐσήκωσε τοὺς ὤμους καὶ εἶπε :

— Πήγαινε καὶ νὰ μὴ ξαναφανῇς μπροστά μου, μὲ τὸ ἠλίθιο ἐκεῖνο πρόσωπο !

VIII

Ὁ Μπέβερτον κατέφυγε στὸ γκαρὰζ. Ἐκλείσθηκε μέσα, ἐκάθισε στὴ βαθμίδα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Στὸ μέρος αὐτὸ ἦταν πολὺ μυστήριο, ὥστε ἔκανε τὴ σκέψι ἂν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἢ ὄχι. Ἔπειτα θυμήθηκε τὴν νέα, ποὺ ἦταν ἐπίσης στὴν διάθεσι τοῦ γιατροῦ καὶ ἐκινδύνευε ἴσως περισσότερο ἀπ' αὐτόν.

Ἀργότερα, ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιόν του, εἶδε τὸν Γιάννη ποὺ ἐξήταζε ἕνα μπουκαλάκι. Στὸ τραπέζι, μπροστά του, ἦσαν παρατεταγμένοι μερικαὶ μολυβένιοι στρατιῶτες ἀπ' ἐκείνους ποὺ τοῦ ἔφερνεν ὁ Ἄλφ γιὰ νὰ παίζῃ.

— Τί κρατᾶς ἐκεῖ; Ποιὸς τὸ ἔφερε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι; ρώτησε ὁ Μπέβερτον.

— Δὲν ξέρω.

— Πές μου τίποτε γιὰ τὸν δόκτωρα Βάρλιγκ.

— Δὲν κατώρθωσες νὰ μάθῃς μόνος σου; εἶπεν ὁ γέρος μὲ ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

— Δὲν ἔκαμε ποτὲ κανένα πείραμα μὲ μιὰν ἔνεσι στὸ κεφάλι σου ; Τί συνέβη τότε ;

— Θὰ ἔλθῃ μιὰ μέρα ποὺ θὰ κυβερνήσουμε τὸν κόσμο. Δὲν σοῦ ὑποσχέθηκε καὶ σένα τίποτε ;

— Ὄχι, δὲν θέλησε νὰ μοῦ 'πῇ. Τί ἔχει μέσα αὐτὴ ἡ μπουκάλα ;

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ πάντως κἄτι τὸ παντοδύναμο.

— Καλὰ. Μὴ τὴν πετάξῃς ὅμως γιατὶ μοῦ χρειάζεται.

Ὁ Μπέβερτον ἐπῆρε τὴν μπουκάλα καὶ τὴν ἔκρυψε σὲ μιὰ τσέπη τοῦ παλτοῦ του ποὺ ἦταν κρεμασμένο πίσω ἀπ' τὴν πόρτα. Ὁ Γιάννης ἐμάζεψε τὰ παιγνίδια του καὶ τἄβαλε μέσα σ' ἕνα κουτί.

Κατὰ τὸ δειλινὸ ὁ Μπέβερτον ἔκαμε ἕνα γύρο στὸν κῆπο μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψῃ τίποτα τὸ ὕποπτον, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὸ σπίτι ἦταν κλειστὸ καὶ κατασκότεινο.

Ξαναγύρισε στὴν κατοικία του καὶ μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα τὸν χτύπησε στὴν ὄσφρησι μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ, σὰν ἀπὸ χλωροφόρμιο. Ἔφερε τὸ μαντῆλι στὴ μύτη, καὶ ἄνοιξε καλὰ τὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα γιὰ νὰ σχηματισθῇ ρεῦμα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Γιάννης ἦταν βαθειὰ κοιμισμένος στὸ κρεββάτι του. Ἡ μπουκάλα ἦταν σιμά του, στὸ πάτωμα. Ὁ Μπέβερτον τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἐπέταξε μακρυὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἔπειτα, ἀποφασισμένος νὰ λάβῃ ὅλες τὶς προφυλάξεις, θέλησε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδὶ, ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκε. Ἔψαξε παντοῦ, τοῦ κάκου! Μήπως τὸ εἶχε πάρει κανεὶς ; Ὁ Βάρλιγκ, ὁ Μπόμπο ἢ ἡ κυρία Φέλντερ ;

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΕΝΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ Α-ΛΑ-ΣΥΡΚΟΥΦ

Πῶς ἠχμαλωτίσθησαν 40 Τοῦρκοι στρατιῶται ἐντὸς μιᾶς γολέτας εἰς τὸ Κρητικὸν πέλαγος.

Ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἤρχισαν τὸν ὑποβρύχιον πόλεμον, οἱ σύμμαχοι συνέλεξαν ὅσα ἠδύναντο μικρὰ ἀτμόπλοια, κυρίως ἁλιευτικὰ ἀνοικτῆς θαλάσσης, ἔθεσαν τὰ πληρώματά των ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, τὰ ἐξώπλισαν μὲ ἕνα τηλεβόλον μικροῦ διαμετρήματος, τὰ ἐφωδίασαν μὲ ἀσύρματον καὶ τὰ ἐξαπέλυσαν πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν κινήσεων τῶν ὑποβρυχίων.

Ἓν ἐξ αὐτῶν, τὸ Νὸρ-Καπέ, περιεπόλει τὸν Νοέμβριον τοῦ 1915 εἰς τὰ παράλια τῆς Κρήτης πρὸς ἀνακάλυψιν βάσεως ἀνεφοδιασμοῦ τῶν ὑποβρυχίων.

(ΣΗΜ. Ὁ συγγραφεύς, Γάλλος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἐπιμένει διὰ μακρῶν ἐπὶ τοῦ ὅτι τὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια δὲν ἦτο δυνατὸν καὶ οὔτε εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐφοδιάζονται μὲ βενζίνην ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ παράλια. Ἀναφέρει πῶς διάφοροι Ἕλληνες νησιῶται, διὰ νὰ πάρουν λεπτὰ ἀπὸ τοὺς συμμάχους, κατέδιδον ἀνυπάρκτους βάσεις ἀνεφοδιασμοῦ. Παραδέχεται ὅμως ὅτι τὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια ἐφωδιάζοντο εἰς τὰ ἑλληνικὰ παράλια μὲ τρόφιμα καὶ ἐκρατοῦντο ὑπὸ τῶν κατασκόπων ἐνήμερα περὶ τῶν κινήσεων τῶν συμμαχικῶν πολεμικῶν καὶ νηοπομπῶν).

Ἡ καταβύθισις ἑνὸς ἱστιοφόρου

Τὸ πρωῒ τῆς 7ης Νοεμβρίου τὸ Νὸρ-Καπέ, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινεν ὡς ὁδηγὸς καὶ ἕνας Κρητικὸς ὀνόματι Χρηστουλάκης, διακρίνει ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Ἱεράπετρας μίαν μυστηριώδη γολέταν χωρὶς ὄνομα καὶ σημαίαν νὰ πλέῃ πλησίστιος πρὸς νότον. Πλησιάζει καὶ ἀποστέλλει τὸν δεύτερον πλοίαρχον, δύο ναύτας καὶ τὸν Χρηστουλάκην μὲ τὴν βάρκαν του πρὸς ἐνέργειαν νηοψίας. Ὅταν ὅμως τὸ ἀπόσπασμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς γολέτας, ὁ κυβερνήτης τοῦ Νὸρ-Καπὲ διακρίνει χάρις εἰς τὰ φέσια των ὅτι οἱ ἐπιβάται ἦσαν Τοῦρκοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, ὡπλισμένοι μέχρις ὀδόντων, οἱ ὁποῖοι εἶχον περικυκλώσει τὸ ἀπόσπασμα τῆς νηοψίας μὲ ἀπειλητικὰς διαθέσεις.

Νὰ βομβαρδίσῃ τὴν γολέταν δὲν ἠμποροῦσε, διότι θὰ ἐσκότωνε καὶ τοὺς τέσσαρας ἀπεσταλμένους. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν πλησιάζει ἀκόμη περισσότερον καὶ πλευρίζει τὸ Νὸρ-Καπὲ εἰς τὴν γολέταν. Ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τοῦ πληρώματός τουἐφορμᾷ καὶ αἰχμαλωτίζει τοὺς Τούρκους, κατόπιν πολυώρου πάλης, ἄνευ αἱματοχυσίας. Τὸ πλήρωμα τοῦ Νὸρ-Καπὲ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 15 ἐν ὅλῳ ἄνδρας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 5 θερμασταὶ ἄοπλοι, οἱ 5 ὡπλισμένοι μὲ μάουζερ καὶ οἱ ὑπόλοιποι μὲ πιστόλια. Οἱ Τοῦρκοι ἦσαν 11 ἀξιωματικοὶ καὶ 32 ἄνδρες. Κατηυθύνοντο δέ, ἐν πλήρει κυριαρχίᾳ τῶν συμμάχων ἐπὶ τῆς Μεσογείου, εἰς τὴν Λιβύην διὰ νὰ ἐξεγείρουν τοὺς ἐκεῖ Μουσουλμάνους.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὴν Μάλταν τὸ ἁλιευτικὸν Νὸρ-Καπὲ ἐγένετο διὰ τὸ κατόρθωμά του δεκτὸν μετὰ τιμῶν, αἱ ὁποῖαι εἰς κανένα γαλλικὸν πολεμικὸν δὲν εἶχον ἀπονεμηθῇ ἀκόμη.

ΕΝΑ ΤΟΛΜΗΜΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Τὴν 14ην Δεκεμβρίου 1917 τὸ γερμανικὸν ὑποβρύχιον U. C. 38 τορπιλλίζει εἰς τὸ Ἰόνιον Πέλαγος τὸ γαλλικὸν θωρηκτὸν «Ντ' Ἀντρκαστώ», πλέον ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς νηοπομπῆς, τὴν ὁποίαν προστατεύουν καὶ δύο ἀντιτορπιλλικά. Ἡ γερμανικὴ τορπίλλη πλήττει τὸ θωρηκτὸν εἰς τὰ καίρια καὶ τὸ πλήρωμά του ἀναγκάζεται νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ, περισυλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἀντιτορπιλλικῶν.

Παρὰ τὸ θανάσιμον ὅμως τραῦμα του, τὸ σκάφος τοῦ πυρπολουμένου θωρηκτοῦ ἀντέχει καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ βυθισθῇ. Ὁ κυβερνήτης τοῦ γερμανικοῦ ὑποβρυχίου, παραμείναντος ἐν καταδύσει εἰς τὴν θέσιν ὁπόθεν ἐξέπεμψε τὴν πρώτην τορπίλλην, ὑψώνει ἀνὰ πᾶν λεπτὸν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὸ περισκόπιόν του καὶ παρακολουθεῖ τὸ δρᾶμα. Ἀνυπομονῶν ὅμως διότι τὸ θωρηκτὸν δὲν βυθίζεται, ἀποφασίζει τὸ καταπληκτικὸν τόλμημα νὰ τοῦ ἐξαποστείλῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀντιτορπιλλικῶν καὶ δευτέραν βολήν, ἡ ὁποία ἐπισπεύδει τὴν βύθισίν του. Τὰ ἀντιτορπιλλικὰ ὅμως ἐξακριβώσαντα οὕτω τὴν θέσιν τοῦ ὑποβρυχίου, σπεύδουν ἐπὶ τόπου καὶ τὸ καταστρέφουν αὔτανδρον μὲ τὰς ὑποβρυχίως ἐκρηγνυμένας βόμβας των.

Ο ΗΡΩΙΚΩΤΕΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Τὸ γαλλικὸν ὑποβρύχιον «Μὸνζ» περιπολοῦν τὴν νύκτα τῆς 29ης Δεκεμβρίου τοῦ 1915 εἰς τὸ στόμιον τοῦ Καττάρου ἐμπίπτει εἰς μοίραν αὐστριακῶν πολεμικῶν, ἐπιχειρούντων νυκτερινὸν αἰφνιδιασμὸν κατὰ τῶν συμμάχων. Ὁ κυβερνήτης του ὑποπλοίαρχος Ρολὰν Μοριλλὸ χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του προσπαθεῖ νὰ λάβῃ κατάλληλον θέσιν διὰ νὰ τορπιλλίσῃ τὴν μεγαλειτέραν μονάδα τῆς μοίρας. Αἴφνης ὅμως ἐχθρικὸν ἀντιτορπιλλικὸν ἐπερχόμενον ὁλοταχῶς καὶ ἀνύποπτον ἐπιπίπτει ἐναντίον του. Ἐκ τῆς τρομερᾶς συγκρούσεως ἀνοίγονται μεγάλα ρήγματα εἰς τὸ κύτος τοῦ ὑποβρυχίου, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ βυθίζεται.

Ὁ κυβερνήτης του προσπαθεῖ διὰ παντὸς τρόπου νὰ τὸ σώσῃ, κατρθώνει νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ὑπὸ τὸ συγκεντρωμένον πῦρ τοῦ ἐχθροῦ ἐπιμένει νὰ ἐκσφενδονίσῃ τὰς τορπίλλας του. Ἀλλ' αἱ τορπίλλαι εἶχον καταστραφῆ ἐκ τῆς συγκρούσεως, τὸ μικρὸν πυροβόλον ἐπίσης, οὐδεμία δυνατότης ἀγῶνος, οὐδεμία ἐλπὶς διασώσεως τοῦ ὑποβρυχίου ὑπάρχει. Καὶ ὅταν ὁ Μοριλλὸ πείθεται περὶ αὐτοῦ, διατάσσει τοὺς ἄνδρας νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σκάφος ριπτόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν. Αὐτὸς δέ, ὅταν ἔμεινε μόνος, κλείει τὴν καταπακτὴν τοῦ κιοσκιοῦ, λαμβάνει τὴν συνήθη θέσιν του ἐνώπιον τοῦ περισκοπίου καὶ ἀφίνεται νὰ βυθισθῇ σιγὰ σιγὰ μαζὶ μὲ τὸ ὑποβρύχιόν του εἰς τὸν βυθόν, πιστὸς εἰς τὴν θέσιν του, ἀτάραχος πρὸ τοῦ φρικτοῦ θανάτου τῆς ἀσφυξίας ποὺ τὸν ἀναμένει.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

Ἀφήγησις τοῦ κ. ΡΕΝΕ ΓΚΟΥΖΥ

Ὁ ἐπίμονος καὶ θαρραλέος Πάτερσον ἐπέστρεψεν εἰς Τσαβο μετα βραχειαν διαμονην εις Μομπάσα ἀπὸ ὅπου δὲν κατόρθωσε ν' αποσπαση παρὰ μόνον ἀφθόνους συμβουλας καὶ προτροπὰς προς ὑπομονὴν. Ἐκεινοι, οι οποιοι εμενον εἰς την πόλιν εβλεπον τὰ πράγματα πολυ φιλοσοφικως καὶ δὲν ἐδοκιμαζον τας εντυπωσεις του ὁμαδικοῦ πανικου τον οποιον επροκαλουσαν αἱ νυκτεριναὶ ἐπιδρομαι των λεοντων. Παρ' ὅλα ταυτα ὁ Πάτερσον ἐπεστρεψεν ἀποφασισμένος νὰ συνεχισῃ την πάλην του προς τοὺς λεοντας πασῃ θυσίᾳ καὶ διὰ παντὸς τρόπου. Ἐπὶ δύο συνεχεις ἑβδομάδας παρεμόνευσεν ὑπομονητικὰ καθε νύκτα εἰς διάφορα μέρη ἀλλα δὲν κατόρθωσε νὰ ἔλθῃ ἀντιμέτωπος προς τὰ θηρία. Μόνον μίαν νύκτα οἱ βοηθοί του κατόρθωσαν νὰ περισφίξουν ἕνα λέοντα. Ὁ Πάτερσον βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του ἐπερίμενε τὸ θηρίον καὶ ὅταν ἐκεινο ἐπλησίασεν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἐπίεσε τὴν σκανδάλην. Ἀτυχία...τὸ ὅπλον δὲν ἐξεπυρσοκρότησε καὶ ὁ λέων βρυχώμενος ἦτο ἕτοιμος νὰ πηδήσῃ. Εὐτυχῶς ὅμως αἱ φωναὶ τῶν ἄλλων κυνηγῶν εἶχον ἐξαφνίσει τὸν λέοντα, ὁ ὁποιος μὲ ἕνα τεράστιον πήδημα ἐξηφανίσθη μέσα εἰς τὴν πυκνὴν λόγχμην. Μία μοναδικὴ εὐκαιρία εἶχε χαθῇ καὶ ὁ Πάτερσον ἐπέστρεψε βλασφημῶν καὶ καταρώμενος τὸν φίλον του, ὁ ὁποιος τοῦ εἶχε δώσει τὸ ὅπλον ἐκεῖνο μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἦτο ἰσχυρότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο.

Ἀλλ' ἡ ἀνεξάντλητος ὑπομονὴ, ἡ ἐπιμονὴ καὶ τὸ θαυμαστὸν θαρρος τοῦ συνταγματάρχου Πάτερσον ἐπέπρωτο τέλος ν' ἀνταμειφθοῦν. Τὴν 4ην Ἰανουαρίου ὁ συνταγματάρχης ἐφόνευσε τὸν ἕνα λέοντα καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ ἄλλου.

Ἰδοὺ ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἔγινεν ἡ ἐξόντωσις τῶν δύο ἀνθρωποφάγων λεόντων. Κατόπιν τῆς ἀποτυχίας τὴν ὁποίαν ἀνεφέραμεν ἤδη ὁ Πάτερσον ἄρχισε νὰ ἀπελπίζεται καὶ νὰ διερωτᾶται μήπως οἱ δύο ἐκεῖνοι λέοντες ἦσαν πράγματι ἐνσωματωμένοι δαίμονες ὅπως ἐβεβαίωναν οἱ ἔντρομοι ἰθαγενεῖς τῶν ὁποίων μάλιστα ἡ πεποίθησις αὐτὴ ἐνισχύθη ἀκόμη περισσότερον ὅταν εἶδαν τὸ ὅπλον τοῦ συνταγματάρχου νὰ μὴ ἐκπυρσοκροτῇ. Εἶνε ἄλλως τε εὐνόητος ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιστατικοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν δεισιδαίμονα φαντασίαν τῶν πανικοβλήτων ἰθαγενῶν.

Ὅταν ὁ λέων ἐξηφανίσθη εἰς τὴν πυκνὴν λόχμην ἀφῆκεν ἐπὶ τόπου τὸ μισοφαγωμένο πτῶμα ἑνὸς ὄνου τὸν ὁποῖον ἐλλείψει καλυτέρου θύματος εἶχε πάρει μαζί του ἀπὸ τὸν καταυλισμὸν. Τότε ὁ συνταγματάρχης Πάτερσον ἐσκέφθη ὅτι ὁ λέων θὰ ἐπανήρχετο ν' ἀποτελειώσῃ τὸ πτῶμα τοῦ θύματός του. Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀπεφάσισε νὰ στήσῃ ἕνα εἶδος ἐξέδρας εἰς ὕψος τριῶν μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Τὸ πτῶμα τοῦ ὄνου ἐδέθη στερεὰ μὲ δυνατὰ σύρματα ἀπὸ ἕνα πάσσαλον καὶ αὐτὸ διὰ νὰ μὴ προλάβουν οἱ λέοντες νὰ τὸ πάρουν πρὶν τοὺς ἀντιληφθῇ ὁ Πάτερσον ἀπὸ τὴν σκοπιάν του πρᾶγμα ποὺ δὲν ἦτο δύσκολον λόγῳ τοῦ σκότους.

Ἐστήθη λοιπὸν ἡ σκοπιὰ, ἐσκεπάσθη μὲ κλάδους δένδρων διὰ νὰ μὴ διακρίνεται καὶ μόλις ἔδυεν ὁ ἥλιος ὁ συνταγματάρχης ἐγκατεστάθη ὁλομόναχος ἐπάνω εἰς αὐτὴν διότι ὁ πιστός του ἀκόλουθος Μαχίνα ἔβηχε κατὰ τρόπον ποὺ θ' ἀπεκάλυπτε τὴν παρουσίαν του ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως.

«Τὸ σκοτάδι—γράφει ὁ Πάτερσον— ἔπεσε σχεδὸν ἀποτόμως. Ἀπόλυτος σιγὴ ἐβασίλευε γύρω, μία σιγὴ τὴν ὁποίαν μόνον ὅποιος ἔχει ζήσει εἰς τὴν ἀφρικανικὴν ἔρημον ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ. Σιγὰ-σιγὰ μία ὑπνηλία μὲ κατέλαβεν ὅταν ὁ θόρυβος ἑνὸς σπαζομένου κλάδου μ' ἔκαμε νὰ συνέλθω ἀποτόμως. Ἐπρόσεξα καὶ διέκρινα τὸν θόρυβον ποὺ προξενεῖ ἕνα μεγάλο ζῶον ὅταν περνᾶ ἀνάμεσα ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους. Ὁ ἀνθρωποφάγος λέων! ἐσκέφθηκα ἀμέσως. Ἀπόψε ὡρισμένως ἡ τύχη γυρίζει πρὸς τὸ μέρος μου !

Μία τίγρις μὲ ἀπειλητικὰς διαθέσεις

Ἐπηκολούθησαν ἀρκεταὶ στιγμαὶ ἀπολύτου σιωπῆς κατὰ τὰς ὁποίας ἐγὼ ἔμενα τελείως ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα μὲ τὴν προσοχὴν ἐστραμένην πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε προέλθει ὁ θόρυβος. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐβεβαιώθηκα, ὅτι δὲν εἶχα κάμει λάθος. Ὁ λέων ἦτο ἐκεῖ. Ἕνα ὑπόκωφο χάσμημα τὸ ὁποῖον ἀφήνει ὁ λέων ὅταν εὑρίσκεται πρὸ ἑνὸς θύματός του μὲ εἰδοποίησε διὰ τὴν παρουσίαν του. Ἐπανελήφθη ὁ ἴδιος θόρυβος τῶν κλάδων καὶ αἴφνης ἕνας σιγανὸς μυκηθμὸς μοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ὁ λέων εἶχεν ἀντιληφθῇ τὴν παρουσίαν μου. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μετεβλήθην ἀπὸ κυνηγὸς εἰς θήραμα διότι ὁ λέων ἀντὶ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸ πτῶμα ἢ ν' ἀπομακρυνθῇ ἄρχισε νὰ μὲ παραμονεύῃ καραδοκῶν τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ πηδήσῃ ἐναντίον μου.

Κατὰ τὴν διάρκειαν δύο ὡρῶν αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐφάνησαν ἀτελείωτοι ἐστριφογύριζεν ἀθόρυβα γύρω ἀπὸ τὴν σκοπιάν μου πλησιάζων ὁλονὲν περισσότερον.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπερίμενα τὸ τρομερὸν πήδημά του ἐπάνω εἰς τὴν σκοπιάν μου. Τότε ἐμετανοοῦσα πικρὰ διότι δὲν εἶχα προΐδει τὴν πιθανότητα αὐτὴν καὶ εἶχα στήσει τόσον χαμηλὴν τὴν σκοπιάν μου. Ἐν τούτοις τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω τίποτε ἄλλο καὶ ἔμεινα τελείως ἀκίνητος, συγκρατῶν τὴν ἀναπνοήν μου καὶ μὴ τολμῶν νὰ κυττάξω γύρω μου. Ἄλλως τε καὶ νὰ ἐκύτταξα δὲν θὰ διέκρινα τίποτε διότι τὸ νυκτερινὸ σκοτάδι ἦτο βαθύτατον.

Ἔξαφνα—θὰ ἦσαν μεσάνυκτα—κάτι μὲ ἐκτύπησεν ἀποτόμως εἰς τὴν ράχιν. «Νά τος» ἐσκέφθηκα εἰς τὴν νευρικήν ὑπερδιέγερσιν ἡ ὁποία μὲ κατεῖχε. Δὲν ἦτο ὅμως ὁ λέων ἀλλὰ μία κουκουβάγια ἡ ὁποία μὲ εἶχε νομίσει ὡς κλάδον καὶ εἶχε καθίσει ἐπάνω μου. Αὐτὸ μὲ καθησύχασε κάπως, ἐξακολουθοῦσα ὅμως νὰ τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον ποὺ ἐπέρασα. Ἡ μικρὴ κίνησις τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἔγινεν ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸν παραμονεύοντα λέοντα, ὁ ὁποῖος ἀφῆκεν ἕνα ὑπόκωφον μυκηθμὸν καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰ πηδήσῃ. Εἰς τὸ νυκτερινὸ σκοτάδι διέκρινα ἀμυδρῶς τὸν συνεσπειρωμένον ὄγκον τοῦ σώματός του. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω οὔτε στιγμήν. Ἐσκόπευσα λοιπὸν ὅπως ἠμποροῦσα καλύτερα καὶ ἐπίεσα τὴν σκανδάλην. Ἡ ἐκπυρσοκρότησις ἀντήχησε δυνατὴ καὶ ἀμέσως κατόπιν ἕνας λυσσαλέος μυκηθμὸς, ἐνῷ ἀντελήφθην ὅτι ὁ λέων ἀπεμακρύνετο μέσα εἰς τοὺς θάμνους. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐπυροβόλησα τρεῖς φορὰς ἀκόμη πρὸς τὴν διευθυνσιν ἐκείνην. Ἄκουσα μερικοὺς μυκηθμοὺς ἀσθενεῖς καὶ εἰς τὸ τέλος ἕνα εἶδος στεναγμοῦ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἀσφαλῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο λέοντας εἶχε τεθῆ ἐκτὸς μάχης. Αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ ξεχάσω ὅλας μου τὰς συγκινήσεις καὶ τοὺς τρόμους. Αὐτὸ πράγματι εἶχε συμβῆ. Τὴν ἐπομένην μόλις ἐξημέρωσεν ὁ συνταγματάρχης καὶ οἱ ἄνθρωποί του ἐτέθησαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ θηρίου ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς θάμνους. Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸ μέτρων περίπου ἀπὸ τὴν σκοπιὰν εὗρηκαν πράγματι τὸ πτῶμα τοῦ λέοντος. Ἦτο ἕνα ζῶον τεράστιον μήκους τριῶν μέτρων ἀπὸ τοῦ ρύγχους μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς οὐρᾶς του.

Ἐχρειάσθησαν τρεῖς ἄνθρωποι διὰ νὰ μεταφέρουν τὸ πτῶμα εἰς τὸν καταυλισμὸν ὅπου καὶ τὸ ἔγδαραν. Παρετήρησαν τότε ὅτι τὸ δέρμα ἔφερε πολλὰς οὐλὰς ἀπὸ τοὺς ἀγκαθωτοὺς φράκτας τοὺς ὁποίους εἶχε διασχίσει ὁ λέων κατὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἐπιδρομάς του εἰς τὸν καταυλισμὸν. Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν ἠμπόδισε τὸν Πάτερσον νὰ θεωρῇ — καὶ δικαίως ἄλλως τε — τὸ δέρμα ἐκεῖνο ὡς τὸ πολυτιμότερον τρόπαιόν του. Ἀπὸ μεγάλην ἀκτίνα γύρω προσῆλθον οἱ ἰθαγενεῖς νὰ κυττάξουν καὶ νὰ καταρασθοῦν τὸ πτῶμα τοῦ λέοντος τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσαν ὡς ὑπερφυσικὸν ὄν.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΘΑΜΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν, ἕνας ὑποψήφιος βουλευτὴς ἐπεσκέφθη ἕνα χωριό, συνοδευόμενος ἀπὸ μερικοὺς χωρικοὺς τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, ποὺ εἶχαν ἔλθει ἐπιβαίνοντες ὑποζυγίων.

Καὶ ὁ βουλευτὴς λέγει πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας.

—Ἀγαπητοὶ συμπολῖται. Μὴν κυττᾶτε ποῦ εἴμαστε τόσοι λίγοι τοῦ κόμματος. Ἂν βρίσκαμε κι' ἄλλα γαϊδούρια, θἄμαστε περισσότεροι.

Κ. Κωνσταντινίδης

ΦΑ·Ι· ΚΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ὁ Καλαποθάκης τοῦ «Ἐμπρὸς» εἶχε τὴν συνήθεια νἄχῃ πάντοτε στὸ τραπέζι του καλεσμένους. Ἕνα βράδυ ὅμως ποὺ εἶχε μείνει μόνος του ἐβημάτιζε ἀπάνω κάτω, χωρὶς νὰ πέρνῃ τὴν ἀπόφασι νὰ καθήσῃ νὰ φαγῇ. Στὸ τέλος φώναξε τὸ θυρωρό του.

—Νὰ πᾶς, τοῦ εἶπε, νὰ μοῦ βρῇς δυὸ τρεῖς ἀπὸ τὸ δρόμο νὰ τοὺς φέρῃς νὰ φᾶμε.

—Πολὺ καλά..

—Ἄκουσε, προσέθεσε, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τοὺς πληρώσω...

Η ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Ὁ Γουβέλης μιὰ μέρα συνήντησε μιὰ κυρία, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε βρεθῆ τὸ προηγούμενο βράδυ στὸ ἴδιο γλέντι, ὅπου ὁ Γουβέλης εἶχε γίνει τάπα.

—Δὲν μοῦ λέτε, τὴν ρώτησε συνεσταλμένος, μήπως χθὲς τὸ βράδυ... προσέβαλα κανένα;

—Ὄχι κύριε Γουβέλη, ὄχι...

Τότε ξαναρώτησε ὀρθούμενος ὁλόκληρος σὲ τόνο αὐστηρότατο.

—Μήπως μὲ πρόσβαλε κανείς;

Ο ΣΤΟΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Γουβέλης πάλι, κάποτε συνιστοῦσε δυὸ φίλους του.

—Ὁ κύριος Χ., ὀδοντοϊατρός.

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Γουβέλη, ἀπαντᾷ ὁ ἐνδιαφερόμενος, στοματολόγος, νῦν ἐπανακάμψας ἐκ Παρισίων....

—Ἃ! μάλιστα! BOUCHE PAROLISTE ἤθελα νὰ πῶ!

Φώτης Πλανήτης (Γ. Ξανθοπουλίδης)

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Κάποιος ἁπλοϊκὸς Κρητικὸς χωρικὸς παρουσιάσθη μίαν ἡμέραν εἰς τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ του καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι χθὲς τὸ βράδυ περνῶντας ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον εἶδε ἕνα φάντασμα, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸ σχῆμα ἑνὸς μεγάλου γαϊδάρου καὶ ὅτι εἶναι ἀκόμη κατατρομαγμένος. Ὁ παπᾶς ἐγέλασε καὶ εἶπε πρὸς τὸ χωρικό. «Εἰρήνη ἡμῖν, ἦτο ἡ σκιά σου, ἥτις σὲ κατατρόμαξε, χριστιανέ μου».

Κ. Βασιλάκης

Η ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ ΚΑΙ Η ΜΑΛΛΙΑΡΗ

Ὁ τότε καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου Σύρου καὶ μετέπειτα γυμνασιάρχης ἐν Πειραιεῖ κ. Ν. Μπαξεβανάκης ἦτο ὑπέρμαχος τῆς καθαρευούσης.

Μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ κατεκεραύνωσεν εἰς τὸν λόγον του τοὺς ὀπαδοὺς τῆς μαλλιαρωσύνης, ἐζήτησε ν' ἀκούσῃ σχετικῶς ποίαν γνώμην εἶχον οἱ μαθηταί.

Τότε ἕνας συμμαθητής μου, πειρακτήριο τῆς τάξεως, μᾶς λέγει κρυφά.

—Κυττᾶχτε νὰ δῆτε τί θὰ τοῦ φτιάξω.

Καί, σηκώσας τὸ χέρι του, φωνάζει.

—Κύριε Κηπουράκι, νὰ πῶ τὴν γνώμην μου;

—Πᾶψε, βλάκα, τὴν εἶπες ἤδη, ἀπεκρίθη ὁ κ. καθηγητής.

Φαντασθῆτε τὰ γέλοια ποῦ ἀντήχησαν στὴν τάξι.

Ἄγγελος Σύριος

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ

Κάποτε συνομιλοῦσαν ἕνας δεκανεὺς καὶ ἕνας ὑποδεκανεύς. Ἔξαφνα πλησιάζει ἕνας φαντάρος καὶ ρωτᾷ τὸν δεκανέα.

—Πότε θὰ γίνῃ πόλεμος, κὺρ-δεκανέα;

Καὶ ὁ ὑποδεκανεύς.

—Αὐτὰ θὰ τὰ ἐξετάσουμε ἐμεῖς οἱ ἀνώτεροι.

Σάββας Βραχνὸς

ΠΩΣ ΕΓΛΥΤΩΣΕ ΑΠΟ ΤΑ ΔΑΝΕΙΑ

Ὁ Λ. εἶνε τώρα ἀνώτερος ὑπάλληλος στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα. Ὅταν πρωτοδιωρίσθη, καθὼς ἦταν πολυέξοδος, δὲν τὸν ἔφτανε ὁ μισθός του οὔτε γιὰ τὸν μισὸ μῆνα, γι' αὐτὸ ἀναγκάζονταν νὰ δανείζεται πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸν προϊστάμενόν του, ἀλλὰ ὅπως ἦταν φυσικῶς ἑπόμενον δὲν ἦταν συνεπὴς στὶς ἐξοφλήσεις του.

Μιὰ ἡμέρα πῆγε πάλι στὸν προϊστάμενό του γιὰ... δανεικά, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ προϊστάμενος του ἀντὶ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ χρήματα, ἄρχισε νὰ τοῦ κάνῃ δριμυτάτας παρατηρήσεις γιὰ τὴ σπάταλη ζωή του καὶ γιὰ τἀνεξόφλητα θαλασσοδάνειά του, τόσο καυτερὲς καὶ πικρές, ποὺ ὁ Α. μὴ μπορῶντας ν' ἀκούῃ τοὺς λιβέλλους αὐτοὺς πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του λέγοντας.

—Θὰ εἶμαι μασκαρᾶς, ἂν σοῦ ξαναζητήσω χρήματα.

—Αὐτὸ ἤθελα καὶ 'γώ.

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΚΑΙ Ο ΦΑΝΤΑΡΟΣ

Κατὰ τὸν ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον τοῦ 1913 μιὰ μέρα κάποιος φαντάρος πεινασμένος καὶ κατακομμένος ἀπὸ τὴ ζάλη τῆς μάχης κάπου ἔπιασε μιὰ γίδα, τὴν ἔσφαξε, τὴν ἔγδαρε καὶ τράβηξε σὲ κάποια σπηλιὰ καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ψήνῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ λιχουδεύοντας καὶ πεινασμένος καθὼς ἦταν ἔκοβε ἀπὸ τὸ μισοψημένο κρέας κ' ἔτρωγε.

Ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, γυρίζοντας κάποτε-κάποτε στ' ἀπόμερα γιὰ νὰ παρακολουθάῃ τοὺς χασομέριδες βρῆκε τὸ φαντάρο μέσ' στὴ σπηλιά.

—Βρὲ συνάδελφε, τοῦ λέγει—σημειῶστε ὅτι ὁ Βασιλῆας φοροῦσε φανταρίστικα, τὸν γνώριζαν ὅλοι ὅμως—δῶσε μου καὶ μένα ἕνα κομμάτι.

—Νὰ τὰ βουνὰ γεμᾶτα γιδοπρόβατα εἶναι πήγαινε καὶ πᾶρε, τὰ θέλῃς ἕτοιμα;

—Μὰ βρὲ συνάδελφε δῶσε μου λιγάκι, γιατὶ ἡ πεῖνα μοῦ θερίζει τἄντερα.

Γυρίζοντας τότε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ φαντάρος νὰ τὸν κυτάξῃ ποιὸς ἦταν αὐτὸς, ποὺ τοῦ ζητοῦσε ἕνα κομμάτι κρέας, βλέπει τὸ Βασιλῆᾶ.

—Μεγαλειότατε...

Καὶ τοῦ κάνει «παρουσιάστε» μὲ τὴν γίδα περασμένη στὸ σουβλί.

Ἀλκαῖος Ὀλύμπιος

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ἐξεταζόμενοι οἱ μάρτυρες καταθέτουν ὅλοι τὰ ἴδια στερεότυπα, ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου παρὰ τὴν ἀληθοφάνειαν τῆς ἐνοχῆς του.

Μανιασμένος ὁ πρόεδρος λέγει αὐστηρὰ καὶ θυμωμένα στὸν τελευταῖο μάρτυρα τὴ στιγμή, ποῦ πάει νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὸ Εὐαγγέλιο.

—Ἔλα, ξέρουμε τί θὰ εἰπῇς καὶ σύ... ὅ,τι εἶπαν καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἀκούοντας αὐτὰ ὁ μάρτυς γυρίζει μὲ κυνικὴ ἀπάθεια νὰ φύγῃ.

Ὁ πρόεδρος.

—Ἔλα 'δῶ, ποῦ πηγαίνεις;

—Ἀφοῦ, κύριε πρόεδρε, ξαίρεις τί θὰ εἰπῶ, εἶναι περιττὸ καὶ νὰ ἐξεταστῶ, τὰ ξέρεις, ἔτσι δὲν εἶπες;

Κόκκαλο ὁ πρόεδρος.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸ «Τὶκ - Τὰκ» ἐπροκήρυξε ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου του διαγωνισμὸν πρὸς συλλογὴν Ἑλληνικῶν ἀνεκδότων εἰς τὸν ὁποιον μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται, ἀποστέλλοντες τακτικὰ ὅσα περιέρχονται εἰς γνῶσιν των ἔξυπνα ἀνέκδοτα.

Ὅροι ἀπαραίτητοι:

α΄) Νὰ εἶνε ἄγνωστα. Ἀδημοσίευτα δηλαδή.

β΄) Νὰ εἶνε καθαρῶς ἑλληνικὰ καὶ ὄχι ξένα ἐξελληνισμένα.

γ΄) Νὰ εἶνε γραμμένα ἐν συντομίᾳ, μέχρι 20—30 στίχων.

Ὁ διαγωνισμὸς θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τρίμηνον. Τὰ λαμβανόμενα ἀνέκδοτα μετὰ τὴν σχετικὴν ἐκκαθάρισιν, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, θὰ δημοσιεύωνται μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀποστέλλοντος.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ τριμήνου εἰς τοὺς πέντε ἀναγνώστας τῶν ὁποίων θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ τὰ περισσότερα, ὡραιότερα καὶ πιὸ ἄγνωστα ἀνέκδοτα, θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ ἑξῆς κατὰ σειρὰν βραβεῖα:

Ὁ 1ος: Μιὰ σειρὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 13 τόμων τῆς Μεγάλης Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «Πυρσοῦ», ἀξίας 4.550 δραχμῶν.

Ὁ 2ος: Ἕνα κόσμημα τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ χρυσοχοεῖον τοῦ κ. Βουράκη, ἀξίας 3000 δραχμῶν.

Ὁ 3ος: Ἕνα γραμμόφωνον μάρκας «Κολούμπια» ἀξίας 2000 δραχμῶν.

Ὁ 4ος: Εἴδη ἀνδρικῆς ἢ γυναικείας ἀμφιέσεως (φόρεμα, παλτό, καπέλλο, παπούτσια κλπ.) τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ κατάστημα Χρυσικοπούλου ἀξίας 1000 δραχμῶν.

Ὁ 5ος: Βιβλία τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον Βασιλείου ἀξίας 500 δραχμῶν.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA MERRET

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

(Ἡ μὶς Μὼντ Κόλλιερ ἡ ὁποία ἐζοῦσε μὲ τὸν πατέρα της Πάτρικ Κόλλιερ ἔγινε δεκτὴ εἰς τὴν ἀρχοντικὴν οἰκογένειαν τοῦ σὲρ Τζὶμ Πάρρυ κατὰ τρόπον ἀνέλπιστον. Μίαν ἡμέραν ὁ Πάτρικ Κόλλιερ, εἶχε σώσει τὸν σὲρ Πάρρυ ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ τὸν παρασύρῃ καὶ αὐτὸ τὸ περιστατικὸν ἦτο ἡ ἀφορμὴ νὰ προσληφθῇ ἡ μὶς Μὼντ ὡς συνοδὸς τῆς Μύριελ Πάρρυ μιᾶς ὡραιοτάτης νέας ἡ ὁποία ὅμως εἶχε χάσει τὴν ὅρασίν της κατόπιν μιᾶς γρίππης. Ἡ Μύριελ Πάρρυ ἕνα πλάσμα τόσον ὡραῖον ὅσον καὶ ὑπερήφανον ἦτο ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν πλουσιότατον νέον Ντάβιντ Καίην, ἐργοστασιάρχην, ὁ ὁποῖος τῆς δείχνει πραγματικὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Μύριελ, ἡ Εὔα Πάρρυ ἔχει γνωρισθῇ μὲ ἕνα νέον, τὸν Λέσγκ Γκράχαμ, ὑποκείμενον ἄεργον καὶ τυχοδιωκτικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει κατακτήσει τὴν συμπάθειάν της μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν περιουσίαν τῆς νέας.

Ἡ Μὼντ Κόλλιερ δὲν ἀργεῖ νὰ αἰσθανθῇ ἰδιαιτέραν συμπάθειαν διὰ τὸν Ντάβιντ Καίην, φροντίζει ὅμως νὰ κρύψῃ τὰ αἰσθήματά της αὐτά, διότι βλέπει, ὅτι ὁ νέος ἀγαπᾷ πραγματικῶς τὴν τυφλὴν μνηστήν του.

Ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα ὅταν ἕνα νέον πρόσωπον ἀναφαίνεται, ὁ βαθύπλουτος ἀμερικανὸς τραπεζίτης Ἄντερσον Κὼντ, ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀδάμαστον θέλησιν καὶ ἐξαιρετικὴν ἐπιτηδειότητα. Ἡ Μὼντ Κόλλιερ ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως, ὅτι ὁ Ἄντερσον Κὼντ ἐποφθαλμιᾷ τὴν Μύριελ Πάρρυ τὴν ὁποίαν θέλει ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν Καίην. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μύριελ διαισθάνεται τὴν πρόθεσιν αὐτὴν τοῦ Κὼντ μολονότι ὁ ἀμερικανὸς δὲν τῆς ἔκαμε κανένα ὑπαινιγμὸν καὶ φοβουμένη τὴν ἰδίαν της ἀδυναμίαν αἰσθάνεται ὅτι μόνον ὁ Ντάβιντ Καίην ἠμπορεῖ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν Ἄντερσον Κὼντ καὶ τοῦ ζητεῖ νὰ μένῃ πάντοτε κοντά της καὶ νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείπῃ οὔτε στιγμήν. Ἐν τῷ μεταξὺ, στὸ σπίτι γίνονται προετοιμασίες γιὰ μιὰ ἑορτή, ποὺ θὰ δοθῇ καὶ ὅλοι εἶνε ἀπησχολημένοι.

Τρεῖς ἡμέρες πρὸ τῆς ἑορτῆς, ὁ Ἄντερσον Κὲντ, ὁδηγῶν τὸ αὐτοκίνητό του, συναντᾷ στὸ δρόμο τὸν Λέσλι Γκράχαμ, τὸν ὁποῖον παίρνει στὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἀρχίζουν μαζὺ κουβέντα.

— Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ σᾶς προσέχω, λέγει ὁ Κὲντ στὸν Γκράχαμ.)

(Ἡ συνέχεια)

—Ἐλπίζω ὅτι θὰ μείναιε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησί σας, εἶπεν ἀστειευόμενος ὁ Λέσλι.

—Ἀπαστε αὐτὰ τ' ἀστεῖα, γιατί δὲν ταιριάζουν σ' ἕνα νέον σὰν καὶ σᾶς.

Ὁ Λέσλι δὲν ἀπήντησε καὶ ὁ Κὲντ ἐξηκολούθησε:

—Ὡς ποῦ εἶσθε χρεωμένος;

—Ὡς τὰ λαιμό, ἀπήντησεν ἀναστενάζων ὁ νέος. Τί λέω, ὡς τὸ κεφάλι κι' ἀκόμα παραπάνω. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν ξέρω πῶς θὰ ξεμπλέξω....

—Τί θὰ λέγατε ἂν ἕνας κάποιος σᾶς πρόσφερε μίαν σανίδα σωτηρίας;

Ὁ Λέσλι πῆρε ὕφος προσβληθείσης φιλοτιμίας καὶ ἀπήντησε ξηρά:

—Θἄλεγα «εὐχαριστῶ πολύ».

—Ὄχι τόση εὐθιξία, νεαρέ μου....

—Πρέπει κανεὶς νὰ ὑψώνῃ τὸν ἑαυτό του ὅσο μπορεῖ...

—Ὥστε δὲν μπορεῖτε νὰ καταφέρετε τὸν πατέρα σας, ὁ ὁποῖος καθὼς λένε ἔχῃ ἀρκετὰ δολλάρια;

—Ὤ, βέβαια, ἔχει πολλά... Τὸ κακὸ ὅμως

Ἡ Μὼντ ἦταν ἀπησχολημένη μὲ τὴς προετοιμασίες τῆς ἑορτῆς

εἶνε ὅτι τὰ φυλάει καλά...

—Ὥστε δὲν βγαίνει τίποτε ἀπ' ἐκεῖ;

—Οὔτε σελλίνι!

—Ὑποθέτω ὅτι θὰ τοῦ ἔχετε πάρει ὅσα ἦταν δυνατὸν νὰ τοῦ ἀποσπάσετε πρὸς τὸ παρόν...

—Σᾶς τὸ εἶπα... Ἂν δὲν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα, δὲν θὰ μὲ βρίσκατε νὰ πηγαίνω μὲ τὰ πόδια μου σ' αὐτὸν τὸν παληόδρομο....

—Βέβαια, δὲν θὰ πηγαίνατε πεζός...

Ὁ Κὲντ εἶχε μάθει ὅσα ἤθελε. Ἔρριξε πάλιν ἕνα πλάγιο βλέμμα στὸν Λέσλι, ὁ ὁποῖος τὸν ἐρώτησε:

—Ἔ, λοιπόν;

—Τί λοιπόν; Σκέπτεσθε τὴ σανίδα σωτηρίας ποὺ σᾶς εἶπα.

—Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ τὴν προμηθεύσετε σεῖς;

—Ναί.

—Φυσικὰ θὰ προτείνετε ὅρους γι' αὐτό.... Ἂς τοὺς ἀκούσουμε λοιπόν!

—Βλέπω ὅτι συνεννούμεθα καλὰ καὶ αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ πολύ, ἀπήντησεν ὁ Κέντ. Ἀποδίδετε ἰδιαιτέρα σημασία σ' αὐτὸ ποῦ μπορεῖ νὰ κάμετε;

—Ἔναντι χρημάτων;

—Ναί.

—Πολλῶν χρημάτων;

—Ναί.

—Δηλαδή;

—Ὅσα χρειάζονται γιὰ τὰς ἐπειγούσας ἀνάγκας.

—Προτείνατέ μου ὁτιδήποτε, ἐκτὸς ἀπὸ δολοφονία, καὶ εἶμαι ἕτοιμος...

—Ὡραῖα. Μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι σᾶς ἐρρίχθηκε ἡ σανὶς τῆς σωτηρίας...

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, εἶπεν ὁ Λέσλι. Σᾶς εἶπα ὅτι θὰ τὸ πῶ καὶ τὸ εἶπα. Καὶ τώρα ποιοὶ εἶνε οἱ ὅροι σας;

—Ἡ μυστικότης σας ἐν πρώτοις.

—Αὐτὸ ἐννοεῖται...

—Ἡ παραμικρὴ ἀδιακρισία θὰ τὰ χαλάσῃ ὅλα.

—Καταλαβαίνω. Λοιπόν;

Ὁ Κὲντ ἔμεινε σιωπηλὸς τόση ὥρα ὥστε ὁ Λέσλι ἄρχισε νὰ φοβεῖται ὅτι θὰ μετενόησε γιὰ τὴν ὑπόσχεσί του. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ εἶπε ἀργά:

—Διαβάζετε τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Καίην πρὶν ἀπ' αὐτὸν καὶ λέγετέ μου τὸ περιεχόμενον. Καταλάβατε;

—Ναί, ἀπήντησεν ὁ Λέσλι, χωρὶς νὰ ταραχθῇ ἀπὸ τὴν προδοσία ποὺ τοῦ ἐπροτάθη. Ἔχετε ὅμως μερικοὺς τρόπους νὰ κανονίζετε τὴς ὑποθέσεις σας κάπως ἰδιαιτέρους....

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Κὲντ δὲν ἐδέχθηκε τὴν προσβολή. Ἔστρεψε τὸ πρόσωπό του συνοφρυωμένο πρὸς τὸν νέον καὶ τοῦ εἶπεν ἀπότομα:

—Λίγα λόγια, Γκράχαμ. Δέχεσθε ἢ ὄχι;

—Δέχομαι, ἀπήντησεν ὁ Λέσλι χαμηλώνων τὴν φωνήν του.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν σιωπὴν ἐπρόσθεσε.

—Θὰ προσπαθήσω νὰ διαβάζω τὰ γράμματα καὶ θὰ σᾶς κάνω γνωστὸ τὸ περιεχόμενο... Ὑπάρχουν ὅμως δύο τρία ἐμπόδια. Ἐν πρώτοις ὁ Καίην μένει στὸ σπίτι τῶν Πάρρυ, ἐγὼ ὄχι. Θὰ μοῦ εἶνε δύσκολο νὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἔρχεται τὸ ταχυδρομεῖο.

Ὁ Ἄντερσον Κὲντ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ σᾶς ἐζήτησα νὰ μοῦ παράσχετε μιὰ ὑπηρεσία. Τώρα μὲ ποιὰ μέσα θὰ τὸ κατορθώσετε, αὐτὸ εἶνε δική σας δουλειά.

—Ἐσεῖς δὲν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε;

—Ἔχω ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ κάνω ποτὲ μόνος μου τῆς βρωμοδουλειές.

Ὁ Λέσλι ἐκοκκίνισε ἀπὸ θυμό.

Κατόρθωσε ὅμως νὰ συγκρατηθῇ καὶ εἶπε:

—Καλά. Θὰ τὰ καταφέρω μόνος μου.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἐρώτησε:

—Θὰ πρόκειται γιὰ τίποτε ὑποθέσεις, βέβαια.

—Ἐδῶ δὲν ἀσχολοῦμαι μὲ ὑποθέσεις.

—Ναί, ἔτσι ἔγραψαν ἡ ἐφημερίδες. Ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι κυρίως θὰ σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἀλληλογραφία του σχετικῶς μὲ τὰς ἐπιχειρήσεις του.

—Κάμετε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ζητοῦν καὶ χαλιναγωγήσετε τὴν φαντασία σας. Σύμφωνοι.

—Σύμφωνοι. Πότε θὰ λάβω τὴν πρώτην δόσι;

—Ἀπόψε θὰ σᾶς δώσω ἕνα ματσάκι χαρτονομίσματα.

—Ἕνα ματσάκι;

—Ἔτσι συνειθίζω νὰ λέω.

—Καὶ γιὰ νὰ μοῦ ὑποκινῆτε τὸν ζῆλον θὰ μοῦ δίνετε κάπου κάπου κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ματσάκια σας, δὲν εἶν' ἔτσι; Σεῖς ἔχετε δολλάρια, ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἔχω πρὸς τὸ παρόν.

—Μ' εὐχαρίστησί μου βλέπω ὅτι ὅσο πάει καὶ καταλαβαίνετε καλύτερα.

Ὁ Κὲντ ἐσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Λέσλι. Ὁ νέος ἐκατέβηκε καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἀπεμακρύνθη.

Ἔπειτα ἀπὸ ὥριμη σκέψι ὁ Λέσλι Γκράχαμ κατέληξε στὴν ἀπόφασι νὰ κατοικήσῃ εἰς Πάϊγκουντς γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες. Μόνον ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοῦ εἶχεν ἀναθέσει ὁ Κέντ, συνεπῶς νὰ εἰσπράττῃ συχνότερα τὰ ἀνάλογα «μα

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΙΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΕΣ

Ἕνα μεγάλο μυστικὸ τῆς παντρεμμένης γυναῖκας, ἴσως τὸ μόνο μέσον γιὰ νὰ κρατήσῃ τελείως δικό της τὸν ἄνδρα της, εἶνε τὸ νὰ τοῦ παρουσιάζεται πάντα φρέσκια καὶ πάντα τουαλετταρισμένη.

Πόσο μεγάλο εἶνε τὸ σφᾶλμα ποὺ κάνουν ἡ γυναῖκες νὰ παρουσιάζωνται στοὺς ἄντρες τους μ' ἕνα πρόχειρο φουστάνι, ἀχτένιστες ἀπεριποίητες ! Ἡ γυναῖκα ἔχει γιὰ ὅπλο της τὴν ἐμφάνησι.

Αὐτὸ εἶνε ἀναντίρρητο.

Καὶ στὴν ἐμφάνιση στηρίζει τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιτυχίας. ...

Εἶνε φυσικὸ λοιπὸν γιὰ νὰ ἑδραιώσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία καὶ νὰ τὴν μεταβάλῃ σὲ διαρκῆ ἐπικράτησι, πῶς πρέπει νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν ἐμφάνισή της.

— Μά, θὰ μοῦ πῆτε, εἶνε δυνατὸν μιὰ γυναῖκα νὰ εἶνε πάντα τουαλετταρισμένη, μακιγιαρισμένη,

— Εἶνε τόσο ἐπάναγκες αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω, θὰ σᾶς ἀπαντήσω, καὶ ἐξ ἄλλου, ὁ ανδρας μενει τόσο λίγο στὸ σπίτι, ὥστε κατὰ τὶς στιγμὲς τῆς παρουσίας του, πρέπει νὰ κάνετε ὅτι μπορειτε γιὰ νὰ τὸ κατορθώσετε.

Τὸ μάτι εἶνε τὸ ἀπαιτητικότερο αἰσθητήριο ὄργανο. Ζητάει νὰ εὐχαριστηθῇ πάντα. Γι' αὐτὸ ἂν δὲν τὸ ἱκανοποιήσετε, σεῖς, τότε θὰ ζητήσῃ, ἀσφαλῶς, ἀλλοῦ τὴν ἱκανοποίησι. Καὶ τότε καταλαβαίνετε πολὺ καλὰ τὶ θὰ πῆ αὐτό.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα εἶνε ἀπαραίτητο νὰ σηκώνεσθε ἀπὸ τὸ κρεββάτι σας μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας. Ἔτσι ἔχετε ὅλο τὸν καιρὸ καὶ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὸσπίτι νὰ ἑτοιμάσετε, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτό σας νὰ προσέξετε λίγο περισσότερο. Ἔχετε δὲ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ τὴν ὠφέλεια ὅτι δὲν παρουσιάζετε στὸν ἄνδρα σας τὴν πρώτη πρωϊνὴ ἐμφάνιση.

Γιατὶ παρ' ὅσα λένε οἱ ποιηταὶ (καὶ τὶ δὲν λένε αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ) καὶ ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα χάνει πολὺ ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μορφέως. Ὅταν φύγῃ τὸ πρωῒ ὁ ἄνδρας σας ἔχετε ὅλη τὴν ἐλευθερία τῆς κινήσεως ὡς τὴν ὥρα ποὺ θὰ γυρίσῃ ὁπότε πάλι λίγο πρὶν ἔλθει ρίχνετε μιὰ ματιὰ στὸν ἑαυτό σας...

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ τὸ βράδυ.

Κάτι ἄλλο ἐπίσης ἀπαραίτητο εἶνε τὸ νὰ μὴν δημιουργῆτε τὶς οἰκιακές σας προστριβὲς (μὲ τοὺς ὑπηρέτες ἢ τοὺς προμηθευτὰς) τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἄνδρας σας βρίσκεται σπίτι.

Προσπαθῆστε νὰ τοῦ δείχνετε πῶς τὸ σπίτι του εἶνε γι' αὐτὸν ἕνα ἄσυλο ἡσυχίας καὶ ξεκουρασιᾶς.

Καὶ τέλος ἂν θέλετε νὰ κατακτήσετε τελείως τὸν ἄνδρα σας ὑποκριθῆτε τὴν σχετικὴν ὑποταγήν.

Ναὶ καλές μου κυρίες...Κάθε ἄνδρας θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ὑποχρεωμένο νὰ κάνῃ καὶ τὸ παραμικρὸ καπρίτσιο τῆς γυναῖκας ποὺ τοῦ εἶνε ὑποτεταγμένη. Θεωρεῖ ὡς ἀνανδρία ν' ἀρνηθῇ μιὰ χάρι στὴν ...σκλάβα του!;

'Ο μπαμπᾶς τῆς ΝΑΝΑΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΩΝ 25.000

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΑΣ 100.000 ΔΡ.

Καθ' ὅλην τὴν τρέχουσαν καὶ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, καθημερινῶς καὶ ὥραν 9—12 καὶ 3—8 μ.μ. θα γίνεται εἰς τὰ γραφεῖα μας ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν κουπονίων τῶν ἓξ πρώτων φύλλων τοῦ πρώτου λαχείου μας, τῶν 25.0000 δραχμῶν μὲ τοὺς λαχνούς. Οἱ ἀναγνῶσται τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, διὰ νὰ μὴ ἀποκόπτουν τὰ κουπόνια, δύνανται νὰ φέρουν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ περιοδικὰ ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 1—6 πρὸς σφράγισιν καὶ θὰ λαμβάνουν τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαχνοῦ των.

Οἱ ἀναγνῶσται τοῦ Πειραιῶς, ὡς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἀνεγράψαμεν, δύνανται νὰ κομίζουν τὰ κουπόνια εἰς τὸ πρακτορεῖον τοῦ κ. Ι. Τσούρνου, Λουδοβίκου 3, ὅπου θὰ γίνωνται δεκτὰ καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 9—12 καὶ 3—6 μ.μ.

Οἱ ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιῶν, δέον ν' ἀποστέλλουν τὰ κουπόνια διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, θὰ δημοσιεύωνται δὲ τὰ ὀνόματά των μὲ τὸν ἀντίστοιχον ἀριθμὸν, εἰς τὸ περιοδικόν. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν ἔχουν τὰ κουπόνια καὶ τῶν ἓξ φύλλων, δύνανται ν' ἀντικαταστήσουν τὸ ἐλλεῖπον διὰ κουπονίου ἄλλου φύλλου, ἢ ἐὰν καὶ τοῦτο εἶναι δύσκολον, ν' ἀποστείλουν τὴν ἀξίαν τοῦ ἐλλείποντος φύλλου εἰς γραμματόσημα θὰ λάβουν δὲ καὶ τὸ φύλλον.

Εὐθὺς ὡς τελειώσῃ ἡ ἀνταλλαγὴ, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ποὺ προκηρύξαμεν, θὰ γίνῃ ἡ κλήρωσις δημοσίᾳ, θὰ κληθοῦν δὲ οἱ ἀναγνῶσται ἐν καιρῷ νὰ λάβουν μέρος. Μεταξὺ αὐτῶν θὰ ἐκλεγῇ καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῆς κληρώσεως, ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς ὁποίας θὰ γίνῃ καὶ ἡ κλήρωσις.

Ἀπὸ τοῦ 9ου φύλλου τοῦ «Τὶκ-Τὰκ» θ' ἀρχίσουν δημοσιευόμενα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐξωφύλλου—διὰ νὰ μὴ καταστρέφεται τὸ φύλλον—τὰ κουπόνια τοῦ νέου μεγάλου λαχείου μας ἐξ 100.000 δραχμῶν.

Τὸ μεγάλο λαχεῖον τοῦ «Τὶκ-Τὰκ» θὰ συνίσταται ἀπὸ δῶρα, λεπτομερῆ πίνακα, τῶν ὁποίων θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. Μεταξὺ τῶν ἄλλων δώρων, θὰ δοθοῦν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἕνα ραδιόφωνον ἀξίας 10.000 δραχμῶν, γραμμόφωνα, 3 γυναικεῖες τουαλέττες ἀξίας 14.000 δραχμῶν, 6 ζεύγη ὑποδήματα γυναικεῖα καὶ 6 ἀνδρικὰ, 3 κουστούμια ἀνδρικὰ, διάφορα κοσμήματα, ὡρολόγια, φωτογραφικαὶ μηχαναὶ, καὶ πολλαὶ δεκάδες γυναικεῖες καὶ ἀνδρικὲς μεταξωτὲς κάλτσες.

Τὸ μεγάλο λαχεῖον τοῦ «Τὶκ-Τὰκ» θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ 9ου φύλλουδιὰ νὰ κανονισθῇ ἐν τῷ μεταξὺ ὑπὸ τῶν ὑποπρακτορείων τῶν ἐπαρχιῶν ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα θὰ ζητηθοῦν εἰς ἑκάστην πόλιν, ἵνα μὴ παρατηρηθῇ ἔλλειψις καὶ ἀποκλεισθοῦν οἱ ἀναγνῶσται τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ κ.κ. Ὑποπράκτορες παρακαλοῦνται συνεπῶς ν' ἀποστείλουν τὸ ταχύτερον καταστάσεις εἰς τὸ πρακτορεῖον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ τοὺς ἀποστέλλωνται ἀπὸ τοῦ 9ου φύλλου.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Η ΝΕΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Καινούργιες συλλογὲς, καινούργια μοντέλλα. Ἀνικανοποίητη ἡ θεὰ Μόδα διψάει γιὰ ὅλο καινούργιο. Κι' ὅμως, αὐτὴ τὴ φορὰ, οἱ μαίτρ τῆς Ὢτ Κουτὺρ κατόρθωσαν νὰ τὴν «μαιτριζάρουν», νὰ τὴν δαμάσουν, στὶς τρέλλες της, ὅπως θἄταν πιὸ ἐκφραστικώτερο νὰ λέγαμε.

Ἔτσι ἡ ἴσια γραμμὴ κυριάρχησε καὶ θὰ κυριαρχήσῃ. Ὅσο κι' ἂν τὰ καινούργια μοντέλλα ποικίλλουν σὲ χρῶμα, σὲ κομψότητα, δὲν ὑστεροῦνε στὴν χαρακτηριστικὴ αὐτὴ γραμμὴ ποὺ υἱοθετήθηκε ἀπὸ ἄκρη σ' ἄκρη. Θἄλεγε κανεὶς πῶς εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ γυναῖκες πῆραν ἀπόφαση νὰ μένουν πιστές. Τὰ ἐξαιρετικὰ ἐκεῖνα «ἐφφὲ» ποὺ στόλιζαν πέρισυ ἀκόμη ξωτικὲς πολυτελέστατες τουαλέττες κατηργήθησαν. Μόνον ὡραῖες πιέτες ἀρχαιοπρεπεῖς ξεχωρίζουν τόσο στὸ σακκάκι, ὅσο καὶ στὴ φοῦστα. Ἡ δεύτερη εἶνε λίγο πιὸ φαρδειὰ, μ' ἀνεπαίσθητα, τόσο ὥστε μόλις νὰ βαραίνῃ λίγο τὴ σιλουέττα. Πιέτες πολλὲς ἐπαναλαμβάνουμε, ὡραῖα ἑβαντάϊγ πλισσαρισμένα κλειστὰ στὴ μέση καὶ ἀνοίγοντας μὲ χάρι στὰ μπόρ.

Τὰ κορσάζα δὲν σπανίζουν ἐνῷ οἱ κάπες, τὰ μπολερὸ παίρνουν καινούργια ζωή. Καὶ σ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀνσὰμπλ, ἡ ζωρζέττα γαρνιρισμένη μὲ πέρλες ἢ μ' ἀζοὺρ ξεχωρίζει πολύχρωμα σὲ χίλια δυὸ σχέδια πλαστρόν.

Ἡ μπλοῦζες κυριαρχοῦν. Ἀπαραίτητο γυναικεῖο ἀκσεσουὰρ κάθε γυναικείας τουαλέττας σπὸρ. Μπλοῦζες γιὰ τὸ ταγιὲρ σπορτίφ, μπλοῦζες γιὰ τὸ κομπλὲ τροττέρ, μπλοῦζες, μπλοῦζες....

Μὲ τὸ ἀνοάμπλ ἀπὸ βελοῦδο, τουαλέττα κατάλληλη γι' ἀπρεμιντὶ, ξαναβλέπουμε ὄχι πειὰ δειλὰ νὰ ἐμφανίζεται, ἀλλὰ νὰ γενικεύεται ἡ πολὺ κομψὴ μπλοῦζα, ἀπὸ μεταξωτὸ κρὲπ, γαρνιρισμένη, χιλιοδυοστολισμένη πάντα μὲ λεπτὸ γυναικεῖο γοῦστο.

Ἕνας διασκεδαστικώτατος, ἀλλὰ καὶ εὐτυχέστατος τρόπος νὰ δίνουμε ἄλλη ἐντύπωση ἄλλο στὺλ στὴ σιλουέττα «ταγιὲρ» εἶνε νὰ τὸ γαρνίρουμε μὲ γοῦνα.

Ἡ γοῦνα παίζει στὴ χειμερινὴ σαιζὸν σπουδαῖο ρόλο, ἴσως καὶ πρωτεύοντα. Ἡ γαρνιτοῦρες ἀπὸ γοῦνα ἔχουν τὸ ἐξαιρετικὸ νὰ εἶνε ἁπλὲς κι' ὅμως χαρίζουν πάντα.

Ὅλα τὰ κρὲπ καὶ τὰ βελοῦδα τὰ μεταξωτὰ εἶνε κατάλληλα γιὰ βραδυνὲς τουαλέττες.

Ὁ ταφετὰς περιζήτητος γιὰ τὶς ρόμπες «στὶλ». Ἡ δαντελλένιες τουαλέττες γιὰ χοροὺς, τσάϊ, θέατρο κατάλληλο γιὰ ἐπιδεικτικὲς συγκεντρώσεις προτιμοῦνται ἀπὸ τὶς κομψὲς γιατὶ τὶς προδίδουν μία ἐμφάνισι «ἀρχοντικῆς κυρίας».

Οἱ ρόμπες ἐμπριμὲ θὰ φορεθοῦνε σὲ μεγάλη ἔκταση, μὰ πάντα σὲ ἁπλᾶ μοντέλλα.

Ἡ ντυβετίνα, τὸ ντρὰ, ἡ ζιμπελίνα καὶ χίλια δυὸ ἄλλα ὑφάσματα γιὰ ἐπανωφόρια διατηροῦν τὴν ἀρχοντιά τους, πάντα ἁπλᾶ, πάντα ἄφθρετα.

Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

"ΕΤΣΙ ΚΑΝΕΙΣ ΣΑΝ Θ' ΑΓΑΠΗΣΗ,,

Μία ταινία τῆς «Φοῖβος-Φίλμ».—Ἡ ὑπόθεσις καὶ οἱ ἡθοποιοί.—Μερικὰ ὡραια ἐπεισόδια ἀπὸ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας.—Σύλληψις τοῦ πρωταγωνιστοῦ.

Ὅσο αὐξάνουν οἱ θαυμασταὶ τοῦ κινηματογράφου τόσο αὐξάνουν καὶ ἡ ἑλληνικὲς ἑταιρεῖες παραγωγῆς ταινιῶν.

Ὁρίστε καὶ μία νέα ἀκόμη ἑταιρεία, ἡ «Φοῖβος Φίλμ», ποὺ ἱδρύθηκε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀπὸ μιὰ ὁμάδα νέων, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν χρηματοδότην κ. Ριζόπουλον καὶ τελείωσε μόλιστα τὸ γύρισμα τῆς πρώτης ταινίας.

Τὸ σενάριο τῆς ταινίας αὐτῆς φέρει τὸν τίτλο «Ἔτσι κανεὶς σὰν θ' ἀγαπήσῃ...», καὶ γράφτηκε ἀπὸ τὸν κ. Στάθην Λούπαν. Ἰδοὺ μὲ δυὸ λόγια ἡ ὑπόθεσίς του :

Ἡ πρωταγωνίστρια δὶς Λώρα Βαλέρη

Ἕνας ζωγράφος, παραθερίζων σὲ κάποιο χωριό, γνωρίζεται τυχαίως μὲ μιὰ χωριατοποῦλα καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ μὲ τὴν εὐκολία ποὺ ἀγαποῦν ὅλοι οἱ καλλιτέχναι.

Κι' ἐπειδὴ οἱ καλλιτέχναι δὲν ἀγαποῦν μόνο εὔκολα, ἀλλὰ καὶ ξεχνοῦν εὔκολα, μόλις ὁ ζωγράφος μας γυρίζει στὴν Ἀθήνα, μπερδεύεται στὰ δίχτυα μιᾶς θεατρίνας, ξεχνᾶ τὴν ἀγάπη του στὴ χωριατοποῦλα καὶ τὴν παντρεύεται.

Ἡ χωριατοποῦλα, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ ζητᾷ τὸν ἄπιστο ἐραστή της, παρίσταται ἀκουσίως στὸ γάμο του καὶ τρελλαίνεται. Ἐδῶ τελειώνει τὸ σενάριο.

Ὑπόθεσις, ὅπως βλέπετε, χωρὶς κανένα ἐξαιρετικὸ γνώρισμα. Ἂν ἡ σκηνοθεσία καὶ τὸ παίξιμο τῶν ἀστέρων κατώρθωσαν νὰ καλύψουν τὴς ἀτέλειές της, τότε μποροῦμε νὰ συγχωρήσουμε στὸ χρηματοδότη τὸ σφᾶλμα ποὺ ἔκανε, ἀποφασίσας νὰ διαθέσῃ λεπτὰ σὲ μιὰ τόσο ἀχάριστη ἐπιχείρησι. Ἄλλως...

Ὡς τόσο ὅμως θέλουμε νὰ πιστεύουμε πῶς ἡ ταινία ἐπέτυχε, γιατί ὁ κ. Λούπας ἂν δὲν ἐπέτυχε ἀπολύτως στὸ σενάριο, δείχνει τὸ ἀντίθετο στὴ σκηνοθεσία, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὴς φωτογραφίες τοῦ ἔργου καὶ οἱ ἡθοποιοὶ σὰν τὸν κ. Μαρῖκο, τὸν κ. Κατράκη, τὸν κ. Σπαθόπουλο, δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ κρατήσουν καλὰ τοὺς ρόλους των. Ἄλλως τε σήμερα τὰ περισσότερα ξένα φίλμ δὲν ἔχουν ὑποθέσεις.

Στὸ ἔργο πλὴν τῶν ἀνωτέρω παίζουν καὶ οἱ κ. κ. Ἄγις Νόρμας (πρωταγωνιστης), Ροβέρτος Ἀλμπερτινη κλπ., καὶ ἡ τελειοφοιτος τῆς ἐπαγγελματικης σχολῆς Θεάτρου Δις Λώρα Βαλλερη (στο ρολο της χωριατοπουλας), οἱ Κ. Παπανικολαου, ἡ κυρια Μαρικα Ξανθακη, ἡ δὶς Μαιρη Καλλιοου, η δὶς Ἀνθρυανη Παπανδρέου, η δὶς Ροζιτα Μπαριος κ. ἄ.

Τεχνικὸς σύμβουλος τῆς εταιρειας εἶνε ὁ κ. Περ. Πολιτης, σκηνοθετης ὁ συγγραφεὺς τοῦ σεναριου κ. Λουπας, ὀπερατὲρ ὁ κ. Δημητρ. Μεραβιδης καὶ φωτογραφος ὁ κ. Αιμιλιος Σεράφ. Μεχρι σήμερα γυριστηκαν ἐν ὅλῳ περι τὰ 3.000 μετρα σε διαφορα νησιὰ τοῦ Αἰγαιου, στο Βολο, στὸ Φαληρο, στο Κολιζεουμ τοῦ Ψυχικοῦ. Θα γυριστουν ἀκομη αὐτην τὴν ἑβδομαδα λιγες σκηνες καὶ κατοπιν θ' ἀρχίσῃ τὸ μοντάρισμα (συναρμολόγησις). Ἡ ταινια θὰ εἶνε ηχητικὴ καὶ ἀδουσα καὶ ἡ ἐγγραφὴ θὰ γινῃ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπὶ δισκων γραμμοφωνου.

Τώρα ὁρίστε καὶ μερικὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὸ γύρισμα :

Πρὸ μηνὸς ὅταν ἐγύριζαν στὴν Πάρο μιὰ μέρα μ' εναν διαβολεμενο ἀέρα, ποὺ ἔπερναν μια σκηνὴ σὲ καποιο βουνὸ του νησιοῦ, ἡ πρωταγωνιστρια γλυστρησε καὶ πῆρε τον κατήφορο. Ευτυχῶς μπερδεύτηκε κάπου καὶ ἔτσι ἔπεσε λιποθυμη. Τετοιος ὁμως ἠταν ὁ τρόμος ποὺ δοκιμασε ὁ ὀπερατερ κ. Μεραβιδης, ὡστε ἐκεῖ ποὺ στεκότανε μπροστὰ στὴ μηχανή του, σὰν ἀπολιθωμένος, ἔπεσε κι' αὐτὸς λιπόθυμος.

Ὁ Σαρλὼ (Σπαθόπουλος) ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπο μακρυὰ τὸ...δραμα, τὰ εχασε. Ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ σὰν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι ἄρχισε νὰ τρέχῃ τὸν ἀνήφορο, πρὸς την κορφὴ τοῦ βουνοῦ.

—Πάω γιὰ τὸ...γιατρό, φώναξε

Καὶ ἀνέβαινε στὸ βουνο γιὰ νὰ βρῇ γιατρό !

Καὶ ἕνα ἀκόμη γιὰ νὰ τελειώνουμε :

Ὁ κ. Κατράκης, ὡς γνωστόν, ὑπηρέτει ὡς κληρωτός. Τοση ὅμως ἐπίδρασι εἶχε ἐπάνω του ὁ κινηματογράφος, ὥστε ἕνα πρωῒ τὤσκασε γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν «Ὀλύμπια Φίλμ», τοῦ κ. Τσακίρη, στὴ Χαλκίδα, ὅπου θὰ γύριζαν μερικὲς σκηνὲς τοῦ «Ἀγαπητικοῦ τῆς Βοσκοπουλας». Ἀπὸ τότε δὲν εἶχε παρουσιασθῇ εἰς τὰς τάξεις του. Καὶ δὲν θὰ φοροῦσε ξανὰ τὸ χακὶ ἂν δὲν τὸν συνελάμβανον πρὸ ἡμερῶν μέσ' στὸ σπίτι του, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζότανε νὰ ντυθῇ γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ στούντιο τῆς «Φοῖβος Φίλμ», ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὴν προηγουμένην βραδειὰ εἶχε...στρίψῃ γιὰ νὰ γλεντήσῃ. Ἔτσι λοιπὸν συνελήφθη καὶ ἀφοῦ ὑπὸ συνοδείαν μετεφερθη εἰς τὸ στούντιο τῆς «Φοῖβος» καὶ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ἐγύρισε τὴς τελευταῖες σκηνές, παρεδόθη εἰς τὸ Σύνταγμά του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν πρόκειται νὰ βγῇ ἂν δὲνἐκπληρώσῃ τὰς στρατιωτικάς του ὑποχρεώσεις. Τὸ ἀστεῖον εἶνε ὅτι ὁ ἀστυφύλαξ ἐκλαβὼν τὸν σκηνοθέτην κ. Λούπαν διὰ τὸν Κατρακην, ἐζήτησε νὰ τὸν συλλάβῃ.

—Καὶ γιατί ; διεμαρτυρήθη ὁ κ. Λούπας.

—Ἐσὺ δὲν εἶσαι ποὺ παίζεις στὸν κινηματογράφο ;

—Μάλιστα, κ' ὕστερα, κακὸ εἶν' αὐτό ;

—Κακὸ λέει ; Ἄ, ἔλα νὰ σοῦ δείξω ἐγώ. Σὰν νὰ μὴν εἶχε ἄδικο ὁ πόλισμαν.

ΑΥΓ. ΣΚΛΑΒΟΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

—Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ ξανάφυγε για τὸ Χόλλυγουντ.

Καινούργιες δόξες, καινούργια συμβόλαια καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ δολλάρια περιμένουν τὸν περίφημο Γάλλο «ντεζὲρ» Μωρὶς Σεβαλλιέ. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη διαμονὴ στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ ξεκουραστῇ πραγματικὰ ὅμως γιὰ νὰ γυρίσῃ κι' ἄλλα φίλμ, ὁ γάλλος γόης τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ ξαναγυρίζει στὸ Χόλλυγουντ. Τὸν συνοδεύει ἡ χαριτωμένη του σύζυγος Ὑβὸν Βαλλέ.

Τὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι εἶχε μιὰ ἔκπληξη στὸ διάπλουν. Ὁ γίγας πὲγχμάχος Πρῖμο

Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ

Καρνέρα συνεταξείδευε μὲ τὸ ἴδιο ὑπερωκεάνειο, κι' ὁ Μωρὶς Σεβαλλιὲ ποὺ εἶνε λάτρης τοῦ μπὸξ, βρῆκε εὐκαιρία νὰ ἀναμετρήσῃ τὶς δυνάμεις του μαζύ. Εὐτυχῶς ποὺ ἦταν μιὰ καλὴ προπόνησις, τίποτε περισσότερο.

—Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς ἐπιχειρεῖ τὸν γῦρο τοῦ κόσμου.

Εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ ὁ λατρευτὸς τῶν ἀνθρώπων τοῦ σπὸρ, τὸ ἴνδαλμά τους, ὁ Δούγκλας Φαίρμπανκς ἐπιχειρεῖ τὸν γῦρο τοῦ κόσμου.

Δὲν ξέρουμε κατὰ πόσον τὴν φορὰ αὐτὴ θὰ σταθῇ πιὸ τυχερὸς γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ὁλοκληρωτικὰ τὸν πόθο του. Γιατὶ στὸν πρῶτο πρῶτο του ταξεῖδι εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ δεχθῇ πολλὲς προσκλήσεις, πολλὰ συμβόλαια γιὰ καινούργια ἔργα, ποὺ μόλις τοὔδιδαν καιρὸ νὰ σκεφθῇ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ. Τὸ ἐπιχειρηματικώτατο ἄλλωστε πνεῦμα τῆς Μαίρης Πίκφορδ τὸν παρώτρυνε νὰ μὴν ἀφίνουν μιὰ τέτοια εὐκαιρία καὶ νὰ...πᾶνε γιὰ πουργάρια.

Τὸ νέο δρομολόγιο τοῦ Δούγκλας εἶνε τὸ Ὀνολουλοῦ, ἡ Σαγκάη, τὸ Χοὺγκ-Κοὺγκ, τὸ Ἀγκὸρ μὲ τῆς μαγευτικές του παγόδες, ἡ Καλκούτα, τὸ Ἔβερεστ, ἡ Μπενάρες, ἡ πόλις τῶν ὀνείρων, τὸ Δελχὶ καὶ τὸ Καρασσῆ. Ἕνα ἀεροπλάνο θὰ τὸν μετέφερε στὶς ἐκβολὲς τοῦ Εὐφράττη κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Κάϊρο. Στὸ Βάδεν-Βάδεν θὰ ἀνταμώσῃ τὴν Μαίρη Πίκφορδ γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὴν Ἀμερική. Εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι ἀπὸ τὶς ἐκδρομὲς αὐτὲς θὰ συναποκομίσῃ ἀρκετὲς κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες γιὰ καινούργιες μελλοντικὲς ταινίες.

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΑΘΗΝΑ

—Ἡ παρελθοῦσα ἑβδομὰς ὑπῆρξε καὶ αὐτὴ πλήρης κοσμικῶν συγκεντρώσεων, τὰς ὁποίας θὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀριθμήσωμεν, δίδοντες ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρας λεπτομερείας.

—Ἡ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀνδρ. Χατζηκυριάκου δοθεῖσα προεσπερὶς ὑπῆρξεν ἐπιτυχεστάτη. Οἱ οἰκοδεσπόται ἐδέχοντο συμπαθέστατα. Ἡ δὶς Ἔπη Χατζηκυριάκου χαριτωμένη, μὲ κόκκινο, ἐπεριποιεῖτο τὴν νεολαίαν. Ἄπειρα τραπέζια μπρὶτζ καὶ ἀρκετὲς κοῦπες.

—Διεκρίναμεν τὴν κ. Α. Μιχαλακοπούλου, τὴν κ. Α. Ἀλεξανδρῆ, τὴν κ. Π. Βουρλούμη, τὴν κ. Α. Παπαδάτου. Ἐπίσης τὸν κ.καὶ τὴν κ. Πανᾶ, τὴν κ. Αἰκατ. Μάνου, τὴν κ. Ἀλ. Χατζηκυριάκου, τὴν κ. Π. Δαγκλῆ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀλ. Μυλωνᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Στ. Εὐγενίδου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Π. Ἠλιάσκου, τὸν στρατηγὸν Πιερράκον Μαυρομιχάλην, τὸν κ.καὶ τὴν κ. Καψάλη, τὸν κ.καὶ τὴν κ. Ν. Πετρίτζη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ν. Τρικούπη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Α. Κυριακίδη, τὸν κ.καὶ τὴν κ.Ι. Νεγρεπόντη, τὸν κ.καὶ τὴν κ. Ἀνδρ. Μιχαλοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χρυσοβελώνη, τὴν κ. Σαμάρα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἰακ. Δαμαλᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ν. Πασπάτη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Οὐράνη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀλ. Πασπάτη, τὴν κ. Δελαπόρτα, τὴν κ. Καρτάλη. Σὶκ ἐμφάνισις ἡ κ. Ναντὶν Τσαλδάρη, μὲ μαύρη δαντέλλα.

—Διεκρίναμεν ἐπίσης τὴν κ. Παπαστράτου, τὴν κ. καὶ δίδα Φωστηροπούλου, τὴν κ. καὶ δίδας Φραντζῆ, τὴν κ. Κυριαζοπούλου, τὴν κ. Μαντζαβίνου, τὴν κ. Μ. Γκίνη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σινιόσογλου, τὸν κ. Π. Κοντογιάννην, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Μακκᾶ, τὸν κ. Μαζαράκην, τὸν κ. Π. Χέλμην, τὸν κ. Γ. Τρικούπην, τὸν κ. Ζιλῆ.

—Συμπαθέσιατες ἐμφανίσεις αἱ δίδες Ἑλ. Ρικάκη, Νέλλα Δελλαπόρτα, Ρίτα Δαμαλᾶ καὶ Α. Σινιόσογλου.

—Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἐδίδετο ἡ μαστίχα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κυρ. Βενιζέλου. Περίπου ὁ αὐτὸς κόσμος ὁ εὑρισκόμενος παρὰ τῇ κ. Χατζηκυριάκου, ἔφυγε κατὰ τὰς 7 1)2—8 διὰ νὰ παρευρεθῇ καὶ εἰς τὴν ἄνω μαστίχαν.

—Ἡ οἰκοδέσποινα συμπαθεστάτη πρὸς ὅλους, ἐδέχετο μὲ ἐξαιρετικὴν εὐγένειαν.

—Κόσμος πολύς, μπρὶτζ, κοῦπες καὶ κοὺμ κὰν «πουρ σανζέ», κυλικεῖον πλουσιώτατον,μὲ ἀφθονίαν καὶ ποικιλίαν μεζέδων.

—Μεγάλη δεξίωσις ἐδόθη ἐπίσης παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κ. Ἠλιάσκου τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν. Ἡ οἰκοδέσποινα, φέρουσα μαύρην κομψὴν τουαλέτταν ἐδέχετο βοηθουμένη παρὰ τῆς κ. Ἰω. Ἠλιάσκου καὶ τῆς κ. Ἀνδρ. Μιχαλοπούλου.

—Διακρίνομεν πολλούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν πρεσβευτὴν τῆς Γαλλίας καὶ τὴν κ. Κλεμὰν Σιμόν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χάρβεϋ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας καὶ ἄλλους.

—Ἔλαμψαν διὰ τῆς ἀπουσίας των δύο ὡραῖαι κυρίαι, πάσχουσαι ἐκ γρίππης, ἡ κ. Ματσίνη καὶ ἡ κ. Χέλμη.

—Μπρὶτζ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Καρλινῆ τὸ ἄλλο βράδυ.

—Πέντε τραπέζια μπρίτζ, εἰς τὰ ὁποῖα διακρίνομεν ὅλα σχεδὸν τὰ μέλη τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας.

—Δεινότατος παίκτης μὲ πολλὴν ἀτυχίαν ὅμως αὐτὸ τὸ βράδυ ὁ σύμβουλος τῆς Τουρκικῆς πρτσβείας Ζεκῆ Μπέης.

—Κυλικεῖον πλουσιώτατον καὶ ἄφθονος καμπανίτης. Οὐΐσκυ δὲ ἐδίδετο εἰς τοὺς ὑποψηφίους γριππιῶντας, ὡς ἀντισηπτικόν.

—Προχθὲς ἐπίσης ἐδόθη μπρὶτζ παρὰ τῇ κ. Ἰουλίᾳ Κατσικογιάννῃ.

—Διακρίνομεν ὀκτὼ τραπέζια μπρὶτζ καὶ ἰσάριθμα κοῦπες. Ἐνόμιζες ὅτι εὑρίσκεσαι εἰς Λέσχην.

—Μεταξὺ τῶν παρευρεθεισῶν, διότι αἱ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν ἦσαν κυρίαι, διακρίνομεν τὰς κυρίας Τὺρκ τοῦΓάλλου προξένου, Ἐσμὲ Μπταξᾶ, καὶ Ζὰν Μπέμπη, πολὺ ὤμορφες καὶ αἱ τρεῖς..

—Στοῦ κ. καὶ τῆς κ. Κ. Τσαλδάρη τὴν δεξίωσιν τῆς Δευτέρας παρευρέθη καὶ ἡ δὶς Χρ. Ρόδη, ἡ «Μὶς Ἑλλάς».

—Εἶνε ὡραιοτάτη, μὲ μαύρη κομψὴ τουαλέττα καὶ μαῦρο ἐπίσης μπερέ.

—Τὴν «Μὶς Ἑλλάδα» τὴν εἴδομεν συνομιλοῦσαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν μὲ τὴν κ. Συνοδινοῦ ἥτις τὴν ηὗρε ἐκτὸς τῆς εὐμορφιᾶς της καὶ τοῦ σίκ της, χαριτωμένην καὶ ἐξυπνοτάτην.

—Ἡ τρομακτικὴ ἐπιδημία τῆς γρίππης αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἠνάγκασε πολλοὺς ν' ἀναβάλλουν τὰς δεξιώσεις των.

—Προχθὲς διενεμήθησαν τοιούτου εἴδους «κὸντρ - ὄρδρ» παρὰ τῆς κ. Καλβοκορέση, ἥτις αὐτὴ ἡ ἰδία καὶ οἱ δύο υἱοί της ἦσαν κλινήρεις ἐκ γρίππης.

—Ἐπίσης ἡ οὑγγρικὴ πρεσβεία ἀνέβαλε τὸν χορόν της ἕνεκεν σφοδροτάτης γρίππης, ἐξ ἧς προσεβλήθη ὁ κ. πρεσβευτὴς Ντὲ Μολδοβάνη.

—Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἐδόθη προχθὲς ὁ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κ. Δρούλια χορός, ὅστις ζωηρότατος παρετάθη μέχρι τῆς 5ης πρωϊνῆς.

—Ἡ οἰκοδέσποινα ἦτο χάρμα ὡραιότητος καὶ χάριτος, μὲ θαυμασίαν μαύρην τουαλέταν, ἐβοηθεῖτο ἀπὸ τὰς συμπαθεστάτας ἀδελφάς της κυρίας Μπόταση, Παπαχατζῆ καὶ Ζαλοκώστα.

—Πολὺ ὤμορφες εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ἦσαν αἱ κυρίαι Κ. Δημαρᾶ μὲ πράσινα, καὶ Κ. Δούμα μὲ μαῦρα. Τὸ σουτὲ ἦτο ἀφαντάστου πολυτελείας καὶ μὲ σπανίας φινέτσας.

—Δύο δεξιώσεις ἐπίσης ἐδόθησαν παρὰ τῇ κ. Ὄθωνος Φωστηροπούλου.

—Πολὺς κόσμος, ἐκλεκτὸς καὶ ὡραῖος, καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ τέϊα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπαίχθη καὶ ὀλίγον μπρὶτζ ἀπὸ τοὺς μανιώδεις παίκτας τοῦ παιγνιδίου αὐτοῦ.

—Ἐκ τῶν πλέον δεινῶν παικτριῶν εἶνε καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Ναυτικοῦ ἀκολούθου τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας κυρία Καρλινῆ, ἥτις εἶνε γνωστὸν ὅτι ἠμπορεῖ ν' ἀνθέξῃ παίζουσα ἀπὸ τῆς 5ης ἀπογευματινῆς μέχρι τῆς 5ης πρωϊνῆς συνεχῶς.

—Πολλαὶ συγκεντρώσεις προμηνύονται εἰσέτι παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Ἀφεντούλη, τῷ ναυάρχῳ καὶ τῇ κ. Γ. Πανᾶ, τῷ κ. καὶ τῇ κ. Σπ. Λιβιεράτου, τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κ. Βενιζέλου καὶ ἄλλαι πολλαί.

JE SAIS TOUT

Ἑλληνικὸς στίχος

"ΚΑΫΜΟΣ,,

Φύγε μὴν ἔρθης πιὰ ποτὲ,
μεῖνε μακρυά μου ὅσο μπορεῖς
πλανήσου πέρα στ' ἄπειρο
ποὺ σὲ καλάει νὰ ζήσῃς
Ἐμένα ξέχασέ με πιὰ
καὶ μὴ νομίσεις, μὴ θαρρεῖς
μὲ τ' ἁπαλὰ τὰ χάδια σου
ξανὰ νὰ μὲ μεθύσῃς.

۞

Μένα μὲ κτύπησε βαρειὰ
τῆς ξενιτειᾶς ὁ μαρασμὸς
καὶ στὴ ψυχή μου ἁπλώθηκαν
τὰ χιονισμένα νειᾶτα
κι' εἶν' ἡ καρδιά μου παγερὴ
καὶ μεσ' τὰ στήθια μου ὁ σεισμὸς
μὲ κατρακύλησε βουερὰ
μεσ' τοῦ μοιραίου τὴ στράτα.

۞

Φύγε μὴν ἔρθης πιὰ ποτὲ,
μακρυά μου νᾶσαι πιὸ καλὰ
νὰ νοιώθω τὴν ἀγάπη σου
κλεισμένη σ' ἕνα γρᾶμμα!...
νὰ βλέπω τὴν ψυχοῦλα σου
χαϊδευτικὰ νὰ μοῦ μιλᾷ
κι' ὤ! νὰ μὴ γίνεται ποτὲ
τὸ πλανερὸ τὸ θᾶμμα.

۞

Κοντά μου γίνεσαι κοινὴ,
καὶ διόλου δὲν μὲ συγκινεῖ
οὐδ' ἡ φωνή σου ἡ ἀνάλαφρη,
οὐδ' ἡ εὐωδιὰ τοῦ μύρου
ποὺ πλέει τ' ἁβρό σου τὸ κορμὶ,
μόν' ἡ ψυχή μου ποὺ πονεῖ
ταξειδεμένη ἀπὸ καιρὸ
στὸ φάσμα ἑνὸς ὀνείρου.

۞

Μεῖνε μακρυά μου ὅσο μπορεῖς,
κι' ἂν ἡ χαρὰ δὲν μοῦ γελᾷ
κι' ἂν στὴ ψυχή μου ἁπλώθηκε
τοῦ μαρασμοῦ τὸ κλᾶμμα.
Φύγε μὴν ἔρθης πιὰ ποτὲ
μακρυά μου νᾶσαι πιὸ καλὰ
νὰ νοιώθω τὴν ἀγάπη σου
κλεισμένη σ' ἕνα γρᾶμμα !...

('Απ' τοὺς Βραδυνοὺς Καϋμούς)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

—Ὁ ἔρως ἔχει πολλὰ κοινὰ μὲ τὸ παραμύθι, ἀλλ' ὁ γάμος εἶνε ἱστορία ἀληθινή.

—Ὁ ἔρως ἐκτείνεται σὲ φανταστικὲς ἐκτάσεις χωρὶς ὅρια. Ὁ γάμος περιορίζεται σὲ μιὰ κατοικία μὲ ὡρισμένα δωμάτια. Ὁ ρόλος του περιορίζεται μέσα σὲ ὅρια.

—Ὁ ἔρως εἶνε ἕνας ἀφρὸς ποὺ κεντάει σὲ θεῖες τρέλλες. Ὁ γάμος ὅμως εἶνε ἕνα ἐπιδόρπιον πρὸς κανονισμὸν τῆς πέψεως.

—Ὁ ἔρως ἂν εἶνε ἀρρώστεια, τότε ὁ γάμος εἶνε ἡ κρίσις της. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιο "Η πεθαίνει ὁ ἔρως ἢ μποτιλιάρεται !

—Ὁ ἔρως μοιάζει τὴν ἀνήσυχη θάλασσα. Ὁ γάμος συχνὰ ἕνα ἀλίμενον λιμένα.

ΜΙΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ JULES DE GASTYNE

Περίληψις τῶν προηγουμένων

Μέσα εἰς ἕνα χορευτικὸν καταγώγιον τῆς λεωφόρου Βάγκραμ, τὸ ὁποῖον συχνάζεται ἀπὸ παντὸς εἴδους ὕποπτα στοιχεῖα, ἕνα ζεῦγος ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φοράν. Τόσον ὁ ἄνδρας ὅσον καὶ ἡ γυναῖκα φαίνονται μεταμφιεσμένοι. Ἡ γυναῖκα ἀφήνει τὸν πειθήνιον σύνοδόν της εἰς ἕνα τραπέζι καὶ αὐτὴ συναντᾶται μὲ ἕνα κακοποιόν, ὁ ὁποῖος τῆς προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του. Ἐπειδὴ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἀκατάλληλον, ἡ γυναῖκα, ὁ κακοποιὸς ἐκεῖνος καὶ οἱ δυὸ σύντροφοί του πηγαίνουν εἰς ἕνα διπλανὸν κέντρον, καὶ εἰς μίαν ἰδιαιτέραν αἴθουσαν κλείνουν τὴν συμφωνίαν των. Ἀντὶ ἀμοιβῆς οἱ κακοποιοὶ ἀναλαμβάνουν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Μπρουσὰρ—τὸν ὁποῖον ἡ γυναῖκα παρέστησεν ὡς ἄπιστον ἐραστήν της—νὰ τὸν παραμορφώσουν μὲ μίαν σιδερογροθιὰ καὶ νὰ τοῦ πάρουν τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα θὰ εἶχεν ἐπάνω του. Ὁ στρατηγὸς Μπρουσὰρ ἔζουσε μὲ τὴν κόρη του Μπλάνς, τὴν ὁποίαν ὑπεραγαποῦσε καὶ χάριν τῆς ὁποίας ἔμεινεν ἀνύπανδρος μετὰ τὸν θάνατον τῆς πρώτης του συζύγου. Ἡ Μπλὰνς εἶχε μνηστευθῇ μὲ τὸν Ζὰκ Ἐμπέρ, νέον μηχανικόν, μὲ τὸν ὁποῖον τὴν συνέδεεν ἕνας τρυφερὸς ἔρως. Ὁ Ζὰκ Ἐμπέρ, μετὰ τὸν ἀρραβῶνα του ἔφυγε διὰ τὴν Ἀμερικὴν χάριν ὑποθέσεων, ἀπὸ ὅπου πρόκειται νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ἀπουσίαν ἑνὸς ἔτους σχεδόν. Μίαν νύκτα ἐν τούτοις εἰς τὸ σπίτι τοῦ στρατηγοῦ ἀκούεται θόρυβος. Ἡ Μπλὰνς καὶ ἡ καμαριέρα της ἐξυπνοῦν καὶ πληροφοροῦνται ὅτι ὁ στρατηγὸς εἶχε τραυματισθῇ ἀπὸ κακοποιοὺς εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἡ μυστηριώδης ἐκείνη γυναῖκα δὲν ἦτο παρὰ ἡ πριγκήπισσα Τατιάνωφ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐνεφανίζετο μία τυχοδιῶκτις, κόρη μιᾶς γκουβερνάντας τοῦ πριγκηπικοῦ οἴκου Τατιάνωφ τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέλη εἶχον ἀποθάνει κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐπιδημίας. Ἡ ψευδοπριγκήπισσα αὐτή, ὄν ἔκφυλον ὅσον καὶ ὡραῖον, εἶχε ζήσει εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν βίον ἔκλυτον καὶ πολυδάπανον, κερδίζουσα χρήματα διὰ διαφόρων ἐκδουλεύσεων τὰς ὁποίας παρεῖχεν εἰς πολλοὺς λόγῳ τῶν ὑψηλῶν σχέσεών της. Μὲ τὴν πάροδον ὅμως τῶν ἐτῶν ἡ καλλονή της ἐφθάρη καὶ ἡ πριγκήπισσα περιέπεσεν εἰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας, διότι δὲν ἐπετύγχανεν ὅπως ἄλλοτε τὰ διάφορα «ρουσφέτια». Τότε ἀκριβῶς συνήντησε ἕνα βράδυ τὸν Ζουστὲν Μαρκελέ, ἄλλοτε ἀξιωματικόν, προστατευόμενον τοῦ στρατηγοῦ Μπρουσάρ. Ἡ συνάντησίς των ἔγινεν ἕνα βράδυ εἰς μίαν γέφυραν τοῦ Σηκουάνα, τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Μαρκελὲ ἐπρόκειτο νὰ ριφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν διὰ ν' αὐτοκτονήσῃ, ἐπειδὴ ἦτο χαρτοπαίκτης μανιώδης καὶ εἶχε χάσῃ δέκα χιλιάδες φράγκα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμποροῦσε νὰ πληρώσῃ. Ἡ πριγκήπισσα τὸν πέρνει εἰς τὸ σπίτι της καὶ σκέπτεται νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν σχέσιν του μὲ τὸν στρατηγὸν Μπρουσὰρ καὶ πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπόσχεται νὰ τὸν βοηθήσῃ.

۞

(Ἡ συνέχεια)

— Μὰ ὄχι φίλε μου, καθόλου...Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε θανάσιμα ἁμαρτήματα...Διακρίνω ὅτι διατηρεῖτε ἀκόμα στὴν ψυχή σας μερικὰ καλὰ αἰσθήματα...Θὰ σᾶς βγάλωμε ἀπὸ τὴ στενοχωρία σας καὶ δὲν θὰ πεθάνετε οὔτε θ' ἀτιμασθῆτε...Οὔτε καὶ θὰ ξαναπαίξετε πλέον.

Ὁ Ζουστὲν Μαρκελὲ ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε μὲ ζωηρότητα τὸ χέρι τῆς πριγκηπίσσης.

— Ὤ, ἂν ἐκάνατε αὐτὸ τὸ θαῦμα, πριγκήπισσα, ἀνέκραξεν. Ἂν κατορθώνατε νὰ μὲ συμφιλιώσετε πάλιν μὲ τὸν στρατηγὸνΜπρουσάρ...

— Ἔ! ἂν τὸ κατόρθωνα αὐτὸ τί θὰ κάνετε; τὸν ἐρώτησεν ἐκείνη μειδιῶσα.

— Θὰ διατηροῦσα γιὰ σᾶς μία βαθειὰ εὐγνωμοσύνη ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Μία ἀστραπὴ ἔλαμψεν εἰς τὰ μάτια τῆς πριγκηπίσσης, ἡ ὁποία ἐψιθύρισεν ἀνάμεσα στὰ δόντια της τόσο σιγὰ ὥστε ἐκεῖνος δὲν τὴν ἄκουσε :

— Τὸν κρατῶ !

۞

Συνηθισμένη νὰ ψυχολογῇ τοὺς ἀνθρώπους ἡ πριγκήπισσα Τατιάνωφ ἐκατάλαβεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ποία ὠφέλεια μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποὺ τῆς ἔφερε στὸ

—Εἶσθε ὅμως ὡραῖος ἄνδρας καὶ καλοβαλμένος.

δρόμο της ἡ τύχη. Δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ καταλάβῃ ἀμέσως, ἔπειτα ἀπὸ τὴν σύντομη ἐκείνη συνομιλία του, ὅτι ὁ Ζουστὲν Μαρκελὲ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἀσθενοῦς θελήσεως, καλὸς κατὰ βάθος ἀλλὰ παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς χαρτοπαιξίας.

Μία γυναῖκα σὰν αὐτὴν ἦταν εὔκολο νὰ κάμῃ τελείως ὑποχείριόν της τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον στὴν κατάστασι ποὺ εὑρίσκετο. Ἐπὶ πλέον ἡ πριγκήπισσα εἶχε φθάσει πλέον σὲ ἡλικίαν ποὺ τῆς ἦτο ἀπαραίτητος ἕνας προστάτης γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ ἀσφαλῶς δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ καταλληλότερο πρόσωπο ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀπελπισμένον καὶ χωρὶς θέλησιν ἄνθρωπον ποὺ δὲν ἐφαίνετο νὰ γνωρίζῃ κατὰ βάθος τὴ ζωή.

Ἡ πριγκήπισσα εἶχε διηγηθῇ τὴν ζωήν της εἰς τὸν Ζουστὲν Μαρκελέ. Ἡ ἀφήγησίς της ὅμως αὐτὴ δὲν ἦταν τόσο ἀκριβὴς ὅσον ἐπίστευεν ὁ Μαρκελέ.

Ἐν πρώτοις ἡ καταγωγή της δὲν ἦταν εὐγενὴς ὅπως εἶχε πεῖ. Κόρη μιᾶς γκουβερνάντας τῆς πριγκηπίσσης Τατιάνωφ καὶ ἐπειδὴ ἡ μητέρα της δὲν εἶχε ποτὲ πανδρευθῇ εἶχεν ἀφήσει νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι ἦταν νόθος κόρη τοῦ πρίγκηπος Τατιάνωφ.

Προικισμένη καθὼς ἦταν μὲ μεγάλη εὐφυΐα καὶ μνήμη ἄρεσε στὴν πριγκήπισσα, ἡ ὁποία ἐφρόντισε νὰ τὴν ἀναθρέψῃ μὲ πολλὴ φροντίδα καὶ νὰ τὴν μορφώσῃ μὲ τοὺς καθηγητὰς τῶν παιδιῶν της. Ἡ μικρὴ εἶχε κάμει μεγάλας προόδους ἀλλὰ συγχρόνως μὲ τὴν μόρφωσίν της ἐξεδηλώθησαν καὶ τὰ κακὰ ἔνστικτά της, τόσον ὥστε εἰς ἡλικίαν δεκαεπτὰ ἐτῶν ἀναγκάσθησαν τὴν διώξουν. Ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει πρὸ ἐτῶν καὶ ἔτσι εὑρέθηκε μόνη καὶ ἀπροστάτευτη μὲ μόνα ἐφόδια τὴν ὡραιότητά της καὶ τὰς κακὰς κλίσεις της. Τότε ἔφυγε γιὰ τὴν Πετρούπολιν ὅπου στὴν ἀρχὴ παρέδιδε μαθήματα σὲ σπίτια. Κατόπιν ἀπέκτησε τὸν πρῶτον ἐραστήν της. Ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὡραίας τῆς Πετρουπόλεως γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κλορίντα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ δυστυχία ἐνέσκυψεν εἰς τὴν οἰκογένειαν Τατιάνωφ. Ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ὁ πρίγκηψ, ἡ πριγκήπισσα καὶ τὰ παιδιά τους ἐπέθαναν εἰς μίαν ἐπιδημίαν εὐλογίας. Μὲ αὐτοὺς ἔσβυσε καὶ τὸ ὄνομα τῶν Τατιάνωφ. Τότε ἡ νέα ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπου ἐξηκολούθησε τὴν ἔκλυτη ζωή της μὲ τρόπον περισσότερο συγκαλυμένον ὥστε νὰ μὴν ἐκτίθεται.

Ἔζουσε μὲ πολυτέλειαν καὶ ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγνιον ποὺ ἐγίνετο στὸ σπίτι της. Ἡ φήμη της ἦταν μεγάλη καὶ ἡ ἐφημερίδες ἔγραφαν ταπτικὰ γι' αὐτήν.Ἀλλ' αὐτὸ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ γιατὶ ἦλθεν ὁ πόλεμος καὶ οἱ ἄνδρες ἔφυγαν. Τὸ μέγαρον καὶ τὰ κοσμήματα ἐπουλήθησαν σὲ δημοπρασία. Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνας ἡ πριγκήπισσα εἶχε μείνει τόσο πτωχὴ ὅσο καὶ ὅταν εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν. Ἔζησεν ἔτσι πτωχὴ, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος. Τότε ἐγνώρισε τὸν κόμητα Ντέλλα Ρόκα, ὁ ὁποῖος δὲν εὑρίσκετο σὲ καλύτερη θέσι ἀπὸ αὐτήν. Ἄεργος καὶ χωρὶς χρήματα καὶ χωρὶς πιστωτάς. Ὁ ράπτης του στὸν ὁποῖον ἐχρωστοῦσεν ἀρκετὰ τοῦ εἶχε δηλώσει κατηγορηματικῶς, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἔραβε πλέον παρὰ μὲ ἄμεσον πληρωμήν. Ἐχρωστοῦσε ἀκόμη καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους προμηθευτάς του καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ ἔμενε ἔπρεπε νὰ φύγῃ γιατὶ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ ἐνοίκιο. Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν συνήντησε τὴν πριγκήπισσαν Τατιάνωφ τὴν ὁποίαν εἶχε γνωρίσει πρὸ τοῦ πολέμου. Καθὼς τὴν εἶδε μίαν ἡμέραν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ ἕνα κατάστημα τῆς λεωφόρου τῶν Ἰταλῶν ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν της :

— Ὢ ! πριγκήπισσα, ἀνέκραξεν, εἶνε τόσο μεγάλη ἡ χαρά μου ποὺ συναντῶ ἐπὶ τέλους ἕνα γνώριμο πρόσωπο ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ...Καὶ ἕνα πρόσωπο τόσο χαριτωμένο σὰν τὸ δικό σας...

Ἔκπληκτη ἡ πριγκήπισσα ἐστράφη πρὸς ἐκεῖνον ποὺ τῆς μιλοῦσε μὲ τόσην ἐλευθερίαν. Τὰ χαρακτηριστικά του δὲν τῆς ἦσαν βέβαια ἄγνωστα ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῇ καὶ τὸ ὄνομά του ἔπειτα ἀπὸ τόσον κόσμον ποὺ ἐσύχναζε στὸ μέγαρό της τὴν ἐποχὴν τῆς δόξης της.

Ἐκεῖνος ἀντελήφθη τὴν ἀμηχανίαν της καὶ παρουσιάσθη μόνος του.

— Κόμης Ντέλλα Ρόκα...

Ἡ πριγκήπισσα τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι της.

— Ἄ, συγγνώμην, κόμη, τοῦ ἀπήντησε, δὲν μποροῦσα νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό...

— Πραγματικῶς ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό.. Καὶ μὲ τόσα μεγάλα γεγονότα ἐν τῷ μεταξύ.

— Ναί, βέβαια....

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει μὲ μεγάλη μου

εὐχαρίστησι παρατηρῶ ὅτι ὅλες αὐτὲς ἡ δυστυχίες δὲν εἶχαν καμμία ἐπίδρασι στὴν ὡραιότητά σας ἀφοῦ εἶσθε ὡραιότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχή.

Ἐκείνη ἐμειδίασε μὲ φιλαρέσκεια.

— Μὲ κολακεύετε, τοῦ εἶπε.

— Ὄχι, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς.

— Εἶνε καιρὸς ποὺ ξαναήλθατε στὸ Παρίσι ;

— Μὰ δὲν ἔφυγα καθόλου ἀπ' ἐδῶ.

— Ἄ! Καὶ δὲν ἐστενοχωρηθήκατε ;

— Καθόλου. Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ δὲν μὲ ἔπληξε. Καὶ σεῖς, πριγκήπισσα, ἐγκαταστάθηκε ὁριστικῶς στὸ Παρίσι ;

— Ὄχι τελείως...Ἀλλὰ πάντως δέχομαι πάντα τοὺς φίλους μου καὶ μάλιστα τοὺς παληοὺς φίλους καὶ ἂν θὰ ἔχετε τὴν εὐχαρίστησι νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε καμμιὰ ἡμέρα.

— Τί λέτε, μὲ ἐξαιρετικήν μου εὐχαρίστησι. Φαντασθῆτε ὅτι ἀκόμη δὲν ἔχω συναντήσει κανένα νὰ μιλήσω γιὰ τὰ περασμένα.

— Σημειῶστε λοιπὸν τὴ διεύθυνσί μου: ὁδὸς Ρεσπίρο ἀριθμὸς 17β. Μὲ βρίσκετε κάθε ἡμέρα μετὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα.

— Θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ.

— Θὰ μοῦ κάνετε μεγάλη εὐχαρίστησι.

Ὁ κόμης Ντέλλα Ρόκα ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς πριγκηπίσσης καὶ ἐχωρίσθησαν. Ἐκείνη ἐφώναξεν ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ὁ κόμης ἐπροχώρησε σκεπτόμενος τὴν συνάντησίν του αὐτήν.

Ἐσκέπτετο λοιπὸν ὁ κόμης Ντέλλα Ρόκα ὅτι ἡ πριγκήπισσα ἦταν ὡραιότερη μὲ τὴν τωρινὴ ἁπλῆ περιβολή της παρὰ ἄλλοτε μὲ τὶς πολυτελεῖς ἀμφιέσεις ποὺ δὲν ἔδειχναν πάντοτε λεπτὸ γοῦστο. Ὅσο γιὰ τὴν αὐθεντικότητα τοῦ τίτλου της δὲν τὸν ἐλάμβανε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν του. Τότε ἦλθε μία ἄλλη σκέψις στὸ νοῦ του. Ἴσως ἡ συνάντησις ἐκείνη νὰ ἦτο μιὰ εὐκαιρία σωτηρίας γι' αὐτὸν ἀφοῦ δὲν τὸν ἔνοιαζε ἂν ἡ δῆθεν πριγκήπισσα Τατιάνωφ ἦταν στὴν πραγματικότητα κόρη γκουβερνάντας.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ὁ κόμης ντυμένος μὲ τὴν πειὸ καινούργια ρεντιγκότα του ἐκτυποῦσε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς πριγκηπίσσης. Ἡ πριγκήπισσα τὸν ἐδέχθηκε μὲ πολλὴ εὐγένεια. Ἐμίλησαν γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ γιὰ τὴν ὡραία ζωὴ ποὺ εἶχαν περάσει ἄλλοτε. Ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι της ὁ κόμης Ντέλλα Ρόκα ἐσκέπτετο :

— Ἡ καϋμένη, δὲν βρίσκεται σὲ καλύτερη θέσι ἀπὸ μένα. Πρέπει νὰ τὴν διευκολύνωμε κάπως...

Ἀπὸ τότε ξαναπῆγε συχνὰ στὸ σπίτι τῆς πριγκηπίσσης χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ θίξῃ τὸ ζήτημα ποὺ ἐσκέπτετο. Τέλος μία ἡμέρα ποὺ ἡ πριγκήπισσα τοῦ ἔκαμε λόγο γιὰ τὶς οἰκονομικές της δυσχέρειες τὴν ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπο καὶ τῆς εἶπε :

— Μοῦ φαίνεται παράξενο, πριγκήπισσα, μία γυναῖκα, νέα ἀκόμη καὶ ὡραῖα ὅπως σεῖς νὰ ἔχετε οἰκονομικὲς δυσκολίες..

— Γιατὶ αὐτὸ ;

— Γιατὶ ὑπάρχουν πολλὰ μέσα γιὰ μιὰ γυναῖκα ἑλκυστική.

Ἡ πριγκήπισσα τὸν ἐκύτταξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; τὸν ἐρώτησε.

— Τίποτε τὸ ἄσχημο. Δὲν ἐννοῶ νὰ σᾶς συστήσω νὰ πέσετε στὰ τυφλὰ ἐπάνω στὸν πρῶτον τυχόντα...Ὑπάρχουν ὅμως πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ μία ὡραία γυναῖκα χωρὶς νὰ πεύσῃ νὰ εἶνε τιμία...

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ...

— Ἂν εἴχατε ἕνα ἔξυπνο σύζυγο τί τύχη θὰ ἐκάνατε...

Ἡ πριγκήπισσα ἔκαμε μία ἀπότομη κίνησι καὶ ἐξέσπασε σὲ γέλια.

— Ἕνα σύζυγο; Ἄ, καὶ ποιὸς θὰ ἤθελε νὰ μὲ πανδρευθῇ ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΣΠΟΡ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΟΜΟΡΦΙΑ;

Αἱ δύο ἀπόψεις.—Ἡ γυμναστικὴ καθιστᾷ περιττὰ τὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς. Καὶ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ὀφείλει τὴν σιλουέττα της στὴ γυμναστική.—Τὰ σπὸρ ἐξασφαλίζουν ὑγεία καὶ ὠμμορφιά.

Τὰ σπὸρ χαρίζουν ὠμορφιά ;

Ἄλλοι θ' ἀπαντήσουν ναὶ καὶ ἄλλοι ὄχι.

Οἱ πρῶτοι ἀσφαλῶς ἔχουν δίκηο. Χαρίζουν μόνον σωματικὴ ὠμορφιὰ σ' ὅσους ἐπιδίδονται σ' αὐτὰ μὲ μανία. Γενικὴ ὠμορφιά, σώματος καὶ μορφῆς, δροσιὰ καὶ χάρι, χαρίζουν σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐπιδίδονται σ' αὐτὰ μὲ μιὰ συγκρατημένη προσπάθεια.

Ἀλλὰ καὶ οἱ δεύτεροι ἔχουν δίκηο, ὅταν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των τ' ἀποτελέσματα ὡρισμένων σπὸρ καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ φιλάθλων, ποὺ ἐπιδίδονται σ' αὐτὰ μὲ πάθος. Ὥστε ἡ ἀλήθεια εἶνε αὐτή : Τὰ σπὸρ δημιουργοῦν ἐν μέτρῳ σώματα γερὰ καὶ εὔγραμμα καὶ μορφὲς ἀρρενωπές, δροσερές, χαρακτῆρες εὐθεῖς καὶ χαρίζουν μιὰ ἄφθαστη χαρά. Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐπιδιδομένους στὰ σπὸρ ἄνδρας.

Ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου

Γιὰ τὴς γυναῖκες τί λέτε ; Τὸ ἴδιο καὶ γι' αὐτές. Ὅταν ἐπιδίδονται στὰ σπόρ, ὅσον ἐλαφρῶς ἐπιτρέπεται στὴ λεπτή των διάπλασι, ἀποκτοῦν ὠμορφιά, δροσιὰ καὶ χάρι ποὺ προσθέτει στὴ φυσική των ὠμορφιά. Ὅσες ὅμως ἐπιδίδονται στὰ σπὸρ μὲ τὴ μανία ποὺ ἐπιδίδονται οἱ ἄνδρες, ἀσφαλῶς δὲν ἀποκτοῦν παρὰ ἀνδρικὰ χαρακτηριστικά. Εἶνε αὐτὸ ἀποδειγμένο καὶ δὲν χρειάζεται δευτέραν ἔρευναν. Ἂν καὶ πολλοὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀθλητισμοῦ διατείνονται ὅτι τίποτε τὸ καταστρεπτικώτερον τῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὰ σπόρ. Καὶ ἀναφέρουν εἰς ἐνίσχυσιν τῆς θεωρίας των αὐτῆς ὡρισμένας σπορτσγοῦμεν, ὄχι ὅμως καὶ τὰς χιλιάδας τῶν γυναικῶν ποὺ ἐπιδίδονται στὰ σπὸρ ὅσον πρέπει.

❂

Τὰ κατάλληλα γιὰ μιὰ γυναῖκα σπὸρ εἶνε τὸ τέννις, τὸ βόλλεϋ - μπώλ, ἡ κολύμβησις. Ὅλα αὐτὰ εἶνε σπὸρ ποὺ δημιουργοῦν ἕνα σῶμα εὐκίνητο, λυγερὸ καὶ μὲ θαυμάσιες λεπτὲς γραμμές. Ὅταν δὲ σὲ ὅλα, τὸ καθένα στὴν ἐποχή του, ἐπιδίδεται μιὰ γυναῖκα, νὰ εἶνε βεβαία πῶς θ' ἀποκτήσῃ σῶμα λεπτό, εὔγραμμο καὶ μπρούντζινο στὸ χρῶμα. Ἡ περιττὴ πλαδαρὴ σάρκα, γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς ὁποίας τόσα ὑφίστανται ἡ γυναῖκες, δὲν ὑπάρχει σ' ὅσες γυμνάζονται.

Ἀλλά, θὰ παρατηρήσῃ κανείς, πῶς μπορεῖ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐργάζεται, μιὰ γυναῖκα ποὺ τῆς λίγες ὧρες ποὺ διαθέτει γι' ἀνάπαυσι, νὰ τῆς ξοδεύσῃ στὴν κουραστικὴ ὁπωσδήποτε ἐπίδοσι τῶν σπόρ ; Δὲν χάθηκαν ὅμως τὰ μέσα καὶ γι' αὐτές. Ἡ πεζοπορία, αἱ πρωϊναὶ ἀσκήσεις τοῦ δωματίου, τὸ σχοινάκι ἀκόμη ποὺ παίζουν τὰ κοριτσόπουλα στοὺς δρόμους καὶ στὴς αὐλές, εἶνε ἀσκήσεις ποὺ χαρίζουν — κάπως ἀργὰ ὅμως — ὅ,τι χαρίζουν καὶ τὰ ἐλαφρὰ σπόρ. Μὲ δυὸ λόγια παραθέτουμε ἐδῶ μερικὲς χρήσιμες ὁδηγίες γιὰ ὅσες γυναῖκες θέλουν νὰ ἀποκτήσουν τὴν χάριν τοῦ σώματος καὶ διαθέτουν τὰ μέσα πρὸς τοῦτο μὲ τὴν ἐπίδοσίν των στὰ ἐλαφρὰ σπόρ.

❂

Βέβαια καὶ αὐτὴ ἡ ἀσήμαντη ἄσκησις ἔχει τὴς σκοτοῦρες της. Πρῶτα - πρῶτα ἀπαιτεῖται μιὰ μικρὴ ἀβαρία στὴς ὧρες τοῦ ὕπνου. Ἀπαραίτητον εἶνε νὰ ξυπνᾷ ἡ ἀσκουμένη τὸ ἀργότερον στὰς 8 τὸ πρωΐ. Ἀμέσως νὰ φορέσῃ ἕνα μάλλινο ροῦχο καὶ ἀφοῦ ἀνοίξῃ ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου νὰ ἀρχίσῃ μὲ ρυθμὸ ταχύτατο τὴς γνωστὲς πειὰ σουηδικὲς ἀσκήσεις. Τὰ χέρια, τὰ πόδια, ἡ μέση, ὅλα πρέπει νὰ κινηθοῦν μὲ ζωή, τόσο ποὺ στὴς κλειδώσεις νὰ γίνεται αἰσθητὸς ἕνας μικρὸς πόνος. Καὶ κάθε τόσο ἔπειτα ἀπὸ ἑνὸς εἴδους ἄσκησι, μιὰ δυὸ ἀνακουφιστικὲς εἰσπνοὲς καὶ ἐκπνοὲς εἶνε ἀπαραίτητες. Αὐτὲς ἡ ἀσκήσεις πρέπει νὰ διαρκέσουν ἕνα δεκαήμερον τοὐλάχιστον. Καὶ ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν νὰ γίνονται ἐπὶ περισσοτέραν ὥραν. Ἀποτόμως νὰ μὴ αὐξηθῇ ἡ ὥρα τῆς ἀσκήσεως, διότι ἀσφαλῶς ἡ ἀσκουμένη θὰ «πιασθῇ». Μετὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα πρέπει νὰ προστεθῇ εἰς τὸ πρόγραμμα ἀσκήσεις εὐκαμψίας. Γι' αὐτὲς ὑπάρχει εἰδικὴ μέθοδος. Καὶ ἀπὸ τὴν τρίτην ἑβδομάδα νὰ προστεθῇ τὸ σχοινάκι, ποὺ θὰ συμπληρώσῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῶν περιττῶν σαρκῶν, ποὺ θὰ ἔχει ἤδη ἀρχίσει ἡ ἄσκησις στὴς εὐκαμψίες. Καὶ μαζὶ μὲ τὸ σχοινάκι—ὄχι ὅπως πηδοῦν τὰ μικρά—ἀπαραίτητο εἶνε τὸ εἰδικὸ μασάζ.

❂

Γιὰ ὅλα ὅμως τὰ παραπάνω, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ἐπίδοσι στὰ ἐλαφρὰ σπόρ, χρειάζεται πρὸ παντὸς κέφι. Χωρὶς αὐτὸ τίποτε δὲν εἶνε κατορθωτό.

Θυμᾶμαι τί εἶχε πῆ ἡ Μαίρη Πίκφορδ καὶ τί ἐπεβεβαίωσεν ὁ ἀθλητικώτατος σύζυγός της Ντούγκλας Φαίρμπανκς.

«Ὀφείλω τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν ἀνθηρότητα τοῦ κορμιοῦ μου περισσότερον στὰ ἐλαφρὰ σπόρ. Στὴ γυμναστικὴ καὶ στὴ φυσικὴ ἀγωγὴ παρὰ στὴς περιποιήσεις τῶν εἰδικῶν ἰνστιτούτων ποὺ ἔχουν γεμίση τὴν Ἀμερικήν. Τὴ σιλουέττα μου τὴν ὀφείλω εἰς τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις ποὺ ἐξακολουθῶ νὰ κάνω. Καὶ τὴν λεπτὴν ἐπιδερμίδα μου ἀκόμη. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἡ μόνη ποὺ ὀφείλω τόσα πολλὰ στὰ σπόρ. Καὶ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ἡ Ταλμάτζ καὶ ἡ Νόρμα Σῆρερ καὶ τόσες ἄλλες. Ὅλες μας χρωστοῦμε τὴ λεπτὴ γραμμή, τὴν πραγματικὴ ὠμορφιά, ὄχι στὴ δίαιτα, ἀλλὰ στὰς ἀσκήσεις».

—Ὅλα αὐτὰ εἶνε σωστά, εἶπε ὁ Ντούγκλας. Καὶ ἔδωσε κι' αὐτὸς μιὰ συμβουλή :

«Ἡ γυναῖκες νὰ κάνουν τακτικὰ γυμναστικὴ μιὰ ὥρα τὴν ἡμέρα. Ἔτσι θὰ μπορέσουν νὰ διατηρήσουν τὸ μεγαλείτερον ἀγαθόν τους τὴν ὠμορφιὰ τοῦ σώματος».

Ἀλλὰ γιατί νὰ τρέχουμε τόσο μακρυά ; Ἡ Διπλαράκου μήπως δὲν εἶχε πῆ τὰ ἴδια ; «Στὴ γυμναστικὴ ὀφείλω τὴν ὠμορφιὰ τοῦ σώματός μου». Τὰ λέει τώρα καὶ στοὺς Ἀμερικανούς.

ΝΙΚ. - ΚΑΠ.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

—Ἡ ἑορτὴ τοῦ «Αἰσχύλου».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, Φεβρουάριος.—Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ὁ ἀγαπητὸς τοῖς πᾶσι διὰ τὸ μέγα φιλανθρωπικὸν ἔργον του Σύλλογος «Αἰσχύλος - Ἀρίων» ἔδωσεν εἰς τὸ ἐντευκτήριόν του χάριν τῶν πολυαρίθμων μελῶν τὸ τρίτον τσάϊ τῆς ἐποχῆς. Ἐνώπιον πυκνοτάτου καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ μουσικοῦ προγράμματος, εἰς ὃ ἔλαβον μέρος διάφοροι καλλιτέχναι, καταχειροκροτηθέντες. Ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν καὶ ἐν γένει διὰ τὸ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα ποὺ μᾶς παρουσίασε τὸ μουσικὸν τμῆμα τοῦ Συλλόγου, καὶ περιορίζομαι εἰς τὸ νὰ δώσω θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν τμηματάρχην τοῦ Μουσικοῦ Τμήματος κ. Καντιώτην καὶ τοὺς ἐκτελεστὰς δίδας Στέλλαν Δεληγιαννοπούλου, Ἴντα Νότα, Ὀδ. Μονπανάρι, Ι. Ὀλίβα, Ἑλ. Φραντσέζου καὶ κ. Μοντανάρη, ὡς καὶ τὸν προπονητὴν κ. Γ. Πασκουαρέλλο. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος ἐπηκολούθησε χορὸς μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Διεκρίναμεν τὰς κυρίας, δίδας καὶ κυρίους Δρίβα, Σκυριάνη, Βασιλειάδου, Χαρίτου, Ντίπ, Βορλόου, Κυριάκου, Μαρκοπούλου, Ξανθόν, Καλβοκορέση, Θεοδωροπούλου, Παπαδημητρίου, Νικολαΐδου, Καρακομηνόν, Βορλόου, Παυλόπουλον κ. ἄ., ὧν τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν.

Α. Ε. Πλωμαρίτης

❂

—Διαλέξεις.

ΚΙΛΚΙΣ, Φεβρουάριος.—Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου «Ἐθνικὸς» ἐδόθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κινηματογράφου «Ὀλύμπια» διάλεξις τοῦ βουλευτοῦ τέως ὑπουργοῦ τῆς Ὑγιεινῆς κ. Μυσιρλόγλου μὲ θέμα «Ὁ ἀλκοολισμός». Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πολυανῆς κ. Κύριλλος, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος κ. Λαζαρίδης, ὁ διευθυντὴς τοῦ Δημοσίου Καπνεργοστασίου κ. Οἰκονόμου, ὁ ταμίας κ. Πετρόπουλος, ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος τῆς πόλεώς μας καὶ ἡ ἐκλεκτοτέρα μερὶς τῆς κοινωνίας μας. Ὁ ὁμιλητὴς διεξῆλθε τὸ θέμα του μὲ γλαφυρότητα καὶ σαφήνειαν ζηλευτήν, τὸ δὲ τέλος τῆς ὁμιλίας του ἐκάλυψαν τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου.

Μάριος

❂

—Ἡ συναυλία τῆς Φιλαρμονικῆς.

ΠΑΤΡΑΙ, Ἰανουάριος.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν (22 παρελθ.) εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Φιλαρμονικῆς ἐδόθη ἡ 1η συναυλία τῶν μαθητῶν αὐτῆς, μὲ πολὺ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα καὶ τῇ συμπράξει τοῦ καθηγητοῦ κ. Τζιάκομο. Πολὺ πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας ἡ αἴθουσα ἐπληρώθη ἀσφυκτικῶς κόσμου. Ἡ δὶς Μαρίκα Ράπου καὶ ὁ κ. Παν. Παπανδρόπουλος ἐξετέλεσαν εἰς τὸ πιάνο τὸ «Λόεγκριν - Φανταιζὶ» τοῦ Βάγνερ, καταχειροκροτηθέντες. Κατόπιν ἡ δὶς Ἀλίκη Ἀντωνακοπούλου ἐξετέλεσε μὲ πολὺ τέχνην τὴν «Ἐμπρομπτὺ» τοῦ Σοῦμπερτ ἥτις ὑπῆρξεν ἀριστούργημα ἐκτελέσεως καὶ ἀκριβείας, διακριθεῖσα καὶ διὰ τὸ ἤρεμον παίξιμόν της καὶ καταχειροκροτηθεῖσα. Κατόπιν ἐξετελέσθη τὸ «Τρίο εἰς Ρὲ μαζὸρ» τοῦ Μπετόβεν ἀπὸ τὴν δίδα Μ. Διλέρνια (πιάνο), τὸν κ. Δημ. Παπανδρόπουλον (βιολὶ) καὶ τὸν καθηγητὴν κ. Τζιάκομο, ἡ ἀπόδοσις τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε τελεία, διακριθείσης ἰδιαιτέρως τῆς δίδος Μαρίας Διλέρνια. Ἠκολούθησε κατόπιν ἡ ἐκτέλεσις τῆς «Μπερσὲζ» τοῦ Σοπὲν καὶ τῆς «Νο 6 σουαρὲ ντὲ Βιὲν» τοῦ Σοῦμπερτ - Λίστ, ἀρκετὰ ἐπιτυχεῖς, ὑπὸ τοῦ κ. Παν. Παπανδροπούλου, καταχειροκροτηθέντος. Τέλος, ὑπὸ τὸν ἀξιέπαινον μαέστρον κ. Χὶς ἐξετελέσθησαν μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν τρία τεμάχια τοῦ Μέντελσον, Ὄφενμπαχ καὶ Βέμπερ ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν δίδων Ἔλλης Μαγκανάρα, Μέλπως Ἀντωνοπούλου, Ἐλευθερίας Τσικλητήρα, Εὔας Σπηλιωτοπούλου καὶ Μερόπης Λαμπροπούλου (βιολὶ) καὶ τῆς δίδος Μαρίας Διλέρνια (πιάνο), καὶ ἀπὸ τοὺς κ.κ. Δημ. Παπανδρόπουλον, Βίκτωρα Βιλλέλην, Στ. Καρόπουλον, Διον. Τσικλητήραν καὶ Χρ. Ἀργυριάδην (βιολί), Σπ. Ἀγγελόπουλον καὶ Ἀθαν. Ἀνδροῦτσον (βιόλαν) καὶ τὸν καθηγητὴν κ. Ἀρθοῦρον Τζιάκομο (βιολοντσέλο). Ἡ θαυμασία ἐκτέλεσις ὅλων τῶν μουσικῶν τεμαχίων ἐνεθουσίασε τὸ ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον ἐχειροκρότησεν ὅλους ἀνεξαιρέτως.

ΕΛ—ΓΚΣ

❂

—Ἡ συναυλία τοῦ κ. Ζερβό.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Ἰανουάριος.—Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐδόθη τὴν 11ην τρέχοντος εἰς τὸν Λευκὸν Πύργον ἡ προαγγελθεῖσα συναυλία τοῦ διακεκριμένου καλλιτέχνου τῆς πόλεώς μας κ. Ζερβὸ (Φώτη Ζερβοπούλου) μὲ ἀποκλειστικῶς ἰδικάς του συνθέσεις. Ἡ αἴθουσα τοῦ Λευκοῦ Πύργου ἦτο ἀσφυκτικῶς πληρωμένη ἀπὸ τὴν καλυτέραν κοινωνίαν τῆς πόλεώς μας. Εἰς τὴν συναυλίαν αὐτὴν συνέπραξαν εὐγενῶς οἱ κ.κ. Β. Δούμπαλης (δραματικὸς τενόρος), Σ. Γκίρμπας (ντιζὲρ), Ι. Κυριτσιάνης (ὀξύφωνος Ἑλλην. Ὠδείου), Ν. Γερμανὸς (βιολί), Π. Βεκιάρης (βιολοντσέλο), ἡ δνὶς Καλλιόπη Ἀϊδαλῆ (σοπράνο) καθὼς καὶ τμῆμα ἐκ τῆς μικτῆς χορωδίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου, εὐγενῶς προσφερθέν. Τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν καὶ τέχνην, χάρις εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ κ. Ζερβό. Τὸ καλύτερον μέρος τοῦ προγράμματος ἦτο ἡ «Ρωμάντσα» καὶ ἡ «Τζάρντας», μὲ ἐκτελεστὰς τοὺς κ.κ. Γερμανόν, Βεκιάρην καὶ Ζερβό, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπερήρεσε. Ὁ κ. Δούμπαλης εἰς τὴν «Ὄμορφη μαντὰμ» καὶ «Κάλλιο νεκρὴ» ὑπῆρξεν ἄφθαστος. Τὸ «Παιχνίδι μικρῶν» μὲ ἐκτελεστὰς τὸν μικρὸν Ὑπερήφανον καὶ τὰς μικρὰς Βόσκογλου, Μπενρουμπὶ (τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, τὸ ἔγραψε γι' αὐτοὺς ὁ κ. Ζερβό), ἐμπιζαρίσθη. Ὁ κ. Κυριτσιάνης εἰς τὸ «Εἶσθε ἕνα ἀγγελοῦδι» κατεχειροκροτήθη. Ἐπίσης πολὺ ἐπιτυχημένα καὶ τὰ κομμάτια «λυπητερὸ τραγοῦδι» (ντουέττο ἀπὸ τὴν ὀπερέττα Βεκιάρη - Ζερβὸ) μὲ ἐκτελεστὰς τὴν δνίδα Ἀϊδαλῆ καὶ Γκίρμπαν, «Χωρὶς δικό σου χάδι» καὶ «Ἡ ζωή μου ἔτσι σβύνει» μὲ ἐκτελεστὴν τὸν κ. Γκίρμπαν. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔκαμε τὸν κόσμον νὰ ξεσπάσῃ σὲ ἀκράτητα γέλοια ἦτο τὸ (τραγοῦδι - ἀπαγγελία) «Εἶσαι κρύος, Γιαννάκη». Τὸ πρόγραμμα ἔκλεισε μὲ τὸν ὕμνον τῆς Ε.Φ.Α. (Ἕνωσις Φίλων Ἀέρος), τὸν ὁποῖον ἐτραγούδησε μὲ πολὺ μπρίο τμῆμα ἀπὸ τὴν μικτὴν χορωδίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου καὶ μὲ μαέστρον τὸν κ. Σῶτον Βασιλειάδην.

Προδ. Πατρίκιος

❂

—Ζωὴ καὶ Κίνησις.

ΠΥΡΓΟΣ (Ἠλείας), Φεβρουάριος.—Ἡ σφυρίκτρα τοῦ διαιτητοῦ κ. Κωστοπούλου καλεῖ τὰς ὁμάδας στὸ τερραὶν ὑπὸ βροχὴν καὶ ἄνεμον. Ἡ δεκάρα χαρίζει στὸν Ἡρακλῆ τὴν μπάλα καὶ στὴν Α.Ε.Κ. τὸ τέρμα καὶ τὸν ἄνεμον. Οἱ παῖκται γλυστροῦν καὶ πέφτουν καὶ ἡ βροχὴ τοὺς δροσίζει καὶ ὁ ἄνεμος προστατεύει τοὺς ξένους. Ἐν τούτοις ὁ Ἡρακλῆς ὑπερτερεῖ. Καὶ ἔτσι λήγει τὸ 1ο ἡμιχρόνιον μὲ ἀποτέλεσμα 1—0 ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους. Στὸ δεύτερο ἡμιχρόνιο ὁ Ἡρακλῆς ἔχει μὲ τὸ μέρος του τὸν ἄνεμον καὶ μὲ ὡραίους συνδυασμοὺς κατορθώνει νὰ κερδίσῃ τὸν ἀγῶνα μὲ τὸ ὡραῖον ἀποτέλεσμα 7—0, κερδίσας οὕτω δύο βαθμούς.

—Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων κάθε Πέμπτη δὲν παραλείπει νὰ δίδῃ τὸ καθιερωμένον χορευτικὸν τέϊον εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας του. Ἡ ὡραία αὐτὴ ἑορτὴ στέφεται ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, συγκεντρώνουσα τὰ ἐπίλεκτα μέλη τῆς κοινωνίας μας.

—Τὸ περασμένο Σάββατο στὸ ἄνω ἵδρυμα ἔδωσε διάλεξι ὁ νεαρὸς ποιητὴς κ. Θεόδ. Ξύδης μὲ θέμα «Ἡ γυναῖκα ὡς ἔμπνευσις εἰς τὴν νεοελληνικὴν λογοτεχνίαν».

—Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας δόθηκε καὶ εἶχε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία στὸ Δημοτικὸν Θέατρον «Ἀπόλλων» ὁ μέγας ἐτήσιος χορὸς τοῦ ἀθλητικοῦ μας συλλόγου «Ἡρακλῆς». Εἰς τὴν καταλλήλως διακοσμηθεῖσαν αἴθουσαν μὲ τὸ κυανόλευκον χρῶμα—τὸ χρῶμα τοῦ συλλόγου—συνέρρευσεν ἅπασα ἡ κοινωνία τῆς πόλεως μας καὶ πολλοὶ φίλαθλοι.

Αὔγ. Καπ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Λύσεις ὀρθὰς τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ τοῦ 4ου τεύχους μᾶς ἔστειλαν οἱ κ. κ. Σταῦρος Σέρλης, Χρυσ. Εὐσταθίου, Χρ. Δέλιος, Φ. Χατζηγεωργίου, Θ. Βλάνης, Χαρ. Μαμάλης, Κ. Καράμπης, Ν. Νικολαΐδης, Ι. Στεριόπουλος, Α. Θεοτόκης, Ν. Ἰωαννίδης, Χρ. Χαραλαμπόπουλος, Ν. Καρβελᾶς, Ν. Καφφές, Σ. Διακογιάννης, Ἀρετὴ Τζαννίδου, Ἀνδρ. Κατριβάνος, Ν. Καρβανᾶς, Ι. Τράγκας, Κατίνα Σολωμοῦ, Εἰρήνη Ναυσικᾶ Μαυρομιχάλη, Κώστας Σαρρῆς, Ν. Παυλάκης, Φ. Φεργαδιώτου, Ντ. Κυρκίνης, Δ. Σταυριανός, Γ. Φασκιώτης, Φ. Λεντεκάκης, Σταμ. Μαργίνας, Βασ. Μαυρομιχάλης Α. Σταϊνχάουερ, Α. Κρητικός, Σ. Εὐστάθιος, Δ. Ἀποστολᾶτος, Γ. Μιχέλης, Κατίνα Σταματοπούλου ἐνταῦθα.—Τ. Μυρωνίδης, Κ. Π., Δ. Μουρατίδης Φλώρινα.—Ι. Σιτζάννης, Χ. Παπακυριακοῦ, Σ. Πουρσαΐδης Δράμα.—Α. Βρυώνης, Σ. Ἀνδρέου, Α. Μασσαρούς, Δέσποινα Δεληγεώργη Θεσσαλονίκη.—Η. Ἀγγελῆς, Δ. Θεοφιλόπουλος, Αρ. Φράγκος Καλάμαι.—Χρ. Σπυρίδων Φλώρινα.—Σ. Μανιατόπουλος, Ε. Χαραλαμπίδης Περιστέρι.—Β. Νικολόπουλος Πάτραι.—Δ. Παπαναγιώτου, Δ. Ρίζος Λαμία.—Χρ. Χειρόπουλος, Βασ. Βετσόγλου Ἔδεσσα.—Γ. Συννεφάκης Κατερίνη.—Δ. Εὐθυβούλης Κοζάνη.—Χαρ. Ἀμπελιώτης Ν. Ἀρτάκι Εὐβοίας.—Β. Κωσταράκης Δρέπανον Ἀχαΐας.—Ν. Γιακουμίδης Καρλόβασι Σάμου.—Δημ. Βουλγαρίδης Βαθὺ Σάμου.—Εὐστρ. Λιόλιας Ἁγιάσο Μυτιλήνης.—Η. Μαργίνας Κιάτον Κορινθίας.—Ε. Μονογιός, Ι. Κοντογιώργης Σύρος.—Θ. Μολάμος Αμαλιάς.—Ε. Ἡγουμενάκης, Νίτσα Γρηγοριάδη Καβάλλα.—Μάριος Στεφανίδης Πλωμάρι Μυτιλήνης.—Ἀντ. Κουλουφάκος Μεθώνη.—Κικὴ Σκυλακάκη Χαλκίς.—Δ. Χολέβας Λαμία.—Βούλα Χολέβα Ροδίτσα Λαμίας.—Ι. Χαλιδάκης Ἡράκλειον Κρήτης.—Κυρ. Κυριακόπουλος Πάτραι.—Ἀρ. Μπαρουτζόγλου Ξάνθη.—Μαρίκα Λεωνίδα Σπέτσαι.—Α. Μαραγκόπουλος Μυτιλήνη.—Δ. Χριστόπουλος Μελιγαλᾶ, Στ. Κωνσταντινίδης Πράβιον, Μ. Ρ. Ξάνθη, Τοῦλα Παπαχρονοπούλου Πάτραι, Δ. Μαραλῆς Φιλιατρά Μεσσηνίας, Μ. Κακλαμένης Τρίπολις, Μαρίκα Τζώρτζου Χαλάνδρι, Β. Καραγιάννης Σύρος, Τασία Βεθάνη Ἐλευσίς, Σ. Καρανάσης Δαδίον Λοκρίδος, Θ. Τσίλικας Λαμία, Ι. Τόσκας Καλλιθέα, Α. Γαλανόπουλος Γαργαλιάνοι, Ι. Ματεντζόγλου Ν. Ἰωνία, Χρ. Δέλλιος Πολύγυρος Χαλκιδικῆς, Α. Παπασμίδης Κέρκυρα, Μαλβίνα Κορνέλλι Καλλιθέα, Τάκης Μητρόπουλος Καλάμαι, Ι. Δαφνῆς, Γ. Ἀγγελέτος, Πειραιεύς, Ε. Γκιόκας Πάτραι, Β. Ντόβας Μεσολόγγιον, Β. Βασιλειάδης Αιτινότοπος, Σταῦρος Ἀγγελόπουλος Βραχάτι Κορινθίας, Θ. Γουρτζῆς Λευκάς, Ἀντ. Σουλαντίκας Μεγαλόπολις, Ν. Καραγιαννίδης ἐνταῦθα, Α. Σταυρόπουλος ἐνταῦθα, Ι. Εὐθυμίου Πάργα Πρέβεζης, Εὐανθία Καρακωστῆ, Γ. Παπαδογεώργου Λαμία, Θεοφ. Κουιμίδης ἐνταῦθα, Κ. Δημητριάδης Κέρκυρα, Βασιλικὴ Κίτσου ἐνταῦθα. Τασία Τρασκανᾶ Ἀλεξάνδρεια, Μ. Παπαδάκης ἐνταῦθα, Κ. Παπασοῦρος Αἴγιον, Γ. Βρυώνης Ἰθάκη. Δ. Μπιρμπάκος ἐνταῦθα.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Τὸ «ΤΙΚ - ΤΑΚ», μεταξὺ ἄλλων καινοτομιῶν, καθιέρωσε ἕνα πρωτότυπον διαγωνισμὸν αἰνιγμάτων. Εἰς ἑπτὰ κατὰ σειρὰν φύλλα θὰ δημοσιεύεται ἀνὰ μία μαγικὴ εἰκών, τῆς ὁποίας θὰ προτείνεται ἡ λύσις εἰς τοὺς ἀναγνώστας. Εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ διανεμηθοῦν τὰ ἑξῆς δῶρα :

Εἰς τὸν 1ον.—Ἕνα γραμμόφωνον ἀξίας 2.500 δραχμῶν.

Εἰς τὸν 2ον.—Ἕνα ἀνθοδοχεῖον πολυτελείας ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον Κ. Ξενάκη, ὁδὸς Σταδίου 58.

Εἰς τὸν 3ον.—Μία φωτογραφικὴ μηχανὴ HAUFF ἀξίας 800 δραχμῶν.

Εἰς τὸν 4ον καὶ 5ον ἀνὰ ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων γυναικείων ἐκ τοῦ καταστήματος Ἀδελφῶν Πιτυλάκη, Ἐμμ. Μπενάκη 13α.

Εἰς τὸν 6ον.—Ἕνα ζεῦγος βέρες τῶν 18 καρατίων 3 δραμίων, ἀξίας 420 δραχμῶν, ἢ ἄλλο εἶδος ἴσης ἀξίας ἐκ τοῦ Χρυσοχοείου Στέλιου καὶ Ζέρβα, Ἀπελλοῦ 3.

Εἰς τὸν 7ον, 8ον, 9ον καὶ 11ον ἀνὰ ἓν βαποριζατέρ.

Εἰς τοὺς 12ον, 13ον, 14ον καὶ 15ον ἀνὰ ἓν ζεῦγος καλτσῶν γυναικείων ἢ ἀνδρικῶν ἐκ τοῦ καταστήματος «Ἐτάμ».

Πρῶτος ἐπιτυχὼν θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θὰ ὑπάρχουν περισσότεροι τοῦ ἑνὸς λύται, θὰ γίνῃ δημοσία κλήρωσις εἰς τὰ γραφεῖα μας εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κληθοῦν νὰ παραστοῦν ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμοῦν. Ἐὰν δὲν λυθοῦν ὅλα τὰ αἰνίγματα, τότε θὰ θεωρηθῇ πρῶτος καὶ οὕτω καθεξῆς, ὅστις κατορθώσει νὰ λύσῃ τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν. Μετὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων θὰ δημοσιευθοῦν αἱ φωτογραφίαι ὅλων τῶν λυτῶν, τὰ ὀνοματεπώνυμά των καὶ αἱ διευθύνσεις των. Τὰς λύσεις παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας νὰ ἀποστέλλουν κεχωρισμένας δι' ἕκαστον φύλλον, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

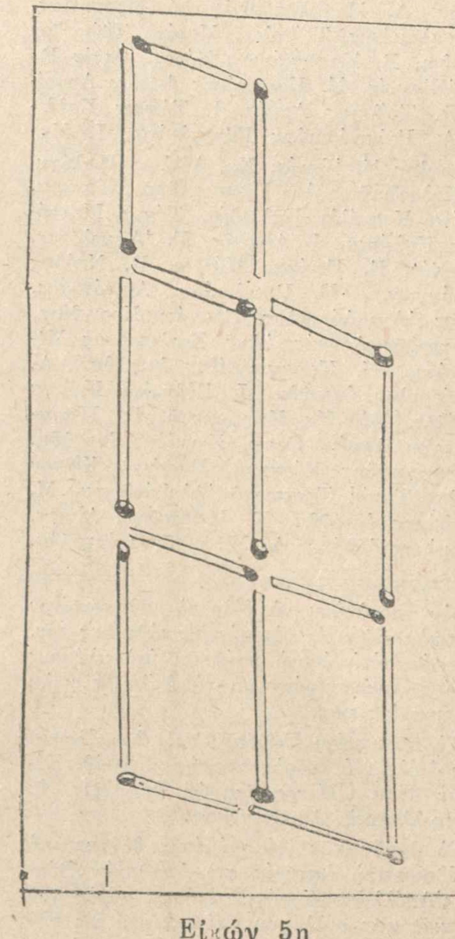

Εἰκών 5η

Χωρὶς νὰ ἀλλάξετε τὴν θέσιν κανενὸς ἀπὸ τὰ δέκα πέντε αὐτὰ σπίρτα, νὰ ἀφαιρέσετε τρία μόνον καὶ νὰ μείνουν τρία τετράγωνα τοῦ ἰδίου μεγέθους μὲ τὰ ἤδη ὑπάρχοντα πέντε.

Ἀλληλογραφία

Ἀρχισυντάκτης : Παν. Παπαδοῦκας

Κους Κους : Ν. Σταθάκην. Τὰ ποιήματα ποὺ συνετάξατε διὰ νὰ λησμονῆτε τὸ ψῦχος τῆς Θράκης, εἶνε πολὺ...ψυχρά. Ἐπὶ πλέον τὰ γράφετε καὶ στὴν καθαρεύουσα. Παραθέτομεν ἐδῶ μερικὰ τετράστιχα τοῦ ποιήματος «Γιατί, μοῖρα μου ;», γιὰ νὰ πιστοποιήσετε καὶ σεῖς τὴν ἀλήθειαν αὐτήν.

«Μόλις ᾐσθάνθην τὴν ἀγάπην
κι' ἤλπισα εἰς μέλλον φωτεινόν,
εἶδα τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μου
κεκαλυμμένον μὲ καπνόν.
Τὴν Φρύνην ἠγάπων καὶ μ' ἠγάπα
κι' ἐζούσαμεν πανευτυχεῖς,
τρεῖς μῆνες, ὅτι μᾶς ζηλεύεις
τὴν εὐτυχία μας αὐτή.
Κλάψε μαζὶ καὶ σὺ ὦ ! φύσις,
μ' ἕνα θλιμμένον ἐραστὴν
τὸ τελειότερόν σου πλᾶσμα
ποὺ ἐστερήθη τὴν ζωήν....

Σῶτον Δρᾶκον, Ἀταλάντην. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὰ ποιήματά σας καλὰ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν σελίδα συνεργασίας ποὺ θὰ καθορίσωμεν ἐντὸς ὀλίγου.—Μίμην Τσῖβον. Τὸ ποίημά σας «Ἔρωτα σβύσιμο» δὲν εἶνε ἀπολύτως καλό. «Ξέθωρα φιλιὰ» δὲν ὑπάρχουν, ἐκτὸς ἐὰν ἐκείνη ποὺ φιλᾷ κανεὶς δὲν ἔχει βάψη καλὰ τὰ χείλη της. Φανταζόμεθα ὅτι θάχετε καλύτερα. Αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε, τὸ δείχνει.—Γ. Βοσνακίδην. Ὁ «Βασανισμένος λευκὸς» εἶνε διήγημα ὑπερβολικὰ τραγικὸν καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον.—Χρ. Πυρπασόπουλον. Γιὰ τὴν ποιητικὴ μανία τοῦ ρωμηοῦ εἶχε γράψει ὁ κ. Γιαννουκάκης. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ποιήματα ποὺ μᾶς στείλατε, ἐκουμπωθήκαμε, ὅπως μᾶς γράφετε, φορέσαμε τὸ παλτό μας καί. παρ' ὅλ' αὐτὰ δὲν τὰ εὑρήκαμε καλά. Ἐσεῖς δὲν φορᾶτε παλτὸ ὅταν γράφετε ;—Αὐγ. Καπ. Γιὰ «Τὶκ - Τὰκ» εἴχαμε γράψει στὸ πρῶτο φύλλο. Κατὰ συνέπειαν, τὸ δικό σας δικαιολογητικὸ τοῦ τίτλου μας κομμάτι εἶνε παράκαιρον. Ἡ ἀνταπόκρισίς σας δημοσιεύεται.—Γ. Στρούμπον. Τὸ πεζοτράγουδό σας καλό, ἂν καὶ πολὺ μεγάλο. Θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν σελίδα συνεργασίας.—Π.Τ. Γαστούνην. Τὸ ποίημά σας ἄτεχνον καί. κατὰ συνέπειαν, παραλείπομεν ὄχι μόνον τὰς δύο τελευταίας σειράς. ἀλλὰ ὁλόκληρον τὸ ποίημα, ἀναμένοντες ἄλλο καλύτερον.—«Ἀζιμὸ» Βέρροιαν. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰς ὑποδείξεις. Ὁ τίτλος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀλλαχθῇ πλέον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρίθμησιν τῶν σελίδων. δὲν βλέπομεν τὴν ἀνάγκην ν' ἀλλάξουν. Κι' ἔτσι μπορεῖτε νὰ ξέρετε ποῦ εἶνε τὰ μυθιστορήματα. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μᾶς ἐρωτᾶτε, δυστυχῶς δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ σᾶς πληροφορήσωμεν.—Κ. Π. Ζάκυνθον. Ὀνοματεπώνυμον καλὸν εἶνε νὰ τίθεται εἰς ὅλα τὰ κουπόνια. Στείλατέ μας ἀνταποκρίσεις. ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχουμε καὶ τὸ ὄνομά σας. Ἀνέκδοτα ἐλήφθησαν.—Γεωργ. Μαγαλιόν, Καστορίαν. Αἱ ἀνταποκρίσεις πρέπει νὰ ἀφοροῦν τὴν κοινωνικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωὴν τῆς πόλεως καὶ ὄχι οἰκονομικὰ ζητήματα. τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν θέσιν των στὰς ἐφημερίδες. Δελτίον θὰ λάβετε ἀργότερα.—Παν. Γεωργιάδην, Ξάνθην. Δυστυχῶς, διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐπαρχιῶν εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξευρεθῇ ἄλλη λύσις.—Μπενίκο Πίνιας, Θεσ)νίκην. Τὰ μυθιστορήματα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιεύονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐφόσον τὰ περιοδικὰ δένονται εἰς τόμον.—Ἀντ. Σουλαντίκαν. Πωλοῦνται ἀντὶ 3 δρ. ἀποστελλομένων εἰς τὰ γραφεῖα μας εἰς γραμματόσημα.—Θρῦλον Ταΰγετον, Γύθειον. Ἐστείλαμεν τεῦχος. Στέλλετε ἀνταποκρίσεις.—Γ. Κουϊμιτζίδην, Κάτω Ἀχαΐαν. Δυστυχῶς, αὐτὸ ποὺ μᾶς γράφετε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἄλλως τε ἡ ζημία ἀπὸ τὴν ἀποκοπὴν δὲν εἶνε μεγάλη. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια.—Σπ. Πασσᾶν. Εἰς τὴν πόλιν σας ἔχει προλάβει ἄλλος.—Π. Σταμπόλην. Δὲν ἔχει διορισθῇ κανεὶς ἀκόμη ἐπισήμως ἀνταποκριτής. Μπορεῖτε νὰ στέλνετε καὶ σεῖς καὶ θὰ προτιμηθῇ ὁ καλλίτερος.—Ι. Χρηστίδην, Θεσσαλονίκην. Ἐστάλη.—Φαίδωνα Χατζηγεωργίου, Ἡλιούπολιν. Ἐστάλη.—Μελέτην Δαλκαφάνην. Συνδρομή σας θεωρεῖται ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ 4ου.—Γ. Τραϊανίδην. Ἀναμένομεν ἀνταποκρίσεις.—Γ. Γουρδουβέλην, Γαργαλιάνους. Τὰς λύσεις τοῦ διαγωνισμοῦ ἠμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὅλες μαζί.—Μιχ. Γουλῆν, Γουμένιτσαν. Τὸ κουπόνι εὑρίσκεται—μέχρι τοῦ προηγουμένου φύλλου—εἰς τὴν 1ην σελίδα παραπλεύρως τοῦ τίτλου. Πῶς δὲν τὸ εἴδατε ;—Κ. Μακανίκαν, Ἀλμυρόν. Ἠμπορεῖτε νὰ στείλετε τὰς λύσεις εἰς μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ τέλος.—Ἀλέξ. Κωστόπουλον, Σιδηρόκαστρον. Στέλλετέ μας ἀνταποκρίσεις.—Ε. Κάλλον. Καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους ἠμπορεῖτε νὰ στείλετε τὴν λύσιν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

Ἀνέκδοτα ἐλήφθησαν τῶν κ.κ. Χρ. Ὀρφανοῦ, Πίπη Παγιατάκη, Γεωργ. Παπαδοπούλου, Ἐπ. Στριφτόμπιλα, Ἀγγέλου Συμ..Β. Βαρσάκη, Ὀνὶκ Σαπριτσιάν, Ντίμη Ἄλκη, Αὐγ. Καπ., Βασ. Νικητοπούλου, Κ. Π. (Ζάκυνθος), Παν. Σταμπόλη, καὶ τῶν δίδων Ἀλεξ. Βερζεβαλάτου, Γ. Νανάκου, Ἀλεξ. Παληκαροπούλου καὶ Ἀφροδ. Δημητράκη.

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟ "ΜΟΝΤΙΑΛ,,

Τὸ «ΤΙΚ - ΤΑΚ» συνεβλήθη μετὰ τοῦ θιασάρχου τοῦ Θεάτρου «Μοντιάλ» κ. Μακέδου καὶ ἐξησφάλισε διὰ τοὺς ἀναγνώστας του τὴν εἴσοδον αὐτῶν εἰς τὸ ἀνωτέρω θέατρον, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ κεκανονισμένου φόρου. Οὕτω ἕκαστος ἀναγνώστης μας, κόπτων τὸ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐξωφύλλου εὑρισκόμενον κουπόνι, θὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἀνωτέρω θέατρον Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν πληρώνων μόνον τὸν φόρον.

Η "ΣΑΡΚΑ,,

Ἀπὸ μηνὸς ἐκυκλοφόρησε εἰς κομψὸν καὶ ὀγκώδη τόμον ἐξ ὑπερτριακοσίων σελίδων ἡ «Σάρκα», τὸ πολύκροτον κοινωνικὸν μυθιστόρημα τοῦ γνωστοῦ συναδέλφου καὶ λογίου κ. Μανώλη Κανελλῆ (Σισύφου).

Εἶνε ἔργον ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴν ζωήν, μὲ δραματικὰ καὶ κωμικὰ ἐπεισόδια ποὺ κρατοῦν μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, μὲ πλοκὴν συγκλονιστικήν, ποὺ θὰ ἀφίσῃ ἐποχήν. Εἶνε γεγονός, ὅτι ἡ «Σάρκα» θὰ θριαμβεύσῃ κυκλοφοριακῶς, θὰ διαβασθῇ ἀπλήστως ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ τὸ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ εὕρουν εἰς τὰς σελίδας του τὸ σοβαρὸν καὶ πραγματικὸν Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα.